

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 15^{ον}

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

ΑΡΙΘ. 21-(742)

Το Διπλό Βραβείο
στην Πλατφόρμα

Μην κάνετε χημικήν ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ διότι απεδείχθη τρομέρα επικίνδυνος Μόνον δύο συστήματα ακινδύνου ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ υπάρχουν.

Η διά μηχανημάτων ηλεκτρισμού κα- ή διά μηχανημάτων άνευ ηλεκτρισμού, αρ- κεί μόνον η τεχνική κατάρτισις του έκτε- λεστού να είνε πλήρη.

ΤΟ ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ "ΛΟΥΞ,"

διαθέτει άρίστους κομμωτάς και τὰ τελειό- τατα ευρωπαϊκά μηχανήματα ΠΕΡΜΑ- ΝΑΝΤ,

Δι' ηλεκτρισμού MAIER
REALISTIQUE
FUVA

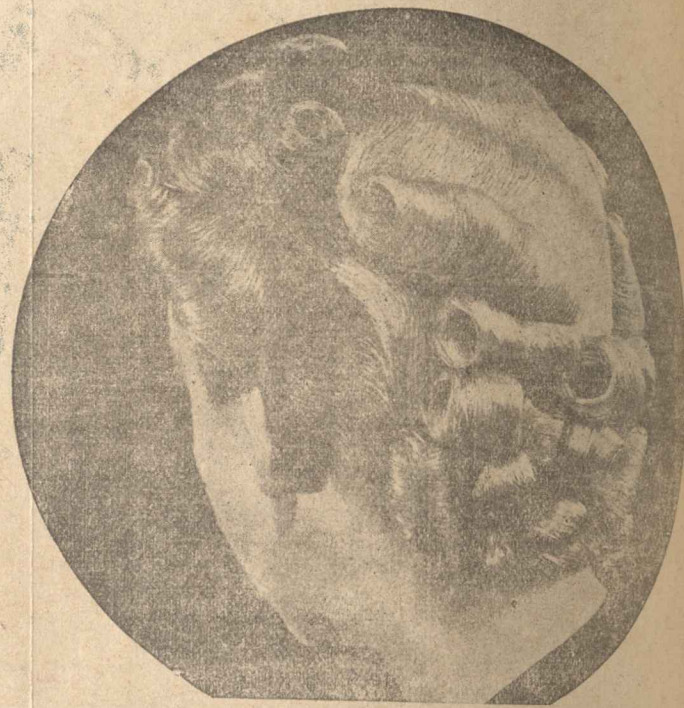
Και τὸ νέον μηχανήμα άνευ ηλεκτρι- σμού ROYAL αντί 150 Δραχ. τὴν ΠΕΡ- ΜΑΝΑΝΤ.

Τὴν μεγαλυτέραν ἐγγύησιν σὰς παρέ- χει ἡ Πανελληνίος γῆμη καὶ ἡ ἐνδεκαετής ἀλματώδης ἐξέλιξις τοῦ

ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΥ "ΛΟΥΞ" ΑΔΕΛΦΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΙ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 75

ΤΗΛ. 23-776

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

Καταστήματα περιφέρειας Ἀθηνῶν—Πειραιῶς πρὸς
εὐκολίαν τοῦ κοινοῦ:
ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ὁδὸς Σοφοκλέους 11 ΑΘΗΝΑΙ
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ
ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 165
ΚΥΨΕΛΗΣ, ὁδὸς Κυψέλης ἀριθ. 86
ΚΑΛΙΘΕΑΣ, Λεωφόρος Θησέως ἀριθ. 110
ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΥ, ὁδὸς Εὐτυχίδου
ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ, γωνία Μαυρομιχάλη καὶ Καλλι-
δρονίου,
ΠΛΑΚΑΣ, ὁδὸς Καπνικαρέας ἀριθ. 37
ΚΟΛΩΝΟΥ, ὁδὸς Συρράκου πλησίον σταθ. ΣΠΑΠ-
ΣΕΚ
ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΥ, ὁδὸς Πειραιῶς 79 πλησίον Λαχα-
ναγορᾶς
ΒΑΘΗΣ, ὁδὸς Ἀριστοτέλους 15α
ΠΛ. ΗΡΩΩΝ, ὁδὸς Καραϊσκάκη 31
ΑΧΑΡΝΩΝ, ὁδὸς Ἀχαρνῶν 114
ΝΕΑΣ ΙΩΝΙΑΣ, ὁδὸς Ἀχελώου καὶ Ἀλασσάτων
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ
Ὁδὸς Ὀμήρου 16, παρὰ τὴν Ἀγίαν Τριάδα
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ
Μ. ΣΤΟΑΣ, Λεωφόρος Μακρᾶς Στοᾶς ἀριθ. 55
ΑΓΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ, ὁδὸς Ἀγ. Διονυσίου καὶ
Ψαρῶν
ΝΕΑΣ ΚΟΚΚΙΝΙΑΣ, Ἀντιοχείας 2
ΑΠΑΣΑΙ ΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ
Συναλλασσόμενοι μετὰ τὸν πλησιέστερον συνοικια-
κὸν παράρτημά μας ἀποφεύγετε τὰ ἔξοδα καὶ τὴν

ΤΑ ΠΡΟΤΕΡΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΓΕΡΜ. ΒΑΦΩΝ "ARTI"

- 1ον) Αἱ γερμανικαὶ Βαφαὶ «ARTI» εἶναι κατασκευασμέ- ναι εἰδικῶς διὰ τὴν οἰκιακὴν χρῆσιν εἰς τρόπον ὥστε καὶ ἡ πλέον ἄπειρος νὰ δύναται μόνη τῆς νὰ βαφίῃ ἀπόλυτα καὶ τὸ πολυτιμότερον ὕφασμα.
 - 2ον) Φόρεμα, βαφὲν μετὰ «ARTI» οὐδέποτε ξεβάφει καὶ τὸν κίνδυνον νὰ λερῶσθε διὰ τοῦ βαφέντος φορέματος καὶ τὰ ὑπόλοιπα φορέματά σας. Ἀπόδειξις ὅτι αἱ Βαφαὶ «ARTI» δὲν ξεβάφουν εἶναι τὸ γεγονὸς ὅτι φορέμα βαφὲν μετὰ «ARTI» ἀπαξ τὸ ξεπλύνον μετὰ τὴν βαφὴν δὲν ἀφίνει πλέον παρὰ καθαρὸ νερό, προτέρημα ἔπερ δὲν ἔχουν αἱ ἄλλαι κοιναὶ βαφαί.
 - 3ον) Αἱ Βαφαὶ «ARTI» βάφουν καὶ μάλλινα καὶ βα- θακερά καὶ μεταξωτά. Συνεπῶς ἂν βάψετε ἓνα μαλλοῦ- θακὸν ἢ μαλλομέταξον φόρεμα θὰ βαφῇ μετὰ ἀπόλυτον ἐπι- τυχίαν, διότι διὰ τῆς ἰδίας βαφῆς θὰ βαφῇ καὶ τὸ μαλλί- νον καὶ τὸ θαμβοκερὸν ἢ μεταξωτὸν μέρος τοῦ ὡραίου προτέρημα ὅπερ δὲν ἔχουν αἱ ἄλλαι κοιναὶ βαφαί.
 - 4ον) Φόρεμα βαφὲν μετὰ «ARTI» βάφεται τόσο ἐπιτυ- χῶς οὐδέποτε ἀναγνωρίζεται ὡς θαμμένον.
- Διὰ νὰ ἔχετε θεβαιότητα ὅτι ἀγοράζετε γνήσιαν Γερ- μανικὴν Βαφὴν «ARTI» νὰ προσέχετε τὰ πακεττίδια τοῦ ὡ- ραίου ὁ φαρμακοποιὸς ἢ ἑμπορὸς σας ν' ἀναγράφῃ τὴν μάρκα «ARTI».

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡΤΟ ΜΠΡΑΚΚΟ

ΕΝΑΣ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΤΗΣ ΣΕ ΑΜΗΧΑΝΙΑ

Ἡ ἀδελφὴ Φιλομένη, ἄρχισε ταπεινά τὴν ἐξομολόγησί- της:

— Πάτερ μου, δὲν εἶμαι θεόβαιη ἂν ἔχω ἁμαρτήσῃ. Τὴ μιά στιγμὴ ἡ συνείδησί μου μοῦ λέει «ναί», τὴν ἄλλη πάλι μοῦ λέει «ὄχι». Καὶ ἐν τούτοις, ὅταν μοῦ λέῃ «ὄχι» ὑπο- φέρω περισσότερο ἀπὸ τότε ποῦ μοῦ λέει «ναί».

Ὁ ἐξομολογητὴς δὲν καταλάβαινε:

— Ἐξηγήσου καθαρότερα, κόρη μου. Καὶ προσπάθησε νὰ τὰ θυμῇς ὅλα. Εἶσαι τόσο νέα... Στὰ δεκαοχτὼ χρό- νια ἡ συνείδησίς δὲν εἶναι καὶ τόσο φοβερή... Ἀφήσου σὲ μέναν νὰ σὲ ὀδηγήσω. Ὁ Κύριος θὰ με φωτίσῃ. Εἶμαι πο- λὴ ἀνίσχυρος... Μίλησέ μου, τί σοῦ συμβαίνει;

— Νὰ ἡ ἀλήθεια, πάτερ μου: Τὴ Δευτέρα κατὰ τὰ με- σάνυχτα, τὸ νούμερο 7 τοῦ πέμπτου θαλάμου, ὅπου ἀντι- κατέστησα τὴν ἀδελφὴ Μαρία, ἀπὸ τότε ποῦ ἐπίασα δου- λειὰ στὸ νοσοκομεῖο, εἶχε δεχτῇ τὴς παρηγοριᾶς τῆς ἐκ- κλησίας. Ὁ ἐφημερεύων γιατρός δὴλωσε πὺς δὲν ὑπῆρχε πειὰ καμμιὰ ἐλπίδα γι' αὐτόν. Μοῦ εἶπε μάλιστα πὺς ἡ ἀγωνία τῶν τελευταίων στιγμῶν θὰ ἦταν πολὺ σύντομη καὶ ὁ θάνατος θὰ ἔφθανε ἀσφαλῶς πρὶν ἀπὸ τὴν αὐγὴ.

— Ὑστερὰ ὁ γιατρός πῆγε νὰ κοιμηθῇ. Δὲν εἶχα νὰ κά- νω τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ φροντίζω κάθε μισὴ ὥρα νὰ γε- μίζω μιά κουταλιά φάρμακο καὶ νὰ τοῦ τὴ δίνω. Κάθησα, λοιπόν, δίπλα στὸ κρεβάτι κι' ἄρχισα νὰ προσεχίζωμαι γιὰ τὴν ψυχὴ του.

— Τὴν ψυχὴ τίνος;
— Τοῦ φτωχοῦ νέου ποῦ ἀγωνιοῦσε στὸ πλάι μου.
— Ἦταν λοιπόν ἓνας ἄντρας;
— Δὲν σὰς τὸ εἶπα, πατερ μου;

— Μοῦ μίλησες γιὰ τὸ νούμερο 7, κόρη μου, καὶ τὸ νούμερο 7 δὲν ἔχει γένος. Καλὰ, ἂς εἶναι, ἐξακολούθησε.
— Ἦταν τρεῖς ἡ ὥρα, ὅταν ὁ ἄρρωστος μετὰ μιά φωνὴ ἀσπασμένη ἀπὸ τὸν ρόγχο, ψιθύρισε:

«Ἀδελφὴ Φιλομένη, πεθαίνω!»

Ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα εἶχε μείνει σιωπηλός, μισοκοιμισμέ- νος.

— Θάρρος, ἀδελφέ μου, τοῦ ψιθύρισα στ' αὐτὴ, κουρά- γιο!

Ἐκεῖνος τότε, ἀργὰ-ἀργὰ, κόπιζοντας γιὰ νὰ προφέ- ρῃ κάθε λέξι, μετὰ τῆς:

— Θέλετε νὰ μοῦ κάνετε μιὰ χάρι, ἀδελφὴ Φιλομένη;

— Ὅτι ἐπιθυμεῖτε, ἀδελφέ μου.

— Θέλετε νὰ πεθάνω πραγματικὰ ἐν εἰρήνῃ; Θέλετε νὰ φύγω ἀπ' αὐτὸν τὸν κόσμο, εὐλογώντας τὸν δημιουργό μου;

— Ἔτσι πρέπει νὰ πεθαινῇ κάθε καλὸς χριστιανὸς τοῦ ἀποκριθῇ.

(Πολὺ καλὰ! ἔκανε ὁ ἐξομολογητὴς).

Ὁ ψυχωοραγῶν πρόσθεσε μετὰ μεγάλη γλυκύτητα:

— Βοηθήστε με νὰ τὸ κάμω.

— Με ποιὸν τρόπο, ἀδελφέ μου;

— Κάνετε με νὰ περάσω χωρὶς θλίψη τὸ κατῳφλι τῆς ζωῆς ποῦ ἐγκαταλείπω! Κάνετε με νὰ πάρω μαζί μου, στὴν ἄλλη ζωὴ, μιὰν ἀνάμνησι καλωσύνης. Ἀδελφὴ Φιλο- μένη, λυπηθῇτε ἔναν ἐτοιμοθάνατο. Δώστε μου... ἓνα φιλὶ.

— Ἐνα φιλὶ!... Θάρρος, ἀδελφέ μου, κάνετε κουράγιο, προετοιμασθῇτε νὰ δεχθῇτε τὸ φῶμα τοῦ Θεοῦ!

(Πολὺ καλὰ! ψιθύρισε πάλι ὁ ἐξομολογητὴς).

Ἀλλὰ συγκεντρώνοντας ὅλες του τὶς δυνάμεις, ὁ ἄρ- ρωστος, πρόσθεσε:

— Κάνετε μου αὐτὴ τὴ χάρι! Δὲν καταλαβαίνετε, λοι- πόν, ἀδελφὴ Φιλομένη, πὺς αὐτὸ τὸ φιλὶ θὰ εἶναι ὁ ἀπο- χαιρετισμὸς μου στὴ ζωὴ; Θέλετε νὰ νοιώθετε τύψεις σ' ὅλη τὴν ζωὴ σας; Θέλετε νὰ χαθῶ; Νὰ γίνετε ἡ αἰτία νὰ πάω στὴν κόλασι;

— Καὶ σὺ;... Καὶ σὺ;... τὴν διέκοψε ὁ ἐξομολογητὴς.

— Τρόμαξα τόσο πολὺ αἰσιόγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, πά-τερ μου! Σκέφθηκα πὺς ἂν πέθαινε, χωρὶς μιὰν ἀνάμνη- σιν καλωσύνης, θὰ κινδύνευε νὰ πῇ στὴν κόλασι. Συλλο- γιστῆκα ἀκόμα πὺς ἡ τύψεις θὰ με κολάζανε καὶ μένα τὴν ἴδια. Σκέφθηκα πὺς θὰ πέθαινε πρὶν ἀπὸ τὴν αὐγὴ καὶ πὺς κάθε λεπτὸ ποῦ περνοῦσε ἦταν ἓνα ὄχιμα πρὸς τὸν θάνατό του. Στὴ σιγῇ τῆς νύχτας, ἀκούγα τὴν ἀνα- τινὴ του νὰ γίνετα ὁλόένα περισσότερο στενοχωρημένη. Μέσα στὸν θάλαμο ἦταν ὅλοα μερικὸι ἄρρωστοι, ποῦ κοινοῦτουσαν, ἀκίνητοι. Τὰ ηλεκτρικὰ πόλεις φάνταζαν τὴν αἰθούσα, σκεπασμένα καθὼς ἦσαν. Μέσα στὸ μισόφωτο, τὰ κατάλευκα κρεβάτια ἐμοιάζαν μετὰ τῶν. Ὁ ἄρρωστος περιμένε. Ἐνοίωσα νὰ με κυριεύῃ μιὰ μεγάλη πρᾶγχο- λία. Κυττάζα γύρω μου κι' ἐπειτα σκύδοντας ἀπὸ πάνω τοῦ τοῦ ἔδωσα ἓνα φιλὶ. Μοῦ φάνηκε πὺς ἀκούσα ἓνα ψιθύρο: «Εὐχαριστῶ». Καὶ ἤσυχάζουσα, ξανάρχισα τὴς προσευχῆς μου.

— Καὶ τοῦ τοῦδωσες αὐτὸ τὸ φιλὶ; ρώτησε με ἀδελμο- νία ὁ ἐξομολογητὴς, προσπαθώντας κατὰ ἀπὸ τὴν γλυκύ- τητα τοῦ ὅφους του νὰ κρύψῃ τὴν ἀγωνία του.

— Πάτερ μου, ἦταν σχεδὸν σκοτεινὰ, ἀποκριθῆκα ἀ- τάραχη ἡ ἀδελφὴ Φιλομένη, ἀλλὰ πιστεύω πὺς τὸν φῶμα σὰ στὰ χεῖλιά.

Μιὰ ἀνασπιντρία! Τὸ λιγώτερο μιὰ ἀνασπιντρία! Τὸ καταλαβαίνω πὺς τὸ ἔκανες ἀπὸ μιὰ καλὴ πρόθεσι. Σὺ κόρη μου, ὁπότε σὲ ἔβλεπε ὁ ἓνα αἰσθημα χριστιανικοῦ οἴκτου, θεοπεσίου, ἂν θέλῃς, μὰ ἁμαρτωλὸ, σχεδὸν ἐπικίνδυνου θάλενα. Ἐνα φιλὶ στὸ μέταστο, θὰ ἦταν προτιμότερο, θ' ἀρκεῖτο γιὰ νὰ τοῦ σώσῃ τὴν ψυχὴ του.

Ἐπὶ τέλους, φῶμας ἓνα θάνατο μισοπεθαμένο...

— Αὐτὸ εἶπα κι' ἐγώ.

— Καὶ τώρα ποῦ εἶναι νεκρός, ἂς ἀναπαυθῇ ἐν εἰρήνῃ,

κι' ἂς μὴν τὸν συλλογιστοῦμε πειὰ.

— Ἀλλὰ, πάτερ μου, αὐτὸ δὲν εἶναι σωστό. Ζῇ ἀκόμα.

— Ζῇ!...

— 'Ασφαλώς. 'Ο δυστυχισμένος, χαροπάλευε ως την αγωγή. 'Η πρώτη αχτίς του ήλιου τον αναζωογόνησαν. 'Ο γιατρός μπαίνοντας το πρωί στον θάλαμο δεν μπόρεσε να κρύψει την έκπληξή του, βλέποντας τον άρρωστο με το χαμογελαστό χέλι. Τον εξέτασε τότε προσεκτικά, του έκανε μιάν ένεση και ύστερα μού είπε χαμηλόφωνα: «Είναι περίεργο, ίσως να μπορέσουμε να τον σώσουμε».

— 'Αλλά αυτό είναι μεγάλο δυστύχημα! φώναξε ο έξιμοιολογής μ' άπελπισία.

— Τι είπατε, πάτερ μου;

— 'Ε! Δεν έχουμε να πούμε και πολλά πράγματα. 'Αν φίλησε στο στόμα έναν άνθρωπο ζωντανό και που εξακολουθεί να ζή, άληθινά δεν ξέρω πώς θα θεραπεύσουμε αυτό το κακό. Με τον θάνατο πίσω απ' την πόρτα, ήταν άλλο πράγμα: Τα πάντα θα ήσαν εν τάξει ενώπιον του Κυρίου. Μά τώρα, τέλειωσε. Σε τί άμνηχανία θάζεις τη θεία εύσπλαγχνία!

Και άφου σκέφτηκε μιά στιγμή, ο έξιμοιολογής τη ρώτησε:

— Και σήμερα πώς πάει ο άρρωστος;

— Πάει καλλίτερα.

— Είσαι χαμένη!

— Θεέ μου!

— Τολμάς ακόμα να προφέρεις αυτό το

όνομα;

— Είμαι μιά μεγάλη άμαρτωλή, πάτερ

μου;

— 'Ανάξια να φέρνης αυτό το ένδυμα!

Και ένω ή άδελφή Φιλομένη ξέσπαγε σε

λυγμούς, ο έξιμοιολογής εξακολούθησε λι

γότερο σκληρά:

— Μετανοείς τουλάχιστον γι' αυτό που

έκανες;

— 'Αν αυτό είναι μεγάλο άμάρτημα, ά-

σφαλώς μετανοώ.

— Μην έλπίζεις όμως πώς θα σου δώσω

άφεση. 'Ας περιμένουμε μερικές μέρες...

Ποιος ξέρει! Θά δώσω τί εξέλιξι θά πάρη

ή άρρώστεια αυτού του νέου και αναλόγως

με δτι συμβή, θα ένεργήσουμε. Πήγαινε

τώρα, άρκετά για σήμερα. Κι' όταν πλησι-

άζης στο κρεβάτι, προσπάθησε να κοκκι-

νίσης! Κατάλαθες;

— Κοκκινίζω πάντα, πάτερ μου!

— Τόσο το καλλίτερο...

Μερικές μέρες άργότερα, ή άδελφή Φιλο-

μένη ξαναγύρισε στο έξιμοιολογήριο.

Πώς πάει το νόμμο 7; την ρώτησε ο

έξιμοιολογής, μόλις την είδε.

— Μου φαίνεται πώς πάει πολύ καλλί-

τερα.

— Και τί λένε οι γιατροί;

— Λένε... πώς θα γιατρευτή.

— Θα γιατρευτή! Δεν υπάρχει παιτ σω-

τηρία για σένα!

— Αυτό ακριβώς του είπα.

— Τι του είπες;

— Του είπα πώς είμαι χαμένη εξ αίτίας του και δτι, αν

ήξερα πώς θα ζούσε, δεν θα τουδιννα κείνο το φιλί.

— Και τί σου άποκρίθηκε αυτός ο μπερμπάντης;

— Μου άποκρίθηκε πώς δεν θέλει την κατατοσφή μου

και πώς αυτή τη φορά θά κάνη δτι μπορέση για να σώ-

ση την ψυχή μου.

— Θα σου την έσωζε μόνον αν πέθαινε. Τ' είν' αυτά τα

κουραφέελα;

— 'Ακριβώς, πάτερ μου. Μου όρκίστηκε, δτι την ήμερα

που θα του πούνε πώς γιατρεύτηκεν έντελως, θά σκοτωθή

για το χατήρι μου.

— 'Ο έξιμοιολογής έμεινε κατάπληκτος απ' αυτό το νέο

μπλέξιμο. Σκέφτηκε πολλήν ώρα, ύστερα είπε:

— Καλλίτερα είναι να σου δώσω άφεση. Γιατί αν αυτός

άρχιση πάλι την επιθανάτια άγωνία του, πολύ φοβούμαι

πως ή Ιστορία θά επαναληφθή πάλι από την άρχη...

ΡΟΜΠΕΡΤΟ ΜΠΡΑΚΚΟ

Συνιστώμεν εις τας άναγνωστριάς μας το έργοστάσιον

'Ελευθέρων Σπουδών Κοπτικής και Ραπτικής της κ. ΧΡΗ-

ΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ, όδός Μητροπόλεως 14 α,

'Αθήναι.

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΓΑΣΚΩΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΟΙ ΚΥΝΗΓΟΙ

— 'Ο κ. Φλωρίς γυρίζοντας απ' το κυνήγι σταματά έξω

απ' το κατάστημα του σιδηρουργού Ντωμπιέ.

— Λοιπόν, κύριε Φλωρίς, του λέει ο Ντωμπιέ, θρήκατε

λαγούς;

— "Οχι σήμερα, όχι.

— "Ε! έγω, λοιπόν, κύριε, σκότωσα έναν χθές. "Ω! μά

τί λαγός ήταν εκείνος! Ζύγιαζε όχτώ λίβρες, μά την πι-

στι μου!

— "Ω! καύμενε, έλεγε ο κ. Φλωρίς, έγω προχτές σκό-

τωσα έναν που ζύγιαζε δώδεκα λίβρες, χωρίς ψευτιές.

— 'Ο σιδηρουργός χτύπησε το μέτωπό του με την παλά-

μη του:

— Διάβολε!... Κύριε Φλωρίς, λυπούμαι πολύ γιατί μύη-

σα πρώτος...

ΠΟΣΟΙ ΗΤΑΝΕ;

— 'Ο κύριος Ντεσπώ έλεγε ένα πρωί στον

γείτονά του, τον κ. Παλάγκ:

— Για πέστε μου, κατά τη δική σας έκτι-

μησι, πόσοι είναι οι άπατημένοι σύζυγοι

στην πόλι μας; Χωρίς να λογαριάσουμε

σας, φυσικά!

— Πώς χωρίς να με λογαριάσετε; Τι θέ-

λετε να πείτε, κύριε Ντεσπώ;

— "Ω! κύριε Παλάγκ, δεν φαντάζεστε

δέξια πώς θέλησα να σας προσβάλλω...

Μά άφου είσατε τόσο ευθικτος, έπαινα-

λαμβάνω άλλοιότικα την έρώτησή μου; Λο-

γαριάζοντας και σας, πόσοι είναι οι άπα-

τημένοι σύζυγοι στην πόλι μας;

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟΝ ΔΗΜΑΡΧΟ

— Ένα ζευγάρι παρουσιάζεται μπροστά

στον δήμαρχο, για να τους παντρεύη.

— 'Η νύφη είναι όμορφη, ο γαμπρός είναι

μεθυσμένος.

— 'Ο δήμαρχος λέει τότε στον γαμπρό:

— Να ξανάρθετε αύριο, όταν θα είσατε

ζεμέθυστος και θάχετε σωστά τα μυαλά

σας.

Το ζευγάρι ξαναπαρουσιάζεται την έπο-

μένη.

— 'Η νύφη είναι ακόμα όμορριότερη και ο

γαμπρός είναι πιο μεθυσμένος.

— Τ' είν' αυτά, λοιπόν, φωνάζει ο δή-

μαρχος στη νύφη, δεν ντρέπεστε να φέρε-

τε έδω έναν άνθρωπο σπουπ στο μεθύσι;

— 'Η νύφη είναι ακόμα όμορριότερη και ο

γαμπρός είναι πιο μεθυσμένος.

— Τ' είν' αυτά, λοιπόν, φωνάζει ο δή-

μαρχος στη νύφη, δεν ντρέπεστε να φέρε-

τε έδω έναν άνθρωπο σπουπ στο μεθύσι;

— 'Η νύφη είναι ακόμα όμορριότερη και ο

γαμπρός είναι πιο μεθυσμένος.

— Τ' είν' αυτά, λοιπόν, φωνάζει ο δή-

μαρχος στη νύφη, δεν ντρέπεστε να φέρε-

τε έδω έναν άνθρωπο σπουπ στο μεθύσι;

— 'Η νύφη είναι ακόμα όμορριότερη και ο

γαμπρός είναι πιο μεθυσμένος.

— Τ' είν' αυτά, λοιπόν, φωνάζει ο δή-

μαρχος στη νύφη, δεν ντρέπεστε να φέρε-

τε έδω έναν άνθρωπο σπουπ στο μεθύσι;

— 'Η νύφη είναι ακόμα όμορριότερη και ο

γαμπρός είναι πιο μεθυσμένος.

— Τ' είν' αυτά, λοιπόν, φωνάζει ο δή-

μαρχος στη νύφη, δεν ντρέπεστε να φέρε-

τε έδω έναν άνθρωπο σπουπ στο μεθύσι;

— 'Η νύφη είναι ακόμα όμορριότερη και ο

γαμπρός είναι πιο μεθυσμένος.

— Τ' είν' αυτά, λοιπόν, φωνάζει ο δή-

μαρχος στη νύφη, δεν ντρέπεστε να φέρε-

τε έδω έναν άνθρωπο σπουπ στο μεθύσι;

— 'Η νύφη είναι ακόμα όμορριότερη και ο

γαμπρός είναι πιο μεθυσμένος.

— Τ' είν' αυτά, λοιπόν, φωνάζει ο δή-

μαρχος στη νύφη, δεν ντρέπεστε να φέρε-

τε έδω έναν άνθρωπο σπουπ στο μεθύσι;

— 'Η νύφη είναι ακόμα όμορριότερη και ο

γαμπρός είναι πιο μεθυσμένος.

— Τ' είν' αυτά, λοιπόν, φωνάζει ο δή-

μαρχος στη νύφη, δεν ντρέπεστε να φέρε-

τε έδω έναν άνθρωπο σπουπ στο μεθύσι;

ΓΙΑ ΤΙΣ ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΙΝΕΣ

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΠΩΣ ΝΑ ΚΑΝΟΝΙΖΕΤΕ ΤΗ ΘΕΡΜΟΚΡΑΣΙΑ

— Όταν θέλετε να ψήσετε κάτι στη σχάρα, για να πετύχη πρέπει τα κάρβουνα να μην είναι πειά κόκκινα, αλλά τριανταφυλλιά, σχεδόν άσπρα. Βάζετε τη σχάρα, την αφήνετε να κάψει και κατόπιν τοποθετείτε δτι έχετε να ψη-

σετε.

Για να υπολογίσετε πόσο καίει ο φούρνος σας θάλετε μιά φέτα ψωμί μέσα. 'Αν σε πέντε λεπτά έχη άπλώσ στεγνώσ, τότε ο φούρνος είναι χλιαρός, αν έχη ροδίσει έλαφρά είναι μέτριος, αν έχη κοκκινίσει είναι ζεστός και αν έχη μαυρίσει είναι καυτός.

— 'Αν θέλετε να τηγανίσετε κάτι που να χρειάζεται μικρή θερμοκρασία, χρησιμοποιήστε το θούτυρο. Για ζωρότερη θερμοκρασία χρησιμοποιήστε λίπος. Τη μεγαλύτερη θερμοκρασία στο τηγάνισμα αναπτύσσει το λάδι.

Τα μεγάλα και χοντρά κομμάτια πρέπει να τηγανίζονται σε μικρότερη θερμοκρασία από τα μικρά, γιατί άπαιτούν περισσότερη ώρα για να ψηθούν. Γι' αυτό είναι προτιμότερο να τηγανίζετε τις πατάτες, τα ψωμάκια κλπ. με το λάδι και τις κοτολέττες και τα σνίτσελ με το θούτυρο,

ΠΩΣ ΝΑ ΚΑΘΑΡΙΖΕΤΕ ΤΟΥΣ ΛΕΚΕΔΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΜΕΤΑΞΩΤΑ

Για να θγάλετε ένα λεκέ από ένα μεταξωτό φόρεμα τρίψτε το πρώτα μ' ένα κομμάτι κιμωλία. Αφήστε το έξη ώρες και μετά το θουρσίστε. 'Αν ύπάρχη ακόμη ο λεκές επαναλαμβάνετε την διαδικασία.

— Επίσης άλλη μέθοδος είναι να θγάλετε το ύφασμα επάνω σε μιά πετσέτα διπλωμένη στα τέσσερα. Πασπαλίζετε τους λεκέδες με τάλκ, σκεπάζετε το ύφασμα μ' ένα τσιγαρόχαρτο και σιδερώνετε με σίδερο χλιαρό. 'Αλλάζετε κάθε τόσο το τσιγαρόχαρτο.

ΤΑ ΔΕΡΜΑΤΙΝΑ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΑ

Κάθε τί που είναι από δέρμα (ζώ-νες, γάντια, τσάντες κλπ.) είναι άρκετά άκριβο και για να φαίνεται καινούργιο χρειάζεται περιποίηση. Πρώτα απ' όλα κρατάτε πιστά αυτούς τους τρεις κανόνες.

1. Μή θερμικάνετε ποτέ ένα δερματίνο αντικείμενο χωρίς προηγουμένως να το καθαρίζετε. Πρώτα να θγάλετε τους λεκέδες και τις σκόνες και ύστερα να το γυαλίζετε.

2) Για να θγάλετε τους λεκέδες χρησιμοποιείτε ένα μικρό σφουγγαράκι. Για να το γυαλίζετε μιά φανέλα ή ένα μάλλινο ύφασμα.

3) 'Αποφεύγετε την ζέση και την υγρασία. Κανένα δέρμα δεν άντέχει σ' αυτά τα δύο.

Για καθαρίσμα χρησιμοποιείτε νέφι, γλυκερίνη, χυμό λεμονιού, ένα κρεμμύδι, κομμένο στα δύο. Μ' αυτά μπορείτε να καθαρίζετε όλα τα δερμάτα εκτός από τα λουστρίνια για τα οποία χρησιμοποιείτε ένα άσπράδι αυγού χτυπημένο, λίγη μπόρα, λίγο λάδι της κουζίνας. Για να διατηρήτε την ελαστικότητα των παπουτσιών ή της τσάντας σας που είναι καμωμένα από δέρμα σάυρας ή φειδιού άλείφετέ τα τακτικά με ρετινόλαδο.

— 'Αν τα τζάμια σας έχουν πάθει χαρακές διαλύστε λίγη πέτσα κόκκινη τών μαχαιριών μέσα σε άνάλκο γο οινόπνευμα που να γίνη σαν άλοιφή και τρίψτε το επάνω στις χαρακές με μιά φανέλλα ή με δέρμα. 'Επαναλάβετε αυτό πολλές φορές.

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΜΟΥ

ΜΙΤΣΟΥΚΟ Καθόλλαν. — Πλένετε το πρόσωπό σας με χλιαρό τί-τουρο, χωρίς σαπούνι και κάτω από την πούδρα σας, που είναι λαμ-κή, δάξετε την έξης λαιόν.

Eau de laurier cerise 5 gr.
Lait d' amandes 90 gr.

Το γάλα δεν μαυρίζει το δέρμα, άπεναντίας το λευκαίνει. Πρέπει όμως να το χρησιμοποιήτε κρύο και άδραστο το πρωί. Το θράδυ καθαρίζετε το δέρμα σας με τη λαιόν Σκιν - Τόνικ Νο 1 του Ζωρζ.

ΝΤΑΙΖΗ, Πειραιά. — 'Αν νομίζετε, ότι ή κρέμα υκτός που μεταχειρίζεσθε σας κάνει καλό, συνεχίστε την. Πάντως για την ήμερα άκολουθήστε τις συμβουλές που δίνω στο προηγούμενο τεύχος... Μην άμελείτε πριν το θράδυ από την κρέμα να καθαρίζετε το πρόσωπό σας με λαιόν.

ΘΑΙΜΜΕΝΗ ΓΟΗΤΕΙΑΝ. — Για να σκάξη το δέρμα σας, όταν πουδράρεσθε, σημαίνει, ότι είναι ξηρό και όχι λιπαρό. Περιποιείσθε το πρόσωπό σας κατά τον τρόπο που συνιστώ στην Μίτσουκο.

ΤΕΣΣΕΡΕΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ, Κυριασσία. — 'Η «Τσιγγάνα» να μεταχειρίζεται πούδρα όκρ - ροζέ του Ζωρζ και κάτω από αυτήν την έξης λαιόν:

Eau de laurier-cerise 6 gr.
Lait d' amandes 90 gr.

Το θράδυ να χρησιμοποιή την έξης κρέμα:

Lanoline 5 gr.
Vaseline 10 gr.
Eau de roses 20 gr.
Essence de geranium 0,02 gr.

Το πρωί να πλένεται με ζουμί από μαρουλλάφυλλε θρασμένα σε πολύ λίγο νερό. Ν' άποφεύγη τον ήλιο.

Το «Γλυκό Χαμόγελο» και ή άλλες δεσποινίδες που έχουν τα σπι-θούρακια να πλένονται πρωί και θράδυ με νερό στο οποίο έχουν δια-λύσει μιά κουταλιά της σούπας θόρακα και μιά κουταλιά σάδα. Κάθε θράδυ να θάξουν στο πρόσωπό τους την έξης λαιόν:

ΓΙΑ ΤΙΣ ΚΥΡΙΕΣ

Talc aserptique 2 κουταλιές
της σούπας
Soufre precipité 60 gr.
Acetone 1 κουταλιά
Decoction de feuilles d' hamamelis 500 gr.

Το πρωί μετά το πλύσιμο δάξετε την έξης λαιόν:

Eau de roses 100 gr.
Eau de hamamelis 100 gr.
Alcool camphré 25 gr.

Τρώτε πολλά φρούτα, χόρτα όμα και θραστά. 'Αποφεύγετε τα λιπαρά ή αλμύρα, τα οινόπνευμα. Κάθε συχνός πεισιτάτος, ζήτε υγιεινή ζωή. 'Η γενική κατάσταση της υγείας επιδρά έξαιρετικά στο δέρμα. Το σημάδι της «Πεταλούδας» είναι δυστυχώς άνεξάλειπτο.

ΠΟΝΕΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ. — Και σε σας συνιστώ τα ίδια. Για όνομα του Θεού καταργήστε το σαπούνι. Πλένετε το πρόσωπό σας με χλιαρό τίτουρόνερο.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΝ. Κανονισμένη πόλη. Δυστυχώς ή τριτοπρόσθε στο κύριο σταματά πολύ δύσκολα και πολύ λυπούμαι αν δεν σας ώφέλησαν ως τώρα ή συμβουλές μου. Δεν μού έμαφέρατε την συνταγή που σας έδωσα και φυσικά είναι αδύνατον να την θυμάμαι, ώστε να σας δώσω μιά δυνατότερη. Πάντως το αποτελεσματικότερο μέσον είναι το τακτικό μασάζ του κεφαλιού με την άκρη των δακτύλων. Μή χρησιμοποιείτε σαπούνι, όταν λούζεσθε, αλλά μόνον ένα κροκάδι σόγος κτυπημένο καλά με το οποίο έβλεπετε τα μαλλιά σας.

Η ΘΙΑΝ ΣΑΣ

Το κομψότατο αυτό υπερ έ γίνεται από ψάθα μαύρη και ταφτά με λουλουδάκια. 'Εσάρτα άσπρά από ταφτά μαύρο και έμπριμέ.

ΠΑΛΗΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΣΑΝ ΤΟΝ ΔΟΛΙΟΝ ΙΟΥΔΑ

ΤΟΥ Κ. ΔΗΜΟΥ ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ

‘Αφού είχαν τελειώσει πια οι Βαλκανικοί πόλεμοι, αποφασίσθηκε να προσαρτηθῇ καὶ ἐπισήμως καὶ κατὰ τύπους ἡ Κρήτη.

Μὰ ἔνα τέτοιο γεγονός δὲν μπορούσε νὰ γίνῃ βέβαια ὑπὸ ἐχεμύθειαν. Ἐπρεπε νὰ πανηγυρισθῇ μὲ πολλὴ μεγαλοπρέπεια.

Ἡ τελετὴ ὀρίσθη γιὰ τὴν 1. Δεκεμβρίου τοῦ 1913. Στὰ Χανιά, σὲ μιὰ ἐπαλξί τοῦ φρουρίου Φιρκὰ ἐκυμάτιζε ἀκόμα σ’ ἕναν ἱστό ἡ σημαία τῆς ἡγεμονίας. Ποιὸς ἄλλος ἀπὸ τὸν Κωνσταντῖνο ἔπρεπε νὰ τὴν καθαιρέσῃ;

Αποφασίσθηκε λοιπὸν νὰ κατέβῃ στὴν Κρήτῃ ὁ Βασιλεὺς μὲ ὅλον τὸν στόλο. Ἐπρεπε, δὲν ἀντιπροσωπευθῇ καὶ ἡ νομοθετικὴ ἐξουσία διὰ τοῦ Προέδρου τῆς.

‘Ολοι μὲ τὴν Πύλαρο» λοιπὸν: Ν. Γαρυδικιώτης, Θ. Παπαϊωάννου, ἀντιπρόεδροι τῆς Βουλῆς, Ν. Κογεβίνας, Θ. Γρηγορίου, Ν. Ξηρὸς, γραμματεῖς καὶ Ἰω. Μπουρναῖος.

Μὲ τὸν ‘Αδέρωφ» — ποὺ εἶχε τὴ θαυσιμὴ σημαία, — ἐπὶ κεφαλῇ τοῦ δώσαμε γιὰ τὰ Χανιά.

Τὴν ἄλλῃ μέρα τὸ πρωῒ... Τ’ ἦταν κείνο ποὺ εἶδαν τὰ μάτια μας, Χριστιανοὶ μου.

Φρενοκομεῖο! Ἡ παραλία ἦταν κατὰμαυρη ἀπὸ τὸν κόσμο. ‘Ολη ἡ Κρήτῃ εἶχε μαζευτῇ στὰ Χανιά καὶ ξενοχτήσαν στὰ μουράγια.

Γεροκαπετάνιοι ἀσπρομάλληδες, λευκὸκόρμα παλληκάρια, μανάδες χαροκαμένες καὶ πονεμένες χῆρες, ποὺ ἔσπασαν τὴν στρατιωτικὴ ζώνη καὶ χύμξαν νὰ πάρουν στὰ χέρια τὸν Βασιλῆα καὶ ἄλλοι τοῦ φιλοῦσαν τὰ πόδια κ’ ἄλλοι τὰ χέρια. Νὰ τὰ δάκρυα τοῦ Στρατηλάτη! Ποτάμι!

‘Ολοι κλαῖγαν σὰν μικρὰ παιδιά. Ἀναφυλλητὰ, δάκρυα, φιλιὰ!

Ἐπειτα... Ξαφνικὰ ἕνα οὐρλιαχτὸ σηκώθηκε στὸν ἄερα. Κανονιὲς ὁ στόλος, κανονιὲς ἀπὸ τὴ στερεὰ καὶ τουφέκια, ποὺ ἀντιλαλοῦσαν ἀπὸ τὰ «μετερίζια» χρόνια στὰ κατὰβραχα καὶ στὴς ρεματιές, διαλαλοῦσαν τὰ πόδια κ’ ἄλλοι τὰ χέρια τῆς χαρᾶς τοῦ σκλάβου στὸ ἀντίκρυσμα τοῦ Ἡλίου τῆς λευτεριάς.

‘Ο Κωνσταντῖνος, νέος Νικηφόρος Φωκάς, ὤψωσε τὴ γαλανὴν σημαία μας στὸν ἱστό τῆς ἐπάλξεως τοῦ Φιρκὰ.

Δοξολογίες στὴ Μητρόπολι πρὸς τὴν «Ὁδηγήτρια», «τῇ Ὑπερμάχῳ», δοξολογία στὴ Συναγωγῇ, παρουσιάσεις, προγεύματα κλπ.

Τὸ θράδυ ἐπίσημο γεῦμα ἐπὶ τοῦ ‘Αδέρωφ». Τὸ παρέθετο ὁ Βασιλεὺς.

Ἦσουν, θυμοῦμαι, στὸ ξενοδοχεῖο τῆς «Γκαλάνς» μαζί μὲ τοὺς συναδέλφους μου τοῦ Προεδρείου τῆς Βουλῆς καὶ ξεκουραζόμεστε. ‘Οπου νὰ σοὺ ὁ καμαριέρης καὶ μοῦ ἀναγγέλλει ὅτι μὲ ζητεῖ ἕνας κύριος.

Τρέχω στὸ σαλόνι καὶ βλέπω τὸν Μ. Αὐλάρχῃ τῆς Α. Μ. κ. ‘Αλέξ. Μερκάτῃ μὲ καμπόσους φακέλλους στὸ χέρι. «Τὸ αὐλარχεῖο «καθ’ ὑψηλὴν διαταγὴν» μὰς ἐκαλοῦσε εἰς τὸ ἐπίσημο γεῦμα τοῦ Βασιλέως» ἐπὶ τοῦ ‘Αδέρωφ» καὶ μοῦ ἔδωκε τὴς προσκλήσεις γιὰ τ’ ἄλλα μέλη τοῦ προεδρείου τῆς Βουλῆς.

Ντὰ κάπο λοιπὸν, τὸ θράδυ ἐπίσημο ἔνδυμα, ἀμάκκατος τοῦ στόλου ἀπὸ τὸ «κουμερκάκι» καὶ ἀκριβῶς 8.55’ νάμαστε στὴν κουβέρτα τοῦ δαφνοστεφανωμένου καραβιοῦ.

Μητροπολίτης Κρήτης, πρόεδρος τῶν Δυνάμεων, κυβερνηταὶ πολεμικῶν, Γεν. Διοικητῆς Λ. Ρούφος, ἀρχαὶ κλπ. κλ. μὰ οὔτε μισὸς δημοσιογράφος.

Στὴν πρύμνη, σὲ σχῆμα ἐνὸς τεράστιου Π, ἕνα τραπέζι μὲ χιονάτα τραπεζομάνηλα, ἀσημένια σερβίτσια, ποτήρια, μπόλ, καράφες, λουλούδια...

Μπρὸς τὸ ὑπόστρωμα πάλι τοῦ ξυλουργοῦ τοῦ καραβιοῦ εἶχαν κάνει ἕνα πρόχειρο τραπέζι — σερβάν κατάφορο ἀπὸ πιατικά, ποτήρια, πετσέτες, μαχαιροπήρουνες, κρασιὰ, σαμπανιέρες, πανεράκια ψωμὶ καὶ ἀπὸ τὸ μέσο μέρος τρεῖς-τέσσερες μπουφετζήδες εἰς προσοχὴν ἔτοιμοι νὰ δώσουν στοὺς τραπεζιερῆδες — καμμιὰ δεκαριά, στρατολογημένους ἀπὸ τὴν Ἀθήνα — δι.τι χρειαζόντουσαν.

‘Οπου ἀνάμεσα στοὺς μπουφετζήδες, διακρίνω ἕναν, ποὺ δαγκώνοντας τὰ χεῖλιά του, μοῦ κλείνει τὸ μάτι. Κυττάζω προσεκτικώτερα καὶ ἀνακαλύπτω... Ποῖον; Τὸ συνδέει μὲ τοῦ ‘Εμπερὸς! — Θεὸς σχωρὲς τον! — τὸν Ἀνδρέα τὸν Τσαμόπουλο.

Εἶχε χωθῇ μέσα στὸν ‘Αδέρωφ» ἀπὸ τὸ Φάληρο, μαζί μὲ τὴν ὑπηρεσία, ποὺ εἶχε στρατολογήσει ὁ ἐργολάβος τοῦ γεύματος καὶ τώρα, — μαῦρο πανταλόνι, ἄσπρο ἀμπέρο, παπιγιονάκι — κ’ ἔκανε πὼς ἦταν ἔτοιμος κ’ αὐτὸς νὰ δώσῃ πιάτα καὶ ψωμιά.

‘Ὡστόσο ἀνεβαίνει ἀπὸ τὸ καρρὲ τοῦ κυβερνήτου ἡ Α. Μεγαλειότης, μὲ τὴν Α. Β. Υ. τὸν Διόδοχο Γεώργιο, τὴν Α. Β. Υ. τὸν ἀλφαιμόντο, πρίγκηπα Ἀλέξανδρο, τὸν Μ. Αὐλάρχῃ Του κ. Μερκάτῃ, τὸν ἀρχηγὸ τοῦ Στρατ. Ὀίκου Του Πάλλῃ, τὸν ὑπασπιστὴ Κ. Λεβίδῃ κλπ.

Μεγάλῃ στολῇ ναυάρχου ὁ Βασιλεὺς, μεγάλῃ στολῇ ὑπασπιστοῦ καὶ οἱ βασιλοπαῖδες, καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι καὶ ρεντεγκότες, μονόκλ, κράνη, ψηλά καπέλλα, σπαθιά, σπιρουνία μὲ στάφες, Μεγαλόσταυροι, ἀνώτεροι ταξίαρχοι κλπ. Ἀνεκάλυφα τὴν κάρτα τοῦ Αὐλάρχου μὲ τ’ ὄνομά μου, δεξιὰ μου τὴν κάρτα τοῦ πολυκλαυτοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ δεξιὰ Του τὴν κάρτα τοῦ συναδέλφου μου κοσμητοῦ τῆς Βουλῆς Ἰω. Μπουρναῖο.

Ἐδῶκε ὁ Βασιλεὺς τὸ σύνθημα κ’ ἐκαθήσαμε. Ποτάμ’ ἀλὰ Ρέν κλπ. Μὰ ἐκεῖνο τὸ γεῦμα δὲν εἶχε τὸν συνηθισμένον τόνον τῶν ἐπισήμων γευμάτων. Πάνω ἀπὸ τὸ τραπέζι κυματίζει μιὰ κρυφὴ χαρὰ καὶ μιὰ θαθεὶα συγκίνησις, ἀνέκραγη. Μετὰ τὸ δεύτερο ποτηράκι, ἐννοεῖται, ἀρχισαν σιγά-σιγά νὰ λύνωνται καὶ ἡ γλώσσες.

Εἴσθε καὶ δημοσιογράφος, νομίζω, κύριε θουλευτὰ μοῦ λέει ξαφνικὰ ὁ πρίγκηψ Ἀλέξανδρος. Γιὰ πῆτε μοῦ πὼς θγαίνει μιὰ ἐφημερίδα;

Ἀρχισα λοιπὸν ἀπὸ τὴ στοιχειοθεσία καὶ τὴς λινοτυπικές. Μὰ δὲν πρόφθαινα κυριολεκτικῶς νὰ ἀπαντῶ στὴς ἐρωτήσεις Του, ποὺ μ’ ἐβομβάρδιζε ἡ φιλομῆθειά Του.

Ἐφθάσαμε κατόπιν στὴ σελοδοποίησ’ στὴ στερεοτυπία... Μὰ δὲν μ’ ἐρωτᾷτε, ἀν μ’ ἄφησε νὰ θάλω μπουκιά στὸ στόμα μου; Κ’ ἐκεῖνος ὅμως, ἐννοεῖται, δὲν ἤγνε πίσω. Ξαφνικὰ τρίζουν ἡ καρέκλες στὰ μαδεράκια τῆς κουβέρτας τοῦ ‘Αδέρωφ». Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς σηκώθηκε. Στὸ ποδάρι λοιπὸν ὅλοι!

Οἱ σερβιτόροι τώρα μὰς μοιράζουν τὰ φλυτζανάκια μὲ τὸν καφέ. Ἀκόρεστος ὁ πρίγκηψ γιὰ τὴ συνέχεια, μὲ τραβάει παράμερα καὶ δὸς του πάλι ἐρωτήσεις.

Ξαφνικὰ σὰν συμπεράσμα τοῦ ρεπορτάζ, ποὺ εἶχε κάνει, μοῦ πετᾷ τὴ φράσι:

— Καμμιὰ φορὰ ὅμως γράφετε καὶ κάτι κοῦρες!...

— Κοῦρες, Ὑψηλότατε, σπανίως καὶ ὄχι ὅλοι τοῦ εἴπα. Κατ’ ἀναλογία... κατὰ συμπερασμὸν... μάλιστα. Αἱ τὶ νὰ γράψῃ ἔξαφνα ἕνας δημοσιογράφος γιὰ τὸ ἀποφινὸ γεῦμα, ὅταν τὸν ἔχουν ἀποκλείσει ἔξω στὴν ξηρά;

— Σεῖς τί θὰ γράφατε;

— Κατὰ συμπερασμὸν. Ἀπὸ ἐπίσημα γεύματα ξέρουμε. Συνήθως γράφουμε: Τὸ γεῦμα διεξήχθη ἐν ἀδιαπτῶ εὐθυμίᾳ καὶ ζωηρότητι. Γιὰ τὸ ἀποφινὸ ὅμως, ποὺ δὲν εἶναι ἀπὸ τὰ συνηθισμένα, θὰ ἔγραφα, ὅτι ἐπεκράτησε θαυμάτη συγκίνησις... Ἐπειτα... μετὰ τὸ γεῦμα ἡ Α. Μ. συνδιέλεχθη μετὰ τοῦ Μητροπολίτου, τοῦ Πρωθυπουργοῦ, τοῦ Προέδρου τῆς Βουλῆς, τῶν Προξένων...

— Ἡ Αὐτοῦ Ὑψηλότης ὁ Πρίγκηψ Ἀλέξανδρος, συνεχίζει διακόπτοντάς με, συνδιέλεχθη μετὰ τοῦ κοσμητοῦ τῆς Βουλῆς καὶ... τὸν ἐγονάτισε στὴ λίμα.

Δὲν τοῦ ἀπάντησα. Τὸ μάτι μου εἶχε πέσει στὸν Τσαμ-

πουλο. Μοῦ ἔκανε μὲ μάτια, χεῖλια, χέρια νεύματα νὰ τὸν πᾶω κοντὰ στὸν Πρίγκηπα γιὰ ν’ ἀκούσῃ τί μοῦ ἔλεγε, ἐνῶ οἱ ἄλλοι συναδέλφοί του — μπουφετζήδες ἔπαιρναν τὰ σερβίτσια, μαχαιροπήρουνες, πετσέτες ἀπὸ τοὺς σερβιτόρους, ποὺ σήκωναν τὸ τραπέζι.

— Ὡστε οἱ συναδέλφοί σας συνεχίζει ἡ Α. Ὑψηλότης, εἶναι στὴν ξηρά, εἶπατε, ἀποκεκλεισμένοι;

‘Ο πειρασμὸς τῆς φάρσας, τ’ ὁμολογῶ, ἄρχιζε νὰ μὲ σκανδαλίζει.

— Τρόπος τοῦ λέγειν, Ὑψηλότατε! ἀπάντησα. Οἱ ἀνταποκριταὶ Χανίων δηλαδῇ...

Κατάλαθε τίποτα;

— Φυσικὰ μοῦ λέει. Ἐνας Ἀθηναῖος δημοσιογράφος ἦταν στὸ γεῦμα.

Χαμογέλασα. Μὰ εἶχα φαίνεται κάποια αἰνιγματικὴ ἔκφρασι. Πρὶν προφθᾶω νὰ τοῦ ἀπαντήσω, μοῦ σφενδονίζει σὰν χειροβομβίδες, ἀράδια ἄλλες ἐρωτήσεις.

— Εἶναι κ’ ἄλλος;... Δὲν εἶναι ἔτσι;... Ἐλᾶτε... Πῆτε μοῦ ποὺ εἶναι;... Ποῦ εἶναι κρυμμένος; Ποῖος εἶναι;... Σὰς δίνω τὸν λόγο μου... δὲν θὰ τὸ πᾶ σὲ κανένα... Αὐτὸ εἶναι ἀμερικάνικο κόλπο!...

Ἄξιζε συγχαρητήρια.

Ἐπρεπε νὰ φυλάξω τὸ ἐπαγγελματικὸ ἀπόρητο.

Ἐπρασπᾶσθα γιὰ τελευταία φορὰ νὰ τοῦ περισπάσω τὴν προσοχή. Ἀρχισα λοιπὸν νὰ τοῦ λέω διάφορα πράγα γιὰ νὰ ἐκτιμῇ τὸ ἄχαρι ἐπάγγελμά μας.

Τοῦ κάκου ὅμως. Τὸ βιολεὶ τοῦ Ἐκείνου.

— Ἐλᾶτε!... Ποῖος εἶναι;

Μὰ στὸ κάτω-κάτω τῆς γραφῆς εἶχα τὸν πριγκηπικὸ λόγο. Τὸ μυστικὸ λοιπὸν θάμνε μεταξὺ τῶν δύο μας.

— Ἀν εὐαρεσθῇται ἡ Ὑψηλότης Σας, Τοῦ λέω, ἄς πλησιάσουμε στὸν μπουφέ.

— Πᾶς θὰ τὸν καταλάβω;

Θυμῆθηκα τότε τὰ λόγια τοῦ Ἰούδα πρὸς τοὺς ὑπορέτας τοῦ Σακεχεντρίν, ποὺ πῆγαν μὲ ὀλόκληρον «σείραν» ρωμαϊκῆς κοῦρτιος νὰ συλλάβουν τὸν «Ναζωραῖο ταραξία» εἰς τὸ πέραν τοῦ «Χειμάρρου τῶν Κέδρων» καὶ τοῦ Ὀρους τῶν Ἐλαιῶν χωρὶς Γεθαιμανῇ, ποὺ ἦταν τὰ ληοτριβεῖα.

«Ὅν ἀν φιλήσω, αὐτὸς ἐστὶ» τοὺς εἶχε πῇ ὁ δόλιος μαθητής.

— Εἰς ὅποιον δώσω τὸ φλυτζανάκι μου, αὐτὸς εἶναι! εἶπα εἰς τὴν Αὐτοῦ Ὑψηλότητα.

Μὲ προσποιητὴ λοιπὸν ἀφέλεια, κουβεντιά-ζοντάς Του, ἀρχισα μὲ μικρὰ-μικρὰ θέματα νὰ πλησιάζω στὸν μπουφέ. Ὁ πρίγκηψ, μὲ τὰ μάτια χαμηλωμένα μὲ παρακολουθοῦσε μὲ μικρὰ ἐπίσης θήματα.

Ὡς τόσο ζυγώσαμε. Ἡ περιέργειά τοῦ εἶχε κορυφωθῇ καὶ ἡ ματιά του παρακολουθοῦσε τὸ φλυτζανάκι μου.

Ἦπια λοιπὸν καὶ τὴν τελευταία γουλιὰ καὶ μὲ ἀδιαφορία, χωρὶς νὰ γυρίσω νὰ κυττάξω τὸν Τσαμόπουλο, ποὺ εἶχε τεντώσει τ’ αὐτιά του, γιὰ ν’ ἀρπάξῃ ἀπὸ τὰ χεῖλιά του τὸ συνο-

μλητοῦ μου πριγκηπικὰ λόγια, ἀπλώνω τὸ χέρι μου μὲ τὸ φλυτζανάκι πρὸς τὸν μπουφετζὴ συναδέλφῳ μου.

— Τὸ παίρνετε αὐτὸ, παρακαλῶ; λέω τοῦ Τσαμόπουλου.

Κάνει μιὰ πρώτης τάξεως ὑπόκλισι καὶ παίρνει τὸ φλυτζάνι.

— Αὐτὸς εἶν’ ὁ δημοσιογράφος! κάνει ὁ Πρίγκηψ.

Γκρίν-γκρν φλυτζάνι καὶ πατάκι ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Τσαμόπουλου, θρόψαλα. Καὶ στὸ χιονάτο τραπεζομάνηλο μιὰ θούλα μεγάλη ἀπ’ τοὺς ντελέδες.

Κατακίτρινος ὁ Τσαμόπουλος μὲ σφιγμένα δόντια, μοῦ κάνει:

— Ἰούδα!

Συγχαρόνως μαζεῦθηκαν ὅλοι σχεδὸν κοντὰ μας. Τρέχει καὶ ὁ Βασιλεὺς:

— Τί ἔκανες, Ὑψηλότατε πάλι ἐκεῖ! λέει τοῦ Πρίγκη-πος μὲ τόνο καταδᾶς.

Τοιμουδιά ἡ Α. Ὑψηλότης. Εἶχε δώσει τὸν πριγκηπικὸ Του λόγο κ’ ἐννοοῦσε νὰ τὸν τηρήσῃ.

Ἐπρεπε ὅμως καὶ νὰ τὸν βοηθήσω:

— Μεγαλειότατε, εἶπα, ἡ Α. Ὑψηλότης δὲν φταίει. Ἀπὸ ἀπροσεξία δικῆ μου, μοῦ ἔπεσε τὸ φλυτζανάκι τὸ καφέ.

Δυὸ «εὐχαριστᾶ» ἔφθασαν στ’ αὐτιά μου, τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Βασιλεὺς ἀπομακρυνόταν. Τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ πριγκηπικὰ χεῖλη καὶ τὸ ἄλλο ἀπὸ τὰ συναδελφικά.

‘Ο ἀλησμόνητος Βασι-
λεὺς Ἀλέξανδρος

ΨΑΛΤΙΚΑ Α ΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΔΟΥΜΑΣ ΠΑΤΗΡ ΚΙ' Ο ΔΟΥΜΑΣ ΥΙΟΣ

Τὸ λαϊκὸ γνωμικὸ «κατὰ τὸν πατέρα κ’ ὁ γιὸς», διαφεύδεται ἀπολύτως, ἀν λάθῃ κανεὶς ὅπ’ ὅμι τοῦ τὴν περίπτωσι τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ πατρός καὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ υἱοῦ. Γιατὶ εἶναι γεγονός, ὅτι οἱ δυὸ Δουμάδες ἦσαν, ὡς πρὸς τὸν χαρακτήρα καὶ τὴς συνήθειας, δυὸ ἄνθρωποι ἐκ διαμέτρου ἀντίθετοι.

‘Ὅσο σπάταλος κ’ ἀκατάστατος ἦταν ὁ πατέρας, τόσο τακτικὸς κ’ οἰκονόμος ὑπῆρξε ὁ γιὸς του.

‘Ο Ἀλέξανδρος Δουμᾶ υἱός, συνήθιζε κάθε ἡμέρα ν’ ἀφιερῶν ὀλόκληρη ὥρα γιὰ νὰ θάζῃ σὲ τάξι τὰ βιβλία του καὶ τὰ χαρτιά του. Ὁ πατέρας του πολλὰς φορὲς βλέποντάς τον, γινόταν ἔξω φρενῶν μὲ τὸ νοικοκυρτικὸ αὐτοῦ πνεῦμα τοῦ κ’ ἔλεγε σχετικὰ μ’ ἀπελπίσια:

— Ἀλλοῖμονο!... Αὐτὸ τὸ παιδί δὲν θὰ κατορθώσῃ νὰ δημιουργήσῃ τίποτε καλὸ στὴ ζωὴ του.

Ἀπλούστατα ὁ γέρο Δουμᾶς δὲν μπορούσε νὰ καταλάβῃ πὼς ἕνας ἄνθρωπος, ποὺ θέλει νάχῃ κάποια ἀξία, κάθεται καὶ σπαταλᾷ τὸν καιρὸ τοῦ μὲ ἀνοησίες, ὅπως ἐθελοσῶσε αὐτὸς τὴν τάξι.

Ἀναφέρεται ἐπίσης σχετικῶς, ὅτι ὁ Δουμᾶς υἱός, δὲν ἦταν μόνο οἰκονόμος καὶ τακτικὸς, ἀλλὰ κανόνιζε ὅλην τὴν ζωὴν σύμφωνα μὲ τὸ ἐξῆς πρόγραμμα, ποὺ εἶχε ἐπάνω ἀπ’ τὸ κρεβάτι τοῦ κρεσματομένου:

- 1) Νὰ κάνῃς δυὸ ὥρες περίπατο πεζῇ, κάθε μέρα.
- 2) Νὰ κοιμᾶσαι κάθε νύχτα ἑπτὰ ὥρες.
- 3) Νὰ πλυνθῇς ἀμέσως ὅταν σοῦ ἔρχεται ἡ διάθεσι γιὰ ὕπνο.
- 4) Νὰ σηκώνεσαι ἀμέσως μόλις ξυπνᾷς.
- 5) Ν’ ἀρχίζῃς τὴν ἐργασία σου ἀμέσως μόλις σηκώνεσαι.
- 6) Μὴν τρώῃς παρὰ ὅταν πεινᾷς καὶ μὴν πίνεις ποτὶ ὅταν διψᾷς.
- 7) Μὴ μιλάς παρὰ μονάχα ὅταν πρέπη καὶ μὴ λές παρὰ τὰ μισὰ ἀπ’ ὅσα σκέπτεσαι.
- 8) Μὴ γράφεις παρὰ ὅτι μπορεῖς νὰ ὑπογράψῃς.
- 9) Μὴν ξεχνᾷς, ὅτι οἱ ἄλλοι μποροῦν νὰ ὑπολογίζουσιν σὲ σένα κ’ ὅτι ἐσὺ δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ὑπολογίζῃς στοὺς ἄλλους.
- 10) Μὴ δίνεις στὸ χρέμα μεγαλειότητα σημασία ἀπ’ ὅσην ἔχει. Εἶναι εὐεργετικὸ, ὅταν σὲ ὑπηρετῇ, ὀλέθρο ὅμως ὅταν σὲ κάνει σκλάβο του.

Μιὰ μέρα ρώτησε τὸν Δουμᾶ υἱὸς ἕνας γνωστός του:

— Εἶν’ ἀλήθεια, ὅτι ὁ πατέρας σας ἔφαγε ὀλόκληρη περιουσία;

— Ὁχι, ἀπάντησε ὁ Δουμᾶς, δὲν τὴν ἔφαγε αὐτός, τοῦ τὴν ἔφαγαν οἱ φίλοι του!...

Ποιά διαφορά ὑπάρχει, διδάσκαλε, μεταξὺ φιλίας καὶ ἔχθρας; ρώτησε κάποτε τὸν Δουμᾶ πατέρα μιὰ νεαρὴ γνωστὴ του κυρία.

— Ἡ ἴδια ἀκριβὴς διαφορά ποὺ ὑπάρχει καὶ μεταξὺ τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νύχτας, ἀπάντησε ὁ Δουμᾶς.

— Θαυμάσια! Κ’ ὅμως, ἐσεῖς θάζετε αὐτὰ τὰ δυὸ ἀντίθετα αἰσθήματα νὰ συνυπάρχουν μέσα στὴν ψυχὴ κάποιας ἡρώιδος σας. Μποροῦν ὅμως νὰ συνυπάρξουν ἡ ἡμέρα κ’ ἡ νύχτα;

— Μὴ ξεχνᾷτε, κυρία μου, ὅτι ὑπάρχει τὸ λυκαυγὲς, τὸ λυκάφως, ὑπάρχουν ἡ ἐκλείψεις τοῦ ἡλίου καὶ... ἡ ἐκλείψεις τοῦ πνεύματος, τῆς ἀπάντησε τότε γελῶντας ὁ εὐφυὲς συγγραφεὺς.

ΑΠ’ ΤΟ ΠΕΡΙΒΟΛΙ

ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΠΟΙΗΣΕΩΣ

Χαριτωμένη κεφαλὴ, στὸ στήθος μας σὰν κλίνει γνωρίζω πόσον εὐπορῶ, πόσο γλυκὰ θαρῶναι.

Α. ΠΑΡΑΣΧΟΡΟΣ

Μιὰ χορτάτη ψυχὴ, δὲν τὴν μέλει ποῖος πεινᾷ, ποῖος πονεῖ, ποῖος πεθαίνει.

Φ. Λ. Οὐζῆς

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Ο ΑΠΟΛΕΣΘΕΙΣ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ

Ο Πάτερ 'Αγάθιος, γέννημα και θρέμμα της 'Ιερᾶς Μονῆς, τοῦ Ρωσικοῦ Μοναστηρίου, τοῦ 'Αγίου Ὁρους, μάρκαριστηκε σὴν Κασάνδρα, σὲ ἓνα παλαιοκάραβο, ἓνα σωστό σκυλοπνίκτη, γιὰ νὰ πάη σὴν Σκόπελο καὶ νὰ προμηθευθῇ κρασί γιὰ τὴν Μονή.

Ο καπετάνιος στεκόταν στὸ τιμόνι.

Ο καιρὸς σὴν ἀρχή, ἦταν καλός. Οὐριὸς ὁ ἄνεμος καὶ ἡ θάλασσα γαλάζια, σάν μεταξωτὸ πανί. Ὁ ἥλιος ἔλαμπε χαρούμενος ἀπάνω στὰ ἴσχυα νερά.

Ὅλοι εἶχαν ὄρεξι καὶ πρὸ παντός ὁ καπετάνιος, πού κρατῶντας τὸ τιμόνι, τραγουδοῦσε - τραγουδοῦσε τραγούδια τῆς πατρίδας του:

Τὸ γυαλὸ - γυαλὸ
Ψαράκια κυνηγᾷ...

Ὁ 'Αγάθιος ἔβγαλε νὰ κολατσίσῃ, ἔκαμε τὸν σταυρὸ του, ἔφαγε καλὰ, γέμισε τὴν κοιλιά του μέχρι διαρρήξεως καὶ ἔπειτα, ἔκαμε καὶ πάλιν τὸν σταυρὸ του, σάν νὰ ἐπεσφράγιζε τὰ «εἰσελθόντα». Τότε μὲ ἀπόλαυσιν καὶ μακαριότητα, ἄπλωσε στὴ τσέπη του, νὰ πάρῃ τὴν καπνοσακκούλα του, καὶ νὰ ἐπισφραγίσῃ τὸ γεῦμα του μ' ἓνα «πυγύρο». Ἀλλὰ ὅσο καὶ ἂν ψάχτηκε, ἡ «ταμπακιέρα» δὲν ὑπῆρχε. Θὰ τὴ λησμόνησε, φαίνεται, στὸ Μετόχι, τὸ πρωί, ὅταν τὴν ἔδωκε στὸν ὑποκαπτικό, γὰ νὰ τὴν γεμίσῃ μὲ καπνὸ «ἐνερτικό» καὶ ψιλοκομμένο.

Ἀλλὰ δὲν τὸν στενοχώρησεν αὐτό. Ὁ καπετάνιος ἦταν «θεριακλῆς» καὶ παλὴρὸς γνωστός καὶ μουστερῆς καὶ φίλος.

— Ἔνα τσιγαράκι, καπετάνι μου, σὲ παρακαλῶ, τοῦ λέει, ἔτσι νὰ χαρῆς τὸν Παράδεισο.

— Τί νὰ τὸν κάμω τὸν Παράδεισο, ἄγιε πατέρ μου, τοῦ λέει ὁ καπετάνιος. Καλὴ ζωὴ, ἔδω πέρα, σὲ τοῦτον τὸν κόμο, νὰ μοῦ εὐχηθῆς.

— Ἀ, μὴ ἀμαρτάνεις, καπετάνι. Ὁ σκοπὸς τοῦ ἀνθρώπου δὲν εἶναι ἡ παρούσα ζωὴ, ἀλλὰ ὁ Παράδεισος. Ἡ μέλλουσα εὐτυχία, τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ ζωὴ δὲν εἶναι ἄλλο τίποτε, παρὰ κάτι τὸ προσωρινὸ καὶ τὸ μάταιο... Κάτι τὸ μεταβατικό... Ἡ μέλλουσα ζωὴ, εἶναι ἡ ἀληθινὴ ζωὴ... Ἡ χαρὰ καὶ ἡ ἀπόλαυσις τοῦ Παραδείσου...

Πλησίασαν καὶ ἄλλοι δυο-τρεῖς, ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτες. Κάτι κτηνοτρόφοι καὶ ἓνα-δυὸ πρόσφυγες.

Ὁ 'Αγάθιος ἄρχισε νὰ λήη καὶ νὰ μὴν τελειώνῃ, γιὰ τοῦ Παραδείσου τὸ καλὰ.

— Ψυχὴ μου, ἐκεῖ ἀπάνω!

— Τὸν εἶδες, παππούλη μου, τὸν Παράδεισο; τὸν ρώτησεν ἓνας κτηνοτρόφος.

— Ὁχι, ἀλλὰ τὸν διαβάζουμε, στὰ ἄγια βιβλία. Ὅλο λουλούδια εἶναι καὶ ὅλο τριαντάφυλλα καὶ ὅλο μουσικὲς καὶ ὡμορφα ἀγγελοῦδια καὶ ὅτι ἡ ψυχὴ του θέλει καθενός...

— Πάρε ἓνα τσιγαράκι, ἄγιε πατέρα, ἀκόμα, τοῦ εἶπεν ὁ καπετάνιος, γιὰ νὰ πάμῃ τὴν συζήτησι, γιὰτὶ ὁ ἀέρας εἶχε

Ἐχε καὶ ὡμορφους ἀγγέλους...

ἀρχίσει νὰ σηκώνεται, πέρα ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ Ὀλύμπου, δυνατός, καὶ ἤθελε νὰ μᾶση «μούδες».

Δὲν πέρασαν λίγες ὥρες καὶ μὴ μεγάλη τρικυμία σκέπασε τὴ θάλασσα, τὸν οὐρανὸ καὶ τὴ γῆ. Μαῦρο σύννεφα, σωροβολιζόντουσαν ἀπὸ τὰ θουνά, ὅλα τὰ μπουγάζια φυσούσαν μανιασμένα καὶ τὰ κύματα μεγάλα καὶ ἀφρισμένα, σάν λυσσασμένα, ρίχτηκαν ἀπάνω στὸ καϊκί...

Τὸ παλιοκάραβο ἔτριξε ἀπὸ ὅλες τὶς μεριές, νερά κανὰν τὰ ἀμπάρια του, ἡ θάλασσα σάρωνε τὸ κατὰστρώμα καὶ αὐτὸ χοροπηδοῦσε ἀπάνω στοὺς ὄγκους τῶν ὑδάτων σάν μεθυσμένο, σάν τρελλό... Ἐδῶ νὰ γειρῇ, ἐκεῖ νὰ γειρῇ, νὰ καταποντισθῇ καὶ νὰ διαλυθῇ.

— Μάϊνα ὅλα! φώναξεν ὁ καπετάνιος καὶ κατέβασαν ἀμέσως τὰ πανιά. Ὁ φλόκος ἔγινε κουρέλια, ὡς πού νὰ πιάσουν δίπλα σὲ μιά ἀγκαλιά ξηρᾶς, πού φάνηκε μπροστὰ τους.

Τώρα ὁ καπετάνιος φάνηκε λίγο νὰ ἡσυχάζῃ.

Τὴν ἴδια στιγμή φάνηκε κι' ὁ 'Αγάθιος, τσαλακωμένος, θρεγμένος, ἐλεεινὸς νὰ πλησιάζῃ.

— Καπετάνι μου, ρωτᾷ τὸν πλοίαρχο, ὑπάρχει φόβος νὰ θουλιάξουμε;

— Δὲν ξέρω...

— Ὁχι, σὲ παρακαλῶ, ἂν θὰ θουλιάξουμε νὰ μοῦ τὴς ἐμένα.

— Γιατί;

— Πές μου τὴν ἀλήθεια, γιὰ νὰ λάθω, ἐν ἀνάγκῃ καὶ ἐγώ, τὰ μέτρα μου.

— Τὰ μέτρα σου;

— Ναί, τὰ μέτρα μου.

Ὁ καπετάνιος τὸν κύτταξε καλὰ-καλὰ.

Δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ τί ἤθελε νὰ πῇ.

Διάβολε!... Ἦταν στὰ καλά του ὁ παππᾶς;

Ἐκεῖ πέρα πνιγόντουσαν κι' αὐτὸς ὁ εὐλογημένος, τοῦ μίλουσε γιὰ... μέτρα!...

Τί λογὴς μέτρα;

Χωρᾶνε μέτρα στὴ φουρτούνα;

Τέλος τὸν ρώτησε:

— Ξέρεις κανένα τρόπο νὰ κρατήσαι σὴν ἐπιφάνεια, παππᾶ μου;

— Ὁχι, καπετάνι μου.

— Ἐχεις φτερά νὰ πετάξεις;

— Πού τέτοια τύχη!

— Τότε τί κάθεται καὶ μοῦ τσαμπουνᾷς ἐκεῖ;

— Ὁ πάτερ 'Αγάθιος τάχασε.

Τσιμουδιά πειά.

Κύτταξε τὴ θάλασσα τὴν ἀγριοφουρτουνασμένη κι' ἐνοίωθε τὴν καρδιά του νὰ θροντοχτυπά.

Ὁ καπετάνιος τοῦ φώναξε τότε:

— Κάμε ὅ,τι θές, παπᾶ μου.

Ἐκεῖνο πού ἔβρω μονάχα εἶναι ὅτι ἂν δὲν πέσῃ ὁ ἀέρας, σὲ μιά ὥρα, θάμωστε ὅλοι, στὸν Παράδεισο...

Ὁ 'Αγάθιος πάγωσε σύγκορμος. Ἐκανε δυὸ - τρεῖς σταυροὺς καὶ ξεφώνισε:

— Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς φυλάξῃ...

ἀ π ὁ τ ἔ τ ο ι ο κ α κ ὁ καπετάνι μου!

— Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς φυλάξῃ ἀπὸ τὸ κακὸ, καπετάνι μου!

— Ψυχὴ μου, πότε νὰ πάμῃ στὸν Παράδεισο!

— Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς φυλάξῃ ἀπὸ τὸ κακὸ, καπετάνι μου!

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΤΟΥ ΡΑΥΝΟΛΤΣ

ΜΑΤΩΜΕΝΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

— Ἄν σὰς πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλὸ ἡ ἰδέα, ὅτι ὁ κύριός μου εἶναι πραγματικὰ ἔνοχος, εἶπε ὁ Οὐθίγκαμ μ' ἀγανάκτησι εἶμαι ἔτοιμος νὰ σὰς πληρώσω καὶ νὰ πάρω ἄλλον δικηγόρο.

Δὲν σὰς καταλαβαίνω, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Μάκ Σίγλε. Μεταξὺ μας δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχουν μυστικά καὶ θὰ κάνετε καλὰ νὰ μοῦ πῆτε ὅλη τὴν ἀλήθεια.

Τὴν ἀλήθεια; Ξαναεἶπε ὁ Οὐθίγκαμ. Βεβαιότατα, θὰ σὰς πῶ ὅλην τὴν ἀλήθεια.

Ἐπιτρέπατέ μου τότε νὰ σὰς κάνω μερικὲς ἐρωτήσεις, εἶπε ὁ Μάκ Σίγλε, γιὰτὶ νομίζω πὼς ὡς τώρα δὲν μοῦ εἶπατε τίποτε ἀληθινὸ.

Ὁ Οὐθίγκαμ τὸν κύτταξε ἑκπληκτὸς χωρὶς νὰ μπορέσῃ ν' ἀρθρώσῃ λέξι.

Λοιπὸν, ἐξακολούθησε ὁ πᾶμπόνησος Μάκ Σίγλε, ὁ κύριός σου δὲν εἶναι καθόλου ἡλίθιος καὶ μοῦ φαίνεται, ὅτι κι' ὁ κηδεμόνας τοῦ ὁ Μονρόυ εἶναι κι' αὐτὸς τὰ ἴδια:

Μὰ πὼς εἶναι δυνατόν, κύριε φώναξε ὁ ἐπιστάτης, νά...

Μὰ ἡ ὑπόθεσις εἶναι πειὰ καθαρὴ, τὸν διέκοψε ὁ δικηγόρος κουνώντας τὸ κεφάλι του. Κ' εἶναι εὐτύχημα πού δὲν σ' ἐνοχοποίησαν κι' ἐσένα, πὼς δὲν σὲ συνέλαβαν...

Νὰ μὲ συλλάβουν!... Νὰ μὲ ἐνοχοποιήσουν!... φώναξε ὁ Οὐθίγκαμ, τονίζοντας τὴν κάθε λέξι. Βλέπω πὼς πιστεύετε, ὅτι ὁ κύριός μου εἶναι πραγματικὰ ἔνοχος.

Βεβαιότατα, τὸ πιστεύω. Βλέπω μάλιστα φανερά, ὅτι...

Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μοῦ μεγαλώνετε τὸν πόνο μου μὲ τὰ λόγια σας, τὸν διέκοψε ὁ ἐπιστάτης. Νὰ ἡ διεύθυνσις τοῦ κ. Μονρόυ... Εἶμαι θέσθαιος πὼς, ὅταν τὸν δῆτε, θ' ἀλλάξετε γνώμη...

Καὶ ὁ Οὐθίγκαμ, ἀφοῦ χαιρέτησε τὸν δικηγόρο, διεύθυνθη πρὸς τὸ σπίτι τῆς κ. Ἀρλιγκτον, στὸ ὁποῖο ἔφθασε ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς.

Χτύπησε τὴν πόρτα καὶ τὸν ὠδήγησαν σ' ἓνα δωμάτιο τοῦ πρώτου πατώματος, ὅπου τὸν ὑποδέχθηκε ἡ κ. Ἀρλιγκτον ἡ ἴδια.

Ἰδοῦ, κυρία, τῆς εἶπε, μιά ἐπιστολὴ γιὰ σὰς...

Ποῦ εἶναι τώρα ὁ κ. Μάρκχαμ; ρώτησε ἡ Ἀρτεμις, παίρνοντας τὴν ἐπιστολὴ μὲ τρεμάμενα χέρια.

Τὸν ἔχουν στὴ φυλακὴ, ἀπάντησε ὁ γηραιὸς ὑπρέτης σκουπίζοντας ἓνα δάκρυ.

Θεέ μου! φώναξε ἡ Ἀρτεμις. Εἶναι λοιπὸν ἀλήθεια; Καὶ ἀνοίγοντας τὴν ἐπιστολὴ, τὴ διάβασε θιαστικά. Ἰδοῦ τί ἔγραψε:

«Κυρία, ἡ ἀτιμία ἐνὸς φίλου σας, στὸν ὁποῖο γιὰ τὴ δυστυχία μου, εἶχα μεγάλη ἐμπιστοσύνη, θὰ ἔχουν πιθανὸν καὶ γιὰ σὰς δυσάρεστες συνέπειες ὅπως εἶχαν καὶ γιὰ μένα.

Ὅτε γιὰ μιά στιγμὴ σκέφθηκα, ὅτι ὅπως ὅποτε εἰσατέ καὶ σὲς συνένοχός του, ὅπως οἱ ἄλλοι πού συχνάζουν σὴν κατοικία σας.

Σὰς γνώρισα κατὰ θάσος κι' ἔχω πεποίθησι, ὅτι δὲν ἦταν δυνατόν νὰ συμμετάσχετε σ' ἓνα τέτοιο συνεταρισμὸ. Ἡ εἰλικρινεία σας καὶ ἡ ἀνότης σας συνηγοροῦν γιὰ σὰς. Ἡ γλυκεῖά σας μορφή, ἡ ὁποία εἶναι χαραγμμένη στὴ μνήμη μου καὶ τὴν ὁποία ἔλεπα αὐτὴν τὴ στιγμὴ, μπροστὰ μου, ἀπομακρύνει ἀπὸ σὰς κάθε ταπεινὴ ὑπόνοιαν. Ἐποφελήθητε τοῦλάχιστον εἰς ἀπὸ τὰ παθήματά μου, ὅσο εἶναι ἀκόμα καίρος. Ἀκούστε τὴ φωνὴ ἐνὸς ἀνθρώπου πού

θέλει τὴν εὐτυχία σας καὶ διακόψατε τὶς σχέσεις σας μὲ τοὺς ἀθλούς πού μὲ κατέστρεψαν πρὶν σὰς ὀρῇ καὶ σὰς καμιά συμφορᾷ.

P. M.

Πότε θὰ ξαναἰδῆτε τὸν κύριό σας; ρώτησε ἡ Ἀρτεμις τὸν Οὐθίγκαμ, ὅταν διάβασε τὴν ἐπιστολὴ.

Αὔριο, κυρία, ἂν θέλῃ ὁ Θεός.

Νὰ τοῦ πῆτε τοὺς χαιρετισμούς μου καὶ ὅτι τὸν εὐχαριστῶ πολὺ πού μὲ θυμῆθηκε μέσα στὴ δυστυχία του.

Ὁ Οὐθίγκαμ χαιρέτησε κι' ἐφοιμάστηκε νὰ θυγῇ ἔξω, Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ, ἡ Ἀρτεμις ἐπρόσθεσε:

Ἄν νομίζης, ὅτι μπορῶ νὰ κάνω τίποτε γι' αὐτὸν μὴ διατάξης νὰ ἐρχεσαι σὲ μένα, Ἐλπίζω, ὅτι θὰ ἐρχεσαι συχνά νὰ μὲ θλέπης καὶ νὰ μὲ πληροφορῇς γιὰ τὴν πορεία τῆς ὑποθέσεως τοῦ δυστυχισμένου κυρίου σου.

Λοιπὸν, κυρία, πιστεύετε, ὅτι ὁ κύριός μου ἦταν ἱκανὸς νὰ διαπράξῃ μιά τέτοια ἀτιμία;

— Ὁ! ποτέ... Ἀδύνατον! φώναξε ἡ Ἀρτεμις.

Σὰς εὐχαριστῶ, κυρία, σὰς εὐχαριστῶ! φώναξε ὁ Οὐθίγκαμ. Μοῦ χαροποιήσατε τὴν καρδιά. Ὁ Θεὸς νὰ σὰς εὐλογῇ...

Καὶ ὁ πιστὸς ὑπρέτης ἔφυγε εὐτυχισμένος, γιὰτὶ ὑπῆρχε στὸν κόσμο μιά ψυχὴ πού πίστευε στὴν ἀθώότητα τοῦ κυρίου του.

Ἡ Ἀρτεμις, ὅταν ἔμεινε μόνη, θυβίστηκε γιὰ λίγες στιγμὲς σὲ σκέψεις.

Ἐπειτα διεύθυνθη πρὸς τὸ σαλόνι τῆς, ὅπου θρискόντουσαν ἐκεῖνη τὴν ὥρα ὁ βαρώνος Ροῦπερτ Ἀρμπορουγκ, Κρίκεστερ κι' ὁ Τάλμποτ.

Τὸ πρόσωπό τῆς ἦταν σοβαρὸ καὶ μελαγχολικὸ καὶ ἐφανέρωνε τὴ θαθεῖα ταραχὴ τῆς καρδιάς τῆς.

— Ὁ! Ἀρτεμις, φώναξε ὁ βαρώνος, φαίνεται ταραχὴ μὲν...

Ἡ Ἀρτεμις κάθησε σ' ἓναν καναπέ καὶ εἶπε:

Θὰ ἐκπλαγῆτε, κύριοι, ὅταν μάθετε ποῖος ἦρθε πρὸ ὀλίγου.

Ποῖος; ρώτησε ὁ Κρίκεστερ.

Ἐπρόθετο, ὅτι δὲν ἦταν κανένας ἀστυνομικός! φώναξε ὁ βαρώνος.

Ἦταν ὁ ἐπιστάτης τοῦ κ. Ριχάρδου Μάρκχαμ...

Ὁ Οὐθίγκαμ! Νὰ τὸν πάρῃ ὁ διάβολος! φώναξε ὁ Κρίκεστερ. Καὶ τί ἤθελε;

Μοῦ ἔφερε μιά ἐπιστολὴ τοῦ κυρίου του, ἀπάντησε ἡ Ἀρτεμις. Νὰ τὴν! Μπορεῖτε νὰ τὴ διαβάσετε.

Καὶ ἔδωσε τὴν ἐπιστολὴ στὸν Κρίκεστερ.

Διάβασε τὴν δυνατά! φώναξε ὁ Τάλμποτ.

Ὁ Κρίκεστερ ἐξεπλήρωσε τὴν ἐπιθυμία του.

Καὶ πρὸς ἐπέτρεψε σ' αὐτὸν τὸν ἡλίθιο νὰ σὰς γράφῃ σὲ ὅσοι τόσο οἰκτεῖρ ρώτησε ὁ βαρώνος ἀρτισμένους τὴν Ἀρτεμιδα.

Πρέπει νὰ παραδεχθῆτε, ὅτι ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ ἐγράφη φιλικὰ, τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνη μὲ πικρία.

Βλέπω, ὅτι αἰσθάνεσθε μεγάλη συμπάθεια γιὰ τὸ πούλι πού μπήκε στὸ κλουβί, εἶπε ὁ βαρώνος. Ἡ δαπάνη σας γιὰ τὴν ἀξιόσεσιν σας μὲ ἀνησυχούσαν σοβαρὰ καὶ ἔπρεπε νὰ καταφύγω σὲ ὅλα τὰ μέσα, γὰ ὁποῖα μπορούσε νὰ σκεφθῇ ἡ φαντασία μου γιὰ νὰ θρῶ χυμῶματα κ' ἐπειδὴ εἶχε ἀπὸ μὲς μποροῦσε νὰ συλληφθῇ, καλλιτερά πού ἐρρέθηκε ὁ Μάρκχαμ γιὰ ν' ἀναλάβῃ τὰ ὄριά μας.

Ἐχετε δικη, κύριοι, νὰ μὲ καταγορήτε, ὡς τὴν ἀφορμὴ τῶν ἀνησυχ...

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ

ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

τοῦ συγγραφέως τῆς «Μινί»

ΜΙΣΕΛ ΜΟΡΦΥ

χιών σας, είπε η "Αρτεμис, της οποίας το πρόσωπο έγινε κατακόκκινο από ντροπή. Νοίκιασα το διαμέρισμα αυτό για να σας βοηθώ στα σχέδιά σας, και σας εξυπρέτησα γοητεύοντας τους νέους, τους όποιους παρασούρατε εδώ για να τους κλέβετε στα χαρτιά.

«Βέβαια, ένας τίμιος άνθρωπος δεν θα μου συγχώρηση ποτέ την αδυναμία μου στο ότι σας βοηθήσα στα σχέδιά σας, αλλά όταν μου είπατε ότι σκεφτόσαστε να κυκλοφορήσετε πλαστά χαρτονομίσματα αντίσταθκα σ' αυτή την άτιμία και, αν δεν μου δίνετε την υπόσχεση, ότι δεν θα πραγματοποιήσετε την ιδέα σας, πρό πάντων χρησιμοποιώντας τον Μάρκαμ, θα τον ειδοποιούσα σχετικάς παρ' όλες τις απειλές σας...

Η "Αρτεμис όσο μιλούσε, τόσο έμφυχνωνόταν. Και όταν έπαψε να μιλάει, η όργη και η αγανάκτησις έλαμπε στα μάτια της.

— Δυστυχώς, είπε ειρωνικά, ο Θαρώνος, ο κόσμος μπήκε τώρα στον καλό δρόμο. Η γυναίκες μας δίνουν μαθήματα ήθικης.

— Ήταν σκληρή ανάγκη, κύριε, απάντησε η "Αρτεμис να σας πω αυτά που σας είπα. Θα επιθυμούσα μάλιστα, από σήμερα, κιόλας, να καταφύγω σ' ένα φιλικό και ήσυχο δωμάτιο για να μη συμμερίζομαι αυτές τις άτιμιες...

— Αδιαφορώ! φώναξε ο Θαρώνος. Μπορείτε να πάτε, όπου θέλετε και όποια ώρα θέλετε.

Σηκώθηκε και πήρε το καπέλλο του.

Η "Αρτεμис ετοίμασθηκε να του απαντήσει, αλλά σκέφθηκε, ότι δεν έπρεπε να εκθέσει τον εαυτό της στις προσβολές και τις θιρίσις ενός άθλιου και γι' αυτό δάγκωσε τα χείλη της.

Κατά την στιγμή εκείνη, ήταν αγέρωχη και περήφανη σαν θυμωμένη θεά του Ολύμπου.

— Πηγαίνουμε, Κρίκεστερ, είπε ο Θαρώνος σ' ένα λίγο. Είμαι ταραγμένος. Τάλμποτ, δεν έχουμε πείρα να κάνουμε τίποτε εδώ... Κυρία — επρόσθεσε γυρίζοντας προς την "Αρτεμίδα με μία ειρωνική ευγένεια — σας εύχομαι το απόγευμά σας ευχάριστο όσο το δυνατόν... Είναι η τελευταία φορά που με βλέπετε εδώ...

— Σας ευχαριστώ, απάντησε η "Αρτεμис συγκρατώντας με δυσκολία την αποτροπή της.

— Και δεν είναι ανάγκη να σας πω, επρόσθεσε ο Θαρώνος, ότι έπειτα από όσα συνέβησαν μεταξύ μας...

— "Ω! σας καταλαβαίνω! τον διέκοψε η γόησσα με άηδία. Δεν έχετε, να φοβηθήτε τίποτε από μένα. "Όσον αφορά τα απόκρυφα σας, είναι απολύτως εξασφαλισμένα.

Ο Θαρώνος υποκλίθηκε και βγήκε απ' το σαλόνι, ακολουθούμενος από τον Κρίκεστερ και τον Τάλμποτ.

Μόλις η γόησσα έμεινε μόνη, ρίχτηκε σ' ένα πολυθρόνα και έμεινε επί πολλήν ώρα θυσιμένη στις σκέψεις της.

— Ένα δάκρυ κύλισε από τα μεγάλα γαλάζια της μάτια.

Πόσο ωραία ήταν κατά την στιγμή εκείνη της ταραχής της!...

— Αλλά όχι! φώναξε έπειτα από μία μακρυά σιωπή. Δεν πρέπει να εκδικηθώ έτσι! "Ως τώρα έφαγα το ψωμί του σαν σύζυγος. Θα είμαι ένοχος αν τον προδώσω, καθώς και τους συνενόχους του. Έξάλλου ποιος θα πιστέψει σ' ένα αν καταγγείλω έναν άνθρωπο από μεγάλη οικογένεια και με τίτλο χωρίς σφείς αποδείξεις. Πρέπει να καταπνίξω για την ώρα τα αισθήματά μου...

Σώπασε, αλλά φαινόταν, ότι εξακολουθούσε να συλλογίζεται... Έξαφνα μία λάμψις ικανοποίησης φάνηκε στα μάτια της.

— Πιθανόν να σκέφτεται ότι θα προσπαθήσω να τον τραβήξω πάλι κοντά μου, είπε με δυνατή φωνή. Πιθανόν να νομίζει ότι μου είναι απαραίτητος... "Ω! όχι, σέρ Ρούπερτ "Αρμπορουγκ, του κάκου θα περιμένεις την ταπεινώσή μου! Αύριο ή πιο γρήγορα ακόμα, θα δης, ότι μπορώ ν' ανεβώ πιο ψηλά απ' ότι ού με ανέβασες...

Και άνοιξε ένα κομψό γραφείο από ροδόξυλο, απ' το οποίο έβγαλε ένα σωρό επιστολές κι' επισκεπτήρια. Στους φακέλλους υπήρχαν οικόσημα και σ' εμερικές, στέμματα.

Τους έριξε μία ματιά, τις περισσότερες τις πέταξε στη φωτιά και τις υπόλοιπες τις έβαλε με τη σειρά στο τραπέζι.

Κατόπιν έπηρε την πρώτη και είπε:

— "Ο κόμης Λετάνζ είναι εκατομμυριούχος θέβαια, αλλά και στον υπέρτατο βαθμό ανόητος. Θα φροντίξω πε-

ρισσότερο για τον εαυτό του παρά για μένα. Δεν μου κάνει...

Και πέταξε στη φωτιά την επιστολή του Γάλλου ευπατρίδου.

— Αυτή, εξακολούθησε, παίρνοντας μία άλλη, είναι του λόρδου Τέμπλετον. Είναι γέρος και σκληρός. Δεν μου χρειάζεται κι' αυτός...

Και η έρωτική έκμυστήρευσίς του όμοιόμο της "Αγγίλας είχε την τύχη της επιστολής του Γάλλου κόμητος.

— "Α! νά μία επιστολή γραμμένη με δόκιμο καλλιτεχνικό ύφος, είπε η "Αρτεμис, παίρνοντας μία τρίτη επιστολή. Αλλά είναι αντιγραμμένη, λέξι προς λέξι, από κάποιο μυθιστόρημα της "Αννας Ράκλιφ. "Ηλιθιώτερος λογοκλόπος δεν μπορεί να γίνει. Και γι' αυτό το αξίζει η τιμωρία που θα του επιβάλω...

Και με τ' α λευκά της χέρια τσαλάκωσε την επιστολή, προτού την πετάξει στο τζάκι.

Πήρε μία άλλη και είπε:

— Μά τίνος είν' αυτή; "Ω! είναι κάποιου Γερμανού θάρωνος που μιλάει για τη φιλοσοφία του έρωτος... "Α! θάρωνε! ο έρωας δεν έγινε για τους φιλοσόφους και οι φιλοσοφοί δεν ξέρουν ν' αγαπούν... Δεν μου κάνει και σού...

Και την έριξε κι' αυτή στην φωτιά για να πάρη μία άλλη.

— "Α! νά μία θερμωτάτη επιστολή ενός νεαρού "Ελληνας ακολουθού, ο οποίος όμως έχει πολύ κακόηχο δυόμα... Είναι πολύ καλά γραμμένη, αλλά πώς μπορεί μία γυναίκα που σκέφτεται λογικά να δεχτή στο σπίτι της ένα νέο, ο οποίος ονομάζεται Παπακωνσταντινίδης;

Και πέταξε και την επιστολή αυτή στο τζάκι.

— "Α! νά ο μέλλων υποψήφιος! είπε η "Αρτεμис κυτάζοντας προσεχτικά τη μόνη επιστολή που έμεινε ακόμα, είναι γραμμένη σ' ε μεγάλη κόλλα χαρτιού και χωρίς άρωμα...

— Αλλά τί ύφος... Ασφαλώς, ο λόρδος Ουάρινγκτον είναι ο καλύτερος απ' όλους... Είναι πλούσιος, άνωπαιτρος, ώρας και μάστιγα στο άνω μέρος της ηλικίας του. Δεν πρέπει να διατάσω.

Και η "Αρτεμис κάθισε άμέσως στο γραφείο της κι' έγραψε την ακόλουθη επιστολή:

«Θά επιθυμούσα πολύ να είχα συναντήσει την Εξοχήτά σας πρό οχτώ ημερών, αλλά υπέφερα σοβαρά από φοβερό πονοκέφαλο και από σφοδρή προσβολή του ήπατος. Αλλά ο πρώτος πέρασε με τη βοήθεια του γιαιτρού, η δεύτερη όμως δεν επιτρέπει ν' αφήσω το κρεβάτι μου, χωρίς την παρουσία της Έξοχότητάς σας.

ΑΡΤΕΜΙΣ ΑΡΛΙΓΚΤΟΝ

Αφού η γόησσα έστειλε την επιστολή αυτή στον λόρδο Ουάρινγκτον μπήκε στο μπουντουάρ της για να έτοιμασθ' για την άφιξη του νεαρού και πλουσίου ευπατρίδου.

Το ίδιο θράδυ, κατά τις οχτώ ή ώρα ένα μεγαλοπρεπές άμαξι με οικόσημα σταματούσε μπρος στην πόρτα της κατοικίας της "Αρτέμιδος.

Ο λόρδος Ουάρινγκτον κατέβηκε απ' αυτό κι' έγινε άμέσως δεκτός από τη νέα γυναίκα.

Ποτέ η "Αρτεμис δεν ήταν τόσο γοητευτική, τόσο αξιολάτρευτη όσο το θράδυ εκείνο. Φορούσε ένα κομψό φόρεμα από μαύρο βελούδο, πολύ έξωμο, το οποίο επέτρεπε σ' κανένα να θαυμάζει τους υπέρχους ώμους της και τη θεία λεπτότητα της επιδερμίδος της.

Τις άκρες των αυτιών της εστόλιζαν διαμαντένια σκουλαρίκια. Ένα λαμπρό διάδημα από άπειρους πολυτίμους λίθους στόλιζε το ωραίο της μέτωπο.

Στα γλυκά γαλάζια της μάτια, καθώς και σ' όλα τα χαρακτηριστικά της, απλωνόταν μία γλυκύτητα και γαλήνη ηδυπάθεια μελαγχολία, που έρχόταν σ' ε γοητευτική αντίθεσι με τ' α θέλητρά και την μεγαλοπρέπεια της τουαλέτας της.

Πράγματι, ήταν ωραιότητα κι' ο νεαρός ευγενής, που θρισκόταν τώρα μπροστά της, έγινε από την πρώτη στιγμή σκλάβος της.

Την άλλη μέρα, η "Αρτεμис εγκατεστάθη σ' ένα μεγαλοπρεπές διαμέρισμα του άριστοκρατικού ξενοδοχείου "Αλθεριμαλ ως ότου να έτοιμασθ' το μέγαρο πού, κατά διαταγήν του λόρδου Ουάρινγκτον, θα δεχόταν την γοητευτικότερη των γυναικών.

ΚΣΤ'

ΝΕΓΚΑΤ

Νεγκάτι! "Όνομα φοβερό κι' άπαισιο!... Η τροερώτερη φλακή του Λονδίνου, "Αδης-πραγματικός... "Όλα εκεί μέσα ήταν τρομερά!

Ο Ριχάρδος Μάρκαμ θρισκόταν τώρα φυλακισμένος στο Νεγκάτι.

Μόλις η σιδερένιας πόρτες της άπαισίας εκείνης φυλακής κλείστηκαν πίσω του αισθάνθηκε, ότι η συναίσθησις της άθωότητάς του δεν έφτανε μόνο για να τον παρηγορήσει για τη θεία, στην οποία τον είχαν ρίξει άδικες ύπονοις. Ούτε ήξερε ο δυστυχής με ποιόν τρόπο έπρεπε να παλαίψη με τις δυσκολίες που τον περικύκλωναν...

Δεν τολμούσε να σκεφθ' ότι θα τον καταδικάζαν και όμως όταν σκεφτόταν τις αποδείξεις που τον έθάραιναν, μόλις έλπιζε στην άπελευθέρωσί του...

Θυμήθηκε όλα τ' α γεγονότα της παιδικής του ηλικίας και της νεότητάς του και παρέλαβε την τωρινή θεία του με το άδελφού του Ευγενίου.

Το άδελφού του!

Αλλά τί είχε απογίνει αυτός;

Ο άδελφός του, ο οποίος είχε εγκαταλείψει την πατρική στέγη για ν' αναζητήση την τύχη κι' ο οποίος το είχε όρισει την παράδοξη εκείνη συνέντευξι στον λόφο, όπου είχαν φυτέψει τα δυο δέντρα, που θρισκόταν;

Έσσερα χρόνια και τέσσερες μήνες είχαν περάσει από τότε και θα γύριζε σ' ε-φ'τά χρόνια και οχτώ μήνες...

Ήταν πολύ παράδοξο, ότι ο Ευγένιος από τότε που είχε φύγει δεν του είχε γράψει καθόλου και είχε χάσει τ' α ίχνη του.

Αυτές ήταν η θλιβερές σκέψεις του Μάρκαμ και θώς έκοβε θόλτες σ' η με γάλη αλή της φυλακής, όπου ήταν κλεισμένος.

Η άδελφότης, για την ίδια του την τύχη, η θλίψις, ότι έβλεπε όλα του τ' α σχέδια ν' ανατρέπονται, μαζί με την άπειρία του, γιατί παρ' όλη του την άθωότητα, είχε φυλακιστή, τον θασάνιζαν και πίεζαν το πνεύμα του.

Το θράδυ εκείνο δεν μπόρεσε να φάη. Κοιμήθηκε στο ίδιο δωμάτιο με καμιά δωδεκαριά άλλους υπόδικους. Τό κρεβάτι του ήταν σκληρό, ψυχρό, ύγρο και ήταν άναγκα-σμένος ν' ακούη τις χυδαίες θωμολοχίες των άλλων φυλακισμένων.

Η νύχτα ήταν μεγάλη κι' άνιαρη, αλλά τέλος ο ήλιος ανέτειλε και πάλι.

Ο Μάρκαμ πληροφορήθηκε τον κανονισμό των φυλακών και έμαθε ότι μπορούσε να προμηθευτεί τρόφιμα απ' έξω, εκτός απ' αυτά που έδιναν στη φυλακή.

Γι' αυτό, μόλις έφθασε ο Ουίθιγκαν, τον έστειλε να το προμηθεύση ό,τι του χρειαζόταν για να φάη.

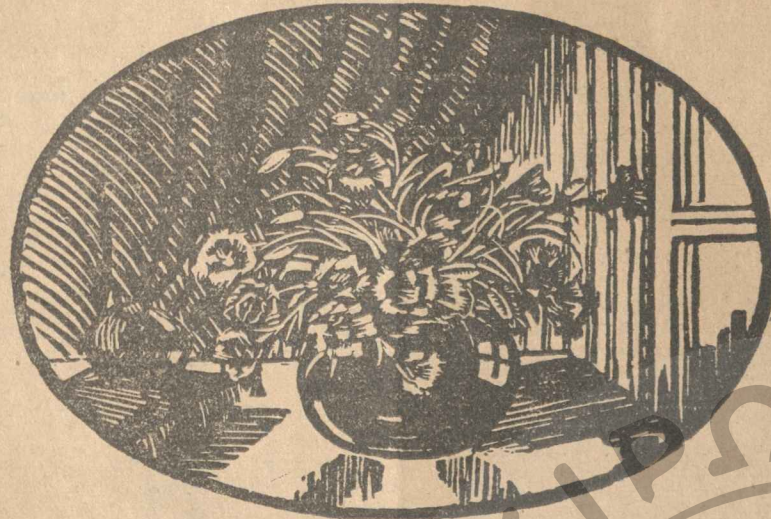
Κατόπιν πήγε και τον είδε ο κηδεμών του κ. Μονρού κι' αυτή ήταν η μεγαλύτερη δοκιμασία που υπέστη κατά την διάρκεια της φυλακισέως του.

Ο ευγενής αυτός ήταν θαθεία θλιμμένος για την κατάστασι στην οποία θρισκόταν ο κηδεμονευόμενός του, μολοντί ούτε για μία στιγμή δεν άμφέβαλλε για την άθωότητά του.

Ο κ. Μονρού υποσχέθηκε στο νέο να χρησιμοποίηση όλα τ' α μέσα για ν' άποδειχθ' η άθωότης του και ότι θα κατέβαλλε κάθε προσπάθεια για να τον βγάλη από τη φριχτή του θεία.

Τον πληροφορήσε συγχρόνως ότι σκεφτόταν να άφαιρέση απ' τον Μάκ Σίγλε την υπεράσπισί του και να την άνα-θέσει σ' έναν άλλο δικηγόρο, άγνωρισμένης έντιμότητος.

Ο Ριχάρδος του είπε ότι είχε έμπιστοσύνη σ' αυτόν και του εξέφρασε τη θαθεία του ευγνωμοσύνη για το μεγάλο του ένδιαφέρον.

«Όταν ο κ. Μονρού έφυγε, ο Ριχάρδος άρχισε και πάλι να κόβη θόλτες στην αλή της φυλακής, όταν έξαφνα το θέλημα του τράβηξε ένας σεβάσιμος γέρος που περπατούσε κι' αυτός στην αλή.

Ο γέρος αυτός φορούσε μαύρα.

Το πρόσωπό του ήταν χλωμό. Τ' α μακρυά άσπρα μαλλιά έπεφταν ως τον γιακά του και έρχόταν σ' αντίθεσι με το μαύρο χρώμα των ρούχων του.

Ήταν σκυφτός και είχε τ' α χέρια πίσω του.

Ο Μάρκαμ θέλησε άμέσως να γνωρισθ' με τον άνθρωπο αυτό και να μάθη την αίτία της φυλακισέως του.

«Ωστόσο δεν ήθελε να τον διακόψη από τις όνειροπολήσεις, στις όποιες φαινόταν θυσιμένος. Η τύχη όμως ενόησε την επιθυμία του.

Σ' ε κάποια στιγμή ο γέρος γλύστρησε σ' ε μία πλάκα της αλής κι' έπεςε κάτω.

Άμέσως ο Ριχάρδος έτρεξε προς αυτόν, τον έσήκωσε και τον έβαλε να καθήση σ' ένα πάγκο.

Ο γέρος, ευγνωμονώντας για τις περιποιήσεις του, μόλις συνήλθε από την ταραχή που του είχε προκαλέσει η πτώσις του, κύτταξε τον Ριχάρδο με ένδιαφέρον και τον ρώτησε:

— Ποιά περίπτωση σας έριξε εδώ μέσα;

Ο Ριχάρδος του διηγήθηκε τότε με κάθε λεπτομέρεια την ιστορία της φυλακισέως του.

Ο γέρος σώπασε επί μερικές στιγμές.

«Έπειτα προσήλωσε στον Μάρκαμ ένα θέλημα που φαινόταν σαν να ήθελε να εισχωρήση ως τ' α θά-βη της ψυχής του.

Ο Ριχάρδος δεν άπέφυγε το έξεταστικό εκείνο θέλημα, αλλά έγινε κατακόκκινος από την ντροπή του.

— Σας πιστεύω, φίλε μου, πιστεύω όσα είπατε! φώναξε έξαφνα ο γέρος. Πέσατε θύμα μηχανορραφίας και σας συλλυπομαι μ' όλη μου την καρδιά.

— Σας ευχαριστώ απ' τ' α θάβη της ψυχής μου για τ' α λόγια σας αυτά του άπάντησε ο Ριχάρδος. Και τώρα επιτρέπατέ μου να σας ρωτήσω πώς θρισκόσατε εδώ... Είμαι θέβαιος ότι δεν έγκληματήσατε...

— Δεν είμαι θέβαιος εγκληματίας, αλλά πρέπει να ξέρετε ότι συχνά κάτω από ένα γλυκό και σεβάσιμο παρουσιαστικό σαν το δικό μου κρύβεται ψυχή πορωμένη και μαύρη, άπάντησε ο γέρος.

«Βρίσκομαι εδώ για ένα άσθρο κατά της κυβερνήσεως που δημοσιεύσα στην έφημερίδα, την οποία διευθύνω. Θά δικαστώ στην προσέχη συνεδρίασι. Πιθανόν η καταδίκη μου να μην είναι πολύ άυστηρή. Πάντως όμως θά είναι άδικη. Υπερασπίστε τους συμπατριώτες μου, που υπέφεραν. Οι έντιμοί άνθρωποι με άποκαλούν φιλικόθωρο, αλλά οι έχθροι μου με καταγγέλλουν ότι ταραξώ δηθεν τη δημοσία γαλήνη, ως στασιαστή και φανατισμένο. Βέβαια θ' ακούσατε να μιλούν για τον Θωμά "Αρμυρογκ;

— Όχι μόνο άκουσα να μιλούν για σας, κύριε, άπάντησε ο Ριχάρδος, κυττάζοντας τον περιφραμένο φιλελεύθερο δημοσιογράφο, με θαυμασμό και σεβασμό, αλλά έχω διαβάσει τ' α συγγράμματά σας και τ' α άρθρα σας μ' εύχαριστησι κι' ένδιαφέρον.

— Προσπαθώ να εργάζομαι για το καλό της ανθρωπότητος, αν και τις περισσότερες φορές συναντώ γύρω μου την άχαριστία. Οι πιο άδυσώπητοι έχθροι μου είναι εκείνοι άκριβώς τους όποιους ευεργέτησα. Υπάρχει μάλιστα ένας απ' αυτούς, του όποιου δεν θά ξεχάσω ποτέ την άπάτη και την άχαριστία.

«Άκούτε... Πρό τεσσάρων σχεδόν έτών έμαθα ότι ένας νέος με καλούς τρόπους και λαμπρή άνατροφή θρισκόταν σ' ε όικτρο οικονομική κατάστασι. Πήγα άμέσως και τον θρήκα. Πέβαινε κυριολεκτικώς από την πείνα. Με θεότασε ώστόσο ότι οι γονείς του κ' οι φίλοι του άνηκαν στην ά-

νωτέρα κοινωνική τάξη και μου δήλωσε, ότι για λόγους προσωπικών, τους οποίους με παρακάλεσε να μην επιμείνω να μάθω, αναγκάζονται να μην καταφύγουν αυτοί.

«Τον βοήθησα, του έδωσα χρήματα και του αγόρασα ρούχα. Έπειτα, τον έκανα γραμματέα μου και του έδειξα τη μεγαλύτερη εμπιστοσύνη.

«Αλλοίμονο όμως!... Ξέρετε με ποιόν τρόπο με αντάμειψε; Αποκάλυψε τα πολιτικά μου μυστικά στην κυβέρνηση, με πρόδωσε κι' έπειτα εξαφανίστηκε παίρνοντας ένα μεγάλο χρηματικό ποσόν που υπήρχε στο Ταμείο μου!...

— Τι ντροπή! φώναξε ο Ριχάρδος με αποτροπιασμό.

— Δεν είναι αυτό μόνο! εξακολούθησε ο «Αρμστρογκ».

«Έπειτα από λίγον καιρό, τον συνάντησα πάλι και τον συγχώρεσα...

— «Ω! έχετε, κύριε, πολύ ευγενική καρδιά! φώναξε ο Ριχάρδος. Ελπίζω ότι ο νέος εκείνος μεταμελήθηκε ειλικρινώς για την διαγωγή του.

— «Α! Δείχτηκε πολύ ευγνώμων! είπε ο «Αρμστρογκ» χαμογελώντας ειρωνικά. «Οχι μόνο δεν μεταμελήθηκε, αλλά όταν έμαθε πως είχε εκδοθεί ένταλμα συλλήψεως εναντίον μου, πήγε και πληροφόρησε την αστυνομία για τα μέρη στα οποία συγχάζω. Έτσι με πρόδωσε και για δεύτερη φορά.

— «Ο άθλιος! φώναξε ο Ριχάρδος μ' απέχθεια. Πέστε μου τ' όνομά του για να φυλάγωμαι απ' αυτόν σαν από φαρμακερό φεϊδί.

— «Ονομάζεται Τζώρτζ Μονταγκιού, απάντησε ο «Αρμστρογκ».

— Τζώρτζ Μονταγκιού! απάντησε ο Ριχάρδος.

— Πώς; Τον ξέρετε;... Ακούσατε να μιλούν γι' αυτόν;... «Αν ποτέ μάθετε πού κατοικεί!...

— Θέλετε να τον συλλάβετε για τα χρήματα που σας έκλεψε;...

— «Οχι, αν ξέρετε την διεύθυνσή του, γράψτε του και δεβαιώστε του, ότι και πάλι τον συγχωρώ, απάντησε ευγενικά ο γέρος.

— «Ω! πως θα μπορέσετε να συγχωρήσετε αυτόν τον άθλιο;

— Τον συγχωρώ απ' τα βάθη της καρδιάς μου, είπε ο «Αρμστρογκ».

Για μία στιγμή, ο Ριχάρδος ξέχασε τις δικές του δυστυχίες κυττάζοντας το σεβάσμιο κεφάλι αυτού του ανθρώπου, τον οποίον η εφημερίδες της συμπολιτεύσεως περιέγραφαν σαν δαίμονα της κολάσεως και έχθρο κάθε ήθικης.

Ο «Αρμστρογκ» δεν άντελήθη το ενδιαφέρον που προκαλούσε γιατί ήταν ευθισμένος σε θαθείς όνειροπολήσεις.

ΚΗ"

4 ΦΡΙΚΤΗ ΚΡΥΠΤΗ

Έδωκε σε προηγούμενο κεφάλαιο, ότι ο συζυγοκτόνος Μπίλ για ν' αποφύγει την σύλληψή του απ' την αστυνομία, είχε καταφύγει στην υπόγειο κρύπτη του παλιού σπιτιού του Σμιθφιλντ.

Εκεί η άδρες περνούσαν γι' αυτόν φριχτά ανιαρές.

Ο άθλιος μπορούσε να τις μετράει γιατί το κωδωνοστάσιο της γειτονικής εκκλησίας του Αγίου Σουλπικίου τις χτυπούσε κανονικά. Το ίδιο καμπαναριό σήμαινε και την τελευταία ώρα των μελλοθανάτων καταδικών που θρискόντουσαν στη φυλακή του Νεγκατ.

Ο Μπίλ το θυμήθηκε αυτό κι' ανατρίχιασε.

Μια άσθενική αναλαμπή περνούσε από το κενό μιας τρύπας που υπήρχε στην άλλη άκρη της κρύπτης και ο κακούργος είχε προσηλώσει τα μάτια του σ' αυτή τόσο επίμονα, ώστε τα βλέμματά του θόλωναν στο τέλος κι' έθλεπε απάσις φαντάσματα να περνάνε μπροστά του.

Εν πρώτοις παρουσιάστηκε η γιγαντιαία σκιά της συζύγου του με το μάτι της χυμένο και ματωμένο, ενώ το άλλο προσηλώνονταν με φρίκη επάνω του.

Η όπτασία αυτή ήταν τόσο τρομαχτική, ώστε στο τέλος ο δολοφόνος, μὴν αντέχοντας πια, γύρισε τα νώτα του προς την τρύπα.

Μά τότε σκέφθηκε ότι από πίσω του υπήρχαν φαντάσματα και η ιδέα εκείνη έγινε γι' αυτόν πιδ ανυπόφορη και τρομερή από την πρώτ.

Σηκώθηκε κι' άρχισε να κόβει θόλτες

στον στενό εκείνο χώρο, ο οποίος πιθανόν να μεταβαλλόταν γι' αυτόν σε τάφο.

Πραγματικά σκεφτόταν διαρκώς με φρίκη, ότι μπορούσαν να τον ξεχάσουν εκεί μέσα και να πεθάνει από την πείνα. Ήρθε μάλιστα στιγμή που ο δυστυχισμένος απέλιπσθε έντελως και παίρνοντας το κεφάλι του άναμεσα στα χέρια του, άρχισε να το σφίγγει με όλη του τη δύναμη, ελπίζοντας πως έτσι θα έδιωχνε τις τρομερές σκέψεις, που προκαλούσε η φαντασία του.

Προσπάθησε να κραυγάσει, αλλά η φωνή του έβγαλε πνιγμένη απ' το λαρύγγι του. Άναψε την πίππα του, κάθησε κι' άρχισε να καπνίζει, αλλά ο γαλαζίσκος καπνός που ανέβαινε ψηλά μεταμορφωνόταν σε άπαισιες σαρκαστικές μορφές.

Φαντάσματα τυλιγμένα σε φαρδιά σάβανα, παγωμένα κι' απειλητικά σκέλεθρα, περνούσαν από την κρύπτη του άδουρθε.

Παράτησε την πίππα του και μέσα στην ταραχή του που έφθανε μέχρι παραφροσύνης ρούφηξε όλο το ρούμι που υπήρχε στην μπιτίλια, την οποία του είχαν αφήσει οι σύντροφοί του.

Άλλά το λογικό του ήταν τόσο ταραγμένο, ώστε νόμιζε πως πίνει αίμα.

Έξαφνα, την στιγμή εκείνη, θόρυβος φωνών έφτασε ως τ' αυτιά του.

Αφογκράστηκε λαχταρισμένος. Ένοιωθε φόβο και χαιρά, φόβο μήπως τον είχαν ανακαλύψει και χαρά γιατί άκουγε ανθρώπινες φωνές.

Η φωνές εκείνες έβγαίναν από το παράθυρο ενός ισόγειου σπιτιού που θρискόταν πλάι στην κρύπτη, στον δρόμο.

Λένε πολλά παράδοξα πράγματα γι' αυτό το σπίτι. Λέγε μια γυναικεία φωνή. «Ακούσα να λένε πως έχει υπόγεια, όπου κρύβονται οι κακούργοι κι' όπου κανένας δεν μπορεί να τους ανακαλύψει.

Τι περίεργα πράγματα! είπε μια άλλη γυναίκα. Χθές ακριβώς το έλεγα κι' έγώ αυτό σ' ένα χωροφύλακα, μά αυτός άρχισε να γελάει και μου είπε πως αυτό είναι άδύνατο, γιατί ξέρει το σπίτι καλύτερα από τον καθένα.

Σου είπε ψέματα... Έγώ είμαι θέσση πως αυτό το σπίτι έχει υπόγεια μυστικά. Ποιος ξέρει μάλιστα αν αυτή τη στιγμή δεν κρύβεται εκεί μέσα κανένας κακούργος!...

Ίσως κι' ο άνθρωπος, που σκότωσε χθές τη γυναίκα του...

Ποιος ξέρει; Άλλά με την κουβέντα δεν άρχισαμε ακόμα δουλειά.

Κρότος παραθύρου που έκλεινε άκούστηκε και όλα θυθήθηκαν στην προηγούμενη αιωπή τους.

Ο Μπίλ είχε άκούσει περισσότερα απ' όσα ήθελε. Η γυναίκες εκείνες μιλούσαν γι' αυτόν πράγμα που σήμαινε ότι το έγκλημά του είχε γίνει γνωστό.

Η άδρες άρχισαν πάλι να περνούν άτελείωτες και πιο θασανιστικές από πριν. Τέλος το καμπαναριό του Αγίου Σουλπικίου σήμαινε έννά. Μόλις αντήχησε κι' ο τελευταίος χτύπος, ο δολοφόνος άκουσε θήματα στη σκάλα.

Έπειτα από μία στιγμή, η καταπακτή σηκώθηκε και η φωνή του Ντίκ άκούστηκε.

— Λοιπόν, Μπίλ, είσαι ζωντανός ή πεθάνεος;

— Ζωντανός, απάντησε ο Μπίλ άνεθαίνοντας τα σκαλοπάτια.

— Θεέ μου, γιατί είσαι τόσο χλωμός; φώναξε ο Ντίκ, όταν το φως του κεριού του φωτίσε το πρόσωπο του Μπίλ, που είχε βγῆ απ' την κρύπτη.

— Ωχρός μόνο, Ντίκ; φώναξε ο άθλιος, ενώ το σώμα του ανατρίχιαζε δολόκληρο. Νόμιζα πως δεν θα τη θγάλα τη νύχτα μου μέσα σ' αυτήν την τρύπα του διαβόλου.

— Καί όμως, Μπίλ, πρέπει να μέινε εδώ μέσα, του άπάντησε ο Ντίκ. Ανακαλύφθηκαν όλα και η αστυνομία ψάχνει παντού για να σέ βρη.

— Καί πως τη βρήκαν... Για πές μου... Λέγε μου με κάθε λεπτομέρεια! είπε ο κακούργος μ' άφάνταστη ανυπομονησία.

— Φαίνεται, του άπάντησε ο Ντίκ, πως οι γείτονες άκουσαν θόρυβο στο δωμάτιό σου. Μά δεν έδωσαν προσοχή, γιατί ήξεραν πως εσύ κι' η γυναίκα σου μαλλώνανε συχνά και καμιά φορά, έπεφτε και ξύλο. (Άκολουθ.)

ΤΟΥΡΚΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΝΑ ΣΥΝΝΕΦΑΚΙ ΣΤΟΝ ΓΑΛΑΖΙΟ ΟΥΡΑΝΟ

Η νέα κοπέλλα έκλαιγε με δυνατούς λυγμούς, που της έκοβαν την αναπνοή. Για να ησυχάσει τη μεγάλη αυτή θλίψη που άγνοούσε την άφορμή της, η θεία της της έλεγε, χαϊδεύοντάς της τα μαλλιά:

— Τι έχεις, Νέκλα, μίλησε, παιδί μου...

Άλλά η Νέκλα, γυρμένη σε μία πολυθρόνα και με το πρόσωπο μέσα στις παλάμες της, εξακολουθούσε να κλαίει, να κλαίει, χωρίς να φαίνεται πως έδινε καμιά προσοχή στην αγαπημένη φωνή της θείας της, που την καλούσε. Τα έβένινα μαλλιά της νέας, της σκέπαζαν το πρόσωπο. Το λεπτό και εύλυγο σώμα της ταραζόταν δολόκληρο από τους δυνατούς λυγμούς.

Σκυμμένη πάνω απ' τ' αυτί της άνεψιδας της, η θεία της εξακολουθούσε να επαναλαμβάνει αδιάκοπα:

— Νέκλα, παιδί μου, πές μου τί έχεις, διηγήσου μου τον πόνο σου, αυτό θα σε ήρεμηση!

Η νέα εξακολουθούσε να κλαίει για πολλήν ώρα, μὴν άκούγοντας τις συστάσεις της θείας της. Τέλος, οι λυγμοί της πάφανε, τα δάκρυά της στέρεψαν και φάνηκε πως ησυχάζε λίγο.

Άχι! είμαι πολύ δυστυχισμένη! ψιθύρισε άναστενάζοντας και τρέμοντας άκόμα άσυκορμη.

— Επί τέλους, παιδί μου, επανέλαθεν η θεία της πές μου τί σου συμβαίνει. Μου είναι άδυνάτο να σε θλέπω έτσι.

Η Νέκλα ξανασήκωσε το κεφάλι της. Από το κλάμα, τα μάτια της είχαν κοκκινίσει και ήταν πρισμένα. Μιά έκφραση άπεράστης θλίψεως ήταν άποτυπωμένη στο πρόσωπό της. Τα χείλη της κι' νήθηκαν. Θέλησε να πῆ κάτι.

Άλλά το μόνο που θγήκε από τα χείλη της, ήταν το όνομα του Σεβντέτ.

Υποπτα ξανάρχισε να κλαίει.

Η θεία της σκέφτηκε τότε πως θα είχε γίνει καμιά καινούργια φιλονεικία άνάμεσα στην άνεψιά της και τον άρραβωνιαστικό της.

— Τι συνέθε με τον Σεβντέτ; ρώτησε.

— Όλα τέλειωσαν μεταξύ μας, γιατί ο Σεβντέτ άναστενάζοντας η Νέκλα, όλα, όλα...

— Και γιατί, λοιπόν; Υποθέτω πως θα μαλλώσατε πάλι για καμιά άστειότητα!...

Η Νέκλα ξανασήκωσε το κεφάλι της και κύταξε τη θεία της μ' ένα ύφος πεισμένο.

— Οχι, είπε, δεν καταλαβαίνεις. Όλα τέλειωσαν μεταξύ μας, γιατί ο Σεβντέτ με άπάτησε!

Αυτά τα λόγια έκαναν τη θεία ν' άναπηδήσει από τη θέσι της.

— Σε άπάτησε! Τ' είπ' αυτά που λές; Αυτό είναι ένας μεγάλος λόγος!

— Μάλιστα, μάλιστα, θεία, επέμεινε η Νέκλα, με άπάτησε!

— Μά πως το ξέρεις;

— Μου το άμολόγησε ο ίδιος...

— Τι σου άμολόγησε;

— Τά πάντα! Τά πάντα!

Τέλος, η Νέκλα κατόρθωσε να ήρεμηση έντελως και να διηγηθή το περιστατικό.

Εκείνη την ήμερα, ο Σεβντέτ είχε πάει να την δῆ, δηλώνοντάς της μ' ένα ύφος στενοχωρημένο πως είχε να της κάνει μια έξομολόγησι.

Τῆς είπε δηλαδή, ότι δεν μπόρεσε ν' άρνηθῆ την έπιμνη πρόσκλησι μερικῶν φίλων του και πήγε να δειπνήσῃ μαζί τους. Στο γεύμα του έδωσαν να πῆ δυνατά κρασιά.

Υποπτα συνάδρασε τους φίλους του στο καμπαρέ, όπου δῆλ τους η παρέα διασκέδασε μέχρι την αύγή, με τη συντροφία κακῶν γυναικῶν.

— Πηγαίνω να τον δω άμέσως! είπε χαμογελώντας.

— Βλέπεις, θεία μου, πρόσθεσεν η Νέκλα, πως έκείνος με άπάτησε... Δεν θα τον ξαναδῶ πια ποτέ, του το είπα, άλλως τε και του ίδιου! Εκείνος να μου κάνει αυτό το πράγμα! Δεν θα μπόρεσω ποτέ να ξαναφιλιωθῶ μαζί του!

Η θεία τότε, χαϊδεύοντάς της τα μαλλιά, της είπε:

— Μά γιατί, διάβολε, ήρθε και σου άμολόγηθηκε όλ' αυτά τα πράγματα, αφού εσύ τα άγνοούσες έντελως;

— Μου είπε πως η συνείδησή του δεν ήταν ήσυχη, πως θασανίζονταν από τύψεις, πως είχαν αισθανθῆ την άνάγκη να μου τα άμολογήσει όλα, για να έλευθερωθῆ απ' αυτό το θάρος... Αυτό είναι μια άρκετη δικαιολογία; Τι μ' ενδιαφέρει η συνείδησή του, αφού μπόρεσε να κάνει αυτό το πράγμα!

— Άκουσε, Νέκλα, μη σου κακοφαιίνεται, μά μου φαίνεται πως σ' αυτή την ιστορία δεν φέρθηκες όπως έπρεπε...

— Έτσι λέτε, θεία μου;

— Άσφαλως, ναι. Μπορούσες τουλάχιστον να δώσης κάποια άδία στις τύψεις του και στην άμολογία του. Αυτό θάτανε το πιο σωστό. Σκέψου λίγο, παιδί μου. Παρασύρθηκε από τους παληούς φίλους της νεότητός του και πήρε μέρος σ' ένα γλέντι, που δεν μπόρεσε να το άποφύγει, χωρίς φόβο να γελοιοποιηθῆ.

Άς υποθέσουμε πως είχε άδικο. Μά είναι θέσαιο πως υποχώρησε από άδυναμία και από το φόβο της γελοιοποιήσεως. Το γεγονός πως ήρθε την άλλη μέρα να σου τα άμολογήσει όλα, άποτελεί την καλύτερη άπόδειξι των ευγενικῶν του αίσθημάτων και της άγάπης του για σένα. Στη θέσι του, ένας άποκριτής θα προσπαθούσε να σου κρύψει τις άπιστίες του, μέχρις ότου τις έθλεπε με τα ίδια του τα μάτια...

Η Νέκλα δεν φαινόταν να πείθεται απ' αυτά τα λόγια. Κύταζε τη θεία της, με δυσπιστία μάτια και, σαν μικρό παιδί, εξακολουθούσε ν' άναστενάζε κατ' άδιαστήματα.

— Άκούσε, παιδί μου, αυτό το περιστατικό που σε λύπησε τόσο πολύ, άχρησεν άκόμα περισσότερη την έμπιστοσύνη μου για το μέλλον σου. Άν είχες την πείρα μου, δεν θα ρωτούσες τό γιατί. Μά αισθάνομαι πως έφθασεν η στιγμή να σου άποκαλύψω ένα μυστικό που το φύλαγα ζηλότυπα μέσα μου χρόνια δολόκληρα.

Άγνοείς πως δολόκληρη η ζωή μου δηλητηριάστηκε από τον άντρα μου; Στην εποχή μου θεωρούσαμε τη διατήρησι του νοικοκυριού μας, σαν ένα ιερό καθήκον. Άν, όπως εσύ τώρα, έφερνα τον κατάκλυσμό για το παραμικρό έπεισόδιο, θα μου ήταν άδύνατο να ήσσω μαζί με τον άντρα μου, περισσότερο από ένα μήνα.

— Ό θείος μου, λοιπόν, ήταν τόσο κακός άνθρωπος;

— Κακός, δεν είναι ακριβώς ο χαρακτηρισμός που θα του άξιζε, γιατί, συχνά, ήταν άνθρωπος εύθους, δικαίος και με πολύ καλή καρδιά. Μά είχε μια μανία: Να λῆψῃ ψέματα. Ποτέ δεν τον είδα ν' άναγνωρίσει και το παραμικρό σφάλμα του, ή να το άμολογήσει. Ήξερα πως δεν μου ήταν πιστός. Θα του τα συγχωρούσα όλα, αν έδειχνε άμέσως έπειτα κάποια μετάνοια, αν άναγνώριζε τα σφάλματά του. Μά όταν τον κατηγορούσα για το παραμικρό σφάλμα του, θυμωμε φοδερά, γινόταν άποτροπιασμένος και έφώναζε πως τον συκοφαντούσα. Σκέψου, Νέκλα, τη θλίψη θέσι μου!

Άν ήθελα να βασίλει κάποια ήσυχη στο σπίτι, έπρεπε να δέχωμαι τις όλοφάνερές άπιστίες του άντρα μου, κλείνοντας θεληματικά τα μάτια μου. Όλη μου η ζωή πέρασεν έτσι. Ποτέ δεν είδα τον άντρα μου να (Συνέχεια στη σελίδα 50)

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

ΤΟΥ Ζ. Η. ΡΟΣΝΥ

ΕΙΧΑ κάποτε έναν έχθρό. Ήταν ένας νέος ψηλός, σοβαρός και φτωχός. Τόν είχα προσβάλει και έπειδή φυσικά δεν ήμουν ούτε δυνατότερός του, ούτε είχα σκληρή καρδιά, ήμουν έτοιμος να του δώσω ικανοποίησι, μά ο αδελφός μου, που ήταν δέκα χρόνια μεγαλύτερός μου και εξασκούσε μεγάλην επιρροή σέ μένα, μ' εμπόδισε.

Από τότε, ο Λουκιανός Δαμάν με μισούσε φοβερά και διέδιδε παντού πως θά μ' εκδικώτανε. Ήταν φτωχός, ενώ εμείς είμαστε πλούσιοι. Και γι' αυτό γελοούσαμε με τις απειλές του.

Δέκα χρόνια πέρασαν. Ή κρίσι στις αγροτικές ιδιοκτησίες κατέστρεψε και την οικογένειά μας. Ο πατέρας μου, άνικανος να σταματήσει το κακό, ρίχτηκε σέ κεροδοσκοπικές επιχειρήσεις. Δεν του έλειπεν η ικανότητα σ' αυτές κι' έτσι πέτυχε θαυμάσια.

Τότε του παρουσιάστηκε μιά μεταλλευτική δουλειά, με πολύ ευνοϊκούς όρους. Ο πατέρας μου ήταν ο πρώτος όμολογιούχος. Μόλις επανέκτησε την περιουσία του, όχι μόνο δεν πούλησε τις όμολογίες του, αλλά αγόρασε σχεδόν όλκληρο το ποσό των όμολογιών μιά μέρα πανικού, που είχαν ξεπέσει στη μισή τους αξία. Στη μητέρα του μάλιστα και σέ μένα τον ίδιο, που είμαστε κατάπληκτοι, έλεγε με πεποίθησι:

— Σέ δυό χρόνια θά έχουμε πέντε εκατομμύρια!

Κείνο τον καιρό, μέναμε σ' έναν πύργο, στην Τρουβίγ. Τότε είχα αγαπήσει παράφορα μιά νέα, που έκανε λουτρό εκεί, και που ανταποκρινόταν να θαυμάσια σ' όλα μου τά ιδανικά.

Μά η Λουκία Πριθά — έτσι την έλεγαν — δείχτηκε ανίαστη στον έρωτά μου. Του κάκου την παρακολούθουσα σχεδόν κάθε μέρα, στέ μπάνιο ίκετεύοντας μιά ένθαρρυντική ματιά της, μιά ένδειξι από μέρους της, που θά μ' έκανε να ελπίζω. Εκείνη έμενεν άσυγκίνητη.

Δυό άλλεπάλληλα δυστυχήματα μ' έπληξαν τότε...

Πρώτα-πρώτα, η περιουσία μας ελαττώθηκε σημαντικά. Τά μεταλλεία ήσαν πλούσια, μά απαιτούσαν διπλάσια εκμετάλλευσι από ό,τι είχαμε υπολογίσει. Έπρεπε, λοιπόν, να καταβληθούν κι' άλλα κεφάλαια. Ο πατέρας μου όμως δεν είχε χρήματα κι' έτσι η περιουσία μας έμενε παθητική.

Τό δεύτερο δυστύχημα προερχόταν από τον έχθρό μου τον Λουκιανό Δαμάν, που έμενε στην έξοχή, όπου και η αγαπημένη μου, μαζί με τη μητέρα της.

Με φρίκη μου έμαθα τότε, πως ο Λουκιανός Δαμάν ήταν, παρ' όλη τη νεαρή ηλικία του, ο κηδεμόνας της αγαπημένης μου. Φαίνεται πως θά τον είχε διορίσει ο πατέρας της, κατά τις τελευταίες του στιγμές.

Έτσι, εκείνη την εποχή περίμενα την καταστροφή μας, έχοντας συγχρόνως την πεποίθησι πως η Λουκία δεν θά γινότανε ποτέ δική μου, μά θά παντρευόταν τον έχθρό μου...

Σ' όλη μου τη ζωή θά θυμώμαι τό φοβερό άπομεσήμερο του Αύγουστου, που ο πατέρας μου γύρισε σάν τρελός από τό Παρίσι. Τά μάτια του πετούσαν άστραπές και

τό πρόσωπό του ήταν άλλωιωμένο. Φαινότανε σάν άνθρωπος έτοιμος ν' αυτοκτονήση.

Τά νέα που μάς ανακοίνωσε ήτανε φοβερά. Μετά δέκα-πέντε μέρες θά επήρχετο η όριστική μας καταστροφή. Ο πατέρας μου πελιδνός από την άπελπισία του κλείστηκε τότε στο γραφείο του. Κ' η μητέρα μου άπεσούρη κι' αυτή στο δωμάτιό της, γιά νά κλάψη.

Ο αδελφός μου, που ήτανε πολύ περήφανος, χαμήλωσε τώρα κι' αυτός τό κεφάλι του μπρός στην καταστροφή που μάς έρχόταν κι' έγώ συλλογιζόμουν αζωγρά τόν θάνατο, σάν τη μόνη σωτηρία της οικογενείας μας.

Εκείνη τη στιγμή ακριβώς, ο ύπνρετης μου έφερεν ένα γράμμα. Τό άνοιξα αδιάφορα, μά ξαφνικά άναπήδησα συγχισμένος. Ήτανε πολύ σύντομο:

«Κύριε,

«Επιθυμώ νά σας μιλήσω γιά μιάν όπόθεσι που δεν έπιδέει άποβολή. Σας περιμένο ως τό θράδυ. ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΔΑΜΑΝ»

Έμεινα κατάπληκτος κι' άρχισα νά συλλογιζόμην την άπειλή του έχθρου μου. Σκεπτόμουνά πως θάθελε νά μού άναγγείλν καμιά νέα καταστροφή; Μά τί τάχα; Ύψιρχε μεγαλύτερη καταστροφή από τη δική μας;

Ανήσυχος, άποφάσισα νά πάω στην συνέντευξι που μου όριζε.

Πραγματικά πήγα άμέσως στο σπίτι του Δαμάν και τον όρθηκα έξω πλωμένο σέ μιά άναστατική πολυθρόνα, νά καπνίξω. Εκείνος μόλις με είδε, σηκώθηκε, με χαϊρέτησε μ' ένα μυστηριώδες χαμόγελο, που δεν μπορούσα τό περιγράψω, και μού είπε:

— Κύριε, δεν θά ήταν δύσκολο έπειτα από τόσον καιρό, νά σας ξεχάσω. Η διαγωγή σας άπέναντί μου άξίζει μόνον περιφρόνησι. Μά είναι φυσικά άδύνατο νά ξεχάσω κανείς τούς έχθρούς του. Όσο κι' άν προσπαθήση, δεν μπορεί τό πάψη νά τούς θυμάται. Τόν ά-

πειτα από τόσον καιρό, νά σας ξεχάσω. Η διαγωγή σας άπέναντί μου άξίζει μόνον περιφρόνησι. Μά είναι φυσικά άδύνατο νά ξεχάσω κανείς τούς έχθρούς του. Όσο κι' άν προσπαθήση, δεν μπορεί τό πάψη νά τούς θυμάται. Τόν ά-

πειτα από τόσον καιρό, νά σας ξεχάσω. Η διαγωγή σας άπέναντί μου άξίζει μόνον περιφρόνησι. Μά είναι φυσικά άδύνατο νά ξεχάσω κανείς τούς έχθρούς του. Όσο κι' άν προσπαθήση, δεν μπορεί τό πάψη νά τούς θυμάται. Τόν ά-

πειτα από τόσον καιρό, νά σας ξεχάσω. Η διαγωγή σας άπέναντί μου άξίζει μόνον περιφρόνησι. Μά είναι φυσικά άδύνατο νά ξεχάσω κανείς τούς έχθρούς του. Όσο κι' άν προσπαθήση, δεν μπορεί τό πάψη νά τούς θυμάται. Τόν ά-

πειτα από τόσον καιρό, νά σας ξεχάσω. Η διαγωγή σας άπέναντί μου άξίζει μόνον περιφρόνησι. Μά είναι φυσικά άδύνατο νά ξεχάσω κανείς τούς έχθρούς του. Όσο κι' άν προσπαθήση, δεν μπορεί τό πάψη νά τούς θυμάται. Τόν ά-

πειτα από τόσον καιρό, νά σας ξεχάσω. Η διαγωγή σας άπέναντί μου άξίζει μόνον περιφρόνησι. Μά είναι φυσικά άδύνατο νά ξεχάσω κανείς τούς έχθρούς του. Όσο κι' άν προσπαθήση, δεν μπορεί τό πάψη νά τούς θυμάται. Τόν ά-

πειτα από τόσον καιρό, νά σας ξεχάσω. Η διαγωγή σας άπέναντί μου άξίζει μόνον περιφρόνησι. Μά είναι φυσικά άδύνατο νά ξεχάσω κανείς τούς έχθρούς του. Όσο κι' άν προσπαθήση, δεν μπορεί τό πάψη νά τούς θυμάται. Τόν ά-

πειτα από τόσον καιρό, νά σας ξεχάσω. Η διαγωγή σας άπέναντί μου άξίζει μόνον περιφρόνησι. Μά είναι φυσικά άδύνατο νά ξεχάσω κανείς τούς έχθρούς του. Όσο κι' άν προσπαθήση, δεν μπορεί τό πάψη νά τούς θυμάται. Τόν ά-

πειτα από τόσον καιρό, νά σας ξεχάσω. Η διαγωγή σας άπέναντί μου άξίζει μόνον περιφρόνησι. Μά είναι φυσικά άδύνατο νά ξεχάσω κανείς τούς έχθρούς του. Όσο κι' άν προσπαθήση, δεν μπορεί τό πάψη νά τούς θυμάται. Τόν ά-

πειτα από τόσον καιρό, νά σας ξεχάσω. Η διαγωγή σας άπέναντί μου άξίζει μόνον περιφρόνησι. Μά είναι φυσικά άδύνατο νά ξεχάσω κανείς τούς έχθρούς του. Όσο κι' άν προσπαθήση, δεν μπορεί τό πάψη νά τούς θυμάται. Τόν ά-

πειτα από τόσον καιρό, νά σας ξεχάσω. Η διαγωγή σας άπέναντί μου άξίζει μόνον περιφρόνησι. Μά είναι φυσικά άδύνατο νά ξεχάσω κανείς τούς έχθρούς του. Όσο κι' άν προσπαθήση, δεν μπορεί τό πάψη νά τούς θυμάται. Τόν ά-

πειτα από τόσον καιρό, νά σας ξεχάσω. Η διαγωγή σας άπέναντί μου άξίζει μόνον περιφρόνησι. Μά είναι φυσικά άδύνατο νά ξεχάσω κανείς τούς έχθρούς του. Όσο κι' άν προσπαθήση, δεν μπορεί τό πάψη νά τούς θυμάται. Τόν ά-

πειτα από τόσον καιρό, νά σας ξεχάσω. Η διαγωγή σας άπέναντί μου άξίζει μόνον περιφρόνησι. Μά είναι φυσικά άδύνατο νά ξεχάσω κανείς τούς έχθρούς του. Όσο κι' άν προσπαθήση, δεν μπορεί τό πάψη νά τούς θυμάται. Τόν ά-

(Συνέχεια στη σελίδα 50)

Τήν παρακολουθούσα καθεμέρα στο μπάνιο...

νησυχοῦν, του ταρασσούν τη χαρά του, κοροϊδεύουν τον θρίαμβό του. Δεν θά μπορέσω νά ήσυχάσω, άν δεν σας εκδικηθώ.

Εκείνη τη στιγμή η σκληρότητά του μου φάνηκε δικαία και του άποκρίθηκα άποφασιστικά:

— Έκδικηθήτε λοιπόν.

Αυτό θά κάνω, είπεν εκείνος ψυχρά. Και μάλιστα, με τόν άσφαλέστερο τρόπο, άποδεικνυόντάς σας την άδολονείκητη δύναμή μου. Μπορεί νά έπιθυμήση κανείς καλλίτερο πράγμα, από τό ν' άναγκάση τόν άντίπαλό του ν' άναγνωρίση την άπόλυτη άδυναμία του. Μπορεί νά χαίρωμαι γιά την καταστροφή της οικογενείας σας, μά θέσ πρόκειται τώρα γι' αυτό. Εκδικήσις παθητική, δεν είναι έκδικησις! Πρέπει νά εκδικηθή κανείς άλλοιώτως. Άκούστε τί σκέφτηκα... Ξέρετε, θέθω, πως έγινε πολύ πλούσιος... Λοιπόν, εξέτασα την αίτια της καταστροφής της. Ή επιχείρησι των μεταλλείων είναι εξαίσια, με λιγυτή μέ-

λον. Γι' αυτό θέλω νά γίνω συνεταίρος σας, πληρώνοντας

(Συνέχεια στη σελίδα 50)

(Συνέχεια από τό προηγούμενο)

ΜΥΘΙΣΤΕΡΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΞΙΦΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΜΑΝΔΥΟΥ

ΤΟΥ ΠΟΝΣΟΝ ΝΤΕ ΤΕΡΑ'ΙΓ

μουν σύγκορμει μόλις ακούσουν ένα πυροβολισμό.

Η δούκισσα έδωξε την καμαριέρα της διονοντας σ' αυτή διαταγή νά μην άφήση κανένα νά μπη μέσα κι' έπειτα ξαπλώθηκε σ' ένα καναπέ, προσκαλώντας συγχρόνως τόν Γκοντράν νά καθήση κον τ' αυτής. Τό χαμόγελό της είχε πά-

ΟΙ ΙΠΠΟΤΑΙ ΤΗΣ ΝΥΚΤΟΣ

ρει τώρα έκφρασι πιο τρυφερή και ο Γκοντράν τόλμησε νά πάρη τό χέρι της και νά τό φιλήση.

— Αγαπητέ μου, ψιθύρισε η δούκισσα, ξέρετε ότι είναι όχτώ μέρες από τότε που φύγατε;

— Μου φάνηκαν σάν όχτώ όλκληρα χρόνια, άπάντησε ο Γκοντράν με θέρυη. Δεν θά μάθετε ποτέ, Άννα, πόσο υπέφερα κατά την διάρκεια αΐτου τοῦ χωρισμοῦ!

— Μ' αγαπάτε λοιπόν τόσο πολύ, ρώτησε η δούκισσα μ' ένα έρ αμθευτικό χαμόγελο.

— Αί φώναξε ο Γκοντράν φέρνοντάς τό χέρι ενι στην καρδιά του, σας αγαπώ όσο κανείς άλλος ζεν αγαπήσε ποτέ... και πριν από πολὺν καιρό... Ξέρετε, Άννα, ότ' είσαστε ακόμα κοριτσάκι, όταν με διαλέξατε ανάμεσα στους άξιωματικούς του πατέρα σας γιά φίλο σας... Δεν είσαστε ούτε δεκαπέντε χρόνων τότε κι' έγώ ήμουν πνρά πάνω από είκοσι... Σας σήκωνα στους ώμους μου στους μακρινούς περιπάτους μας, όταν τά μικρά πόδια σας κουραζόντουσαν και όταν σας κρατούσα στην άγκυλιά μου γινόμεν ο ευτυχέστερος των θνητών.

— Λοιπόν, ρώτησε η δούκισσα, είσθε ευχαριστημένος τώρα; Αντί άλλης άπάντησεως, ο Γκοντράν έφερε πάλι τό χέρι της δούκισσης στή χείλη του και τό φίλησε.

— Τώρα, εξακολούθησε η δούκισσα, άς μιλήσουμε: γιά την πολιτική. Ξέρετε, έμένα μ' άρέσει νά ασχολούμαι εξ ίσου με την πολιτική και με τόν έρωτα.

— Ναι, ψιθύρισε ο Γκοντράν χαμογελώντας, είσθε φιλόδοξη, Άννα!

— Φιλόδοξη;... Όχι... Αλλά μισώ τούς Βαλουά και δεν θά εύτυχίσω παρά μόνο, όταν μάθω...

Η δούκισσα δεν άποτελείωσε την κουβέντα της.

— Λοιπόν, τη ρώτησε ο Γκοντράν.

— Τίποτε, άπάντησε εκείνη με αδιαφορία. Κι' ένα σκληρό χαμόγελο φάνηκε στή χείλη της. Έπειτα ρώτησε στόν ίππότη.

— Ξέρετε, ο Έρρίκος Γ' Βαλουά είναι πολύ άρρωστος.

— Πιστεύετε;

— Ωί!... Βεβαιώνουν μάλιστα...

Η δούκισσα κυττάζοταν σ' ένα θενεταίσνικο καθρέφτη, όταν μπήκε μέσα ο ίππότης.

Γύρισε άμέσως ζωηρά, του χαμογέλασε με χάρη και του έδωσε τό χέρι.

— Αί είσθε έδώ, Γκοντράν; τόν ρώτησε.

— Έρχομαι από τό στρατόπεδο, κυρία.

— Πώς είναι ο αδελφός μου;

— Ο δούξ της Μαγιέννης είναι περίφημος, κυρία, και περιμένει την ώρα νά πολεμήση τόν Βαλουά, άν τόλμηση νά διακινδυνεύση μιά μάχη στην άνοιχτή πεδιάδα, αφήνοντάς τά ύψωματα του Σαιν-Κλου.

— Αί έκανε η δούκισσα μ' ένα διαβολικό χαμόγελο.

— Ο δούξ, εξακολούθησε ο Γκοντράν, έγκρίνει τό σχέδιό σας, τό δικό μας ήθελα νά πώ, ν' άνοιχθούν η πύλες του Παρισιού στο συμμαχικό μας Ισπανικό στρατό, που διοικεί ο αδελφός μου Γαετάνο, άφού μάλιστα ο θασίλεως της Ναβάρρας συνεμάχησε με τόν Βαλουά, και προελαύνει γιά νά ένωση τόν στρατό του με τόν βασιλικό και νά κάνουν μαζί έφοδο κατά του Παρισιού.

— Αί! Αί έκανε η δούκισσα, έντελώς άπαθής.

— Και η δέκα χιλιάδες Ισπανοί που διοικεί ο αδελφός μου, εξακολούθησε ο Γκοντράν, άξίζουν πολύ περισσότερο έδώ που τά λέμε μεταξύ μας, άπ' όλους αυτούς τούς Ισπανούς άστούς, οι όποιοι κάνουν τόσο θόρυβο και τρέ-

ρει τώρα έκφρασι πιο τρυφερή και ο Γκοντράν τόλμησε νά πάρη τό χέρι της και νά τό φιλήση.

— Αγαπητέ μου, ψιθύρισε η δούκισσα, ξέρετε ότι είναι όχτώ μέρες από τότε που φύγατε;

— Μου φάνηκαν σάν όχτώ όλκληρα χρόνια, άπάντησε ο Γκοντράν με θέρυη. Δεν θά μάθετε ποτέ, Άννα, πόσο υπέφερα κατά την διάρκεια αΐτου τοῦ χωρισμοῦ!

— Μ' αγαπάτε λοιπόν τόσο πολύ, ρώτησε η δούκισσα μ' ένα έρ αμθευτικό χαμόγελο.

— Αί φώναξε ο Γκοντράν φέρνοντάς τό χέρι ενι στην καρδιά του, σας αγαπώ όσο κανείς άλλος ζεν αγαπήσε ποτέ... και πριν από πολὺν καιρό... Ξέρετε, Άννα, ότ' είσαστε ακόμα κοριτσάκι, όταν με διαλέξατε ανάμεσα στους άξιωματικούς του πατέρα σας γιά φίλο σας... Δεν είσαστε ούτε δεκαπέντε χρόνων τότε κι' έγώ ήμουν πνρά πάνω από είκοσι... Σας σήκωνα στους ώμους μου στους μακρινούς περιπάτους μας, όταν τά μικρά πόδια σας κουραζόντουσαν και όταν σας κρατούσα στην άγκυλιά μου γινόμεν ο ευτυχέστερος των θνητών.

— Λοιπόν, ρώτησε η δούκισσα, είσθε ευχαριστημένος τώρα; Αντί άλλης άπάντησεως, ο Γκοντράν έφερε πάλι τό χέρι της δούκισσης στή χείλη του και τό φίλησε.

— Τώρα, εξακολούθησε η δούκισσα, άς μιλήσουμε: γιά την πολιτική. Ξέρετε, έμένα μ' άρέσει νά ασχολούμαι εξ ίσου με την πολιτική και με τόν έρωτα.

— Ναι, ψιθύρισε ο Γκοντράν χαμογελώντας, είσθε φιλόδοξη, Άννα!

— Φιλόδοξη;... Όχι... Αλλά μισώ τούς Βαλουά και δεν θά εύτυχίσω παρά μόνο, όταν μάθω...

Η δούκισσα δεν άποτελείωσε την κουβέντα της.

— Λοιπόν, τη ρώτησε ο Γκοντράν.

— Τίποτε, άπάντησε εκείνη με αδιαφορία. Κι' ένα σκληρό χαμόγελο φάνηκε στή χείλη της. Έπειτα ρώτησε στόν ίππότη.

— Ξέρετε, ο Έρρίκος Γ' Βαλουά είναι πολύ άρρωστος.

— Πιστεύετε;

— Ωί!... Βεβαιώνουν μάλιστα...

Η δούκισσα κυττάζοταν σ' ένα θενεταίσνικο καθρέφτη, όταν μπήκε μέσα ο ίππότης.

Γύρισε άμέσως ζωηρά, του χαμογέλασε με χάρη και του έδωσε τό χέρι.

— Αί είσθε έδώ, Γκοντράν; τόν ρώτησε.

— Έρχομαι από τό στρατόπεδο, κυρία.

— Πώς είναι ο αδελφός μου;

— Ο δούξ της Μαγιέννης είναι περίφημος, κυρία, και περιμένει την ώρα νά πολεμήση τόν Βαλουά, άν τόλμηση νά διακινδυνεύση μιά μάχη στην άνοιχτή πεδιάδα, αφήνοντάς τά ύψωματα του Σαιν-Κλου.

— Αί έκανε η δούκισσα μ' ένα διαβολικό χαμόγελο.

— Ο δούξ, εξακολούθησε ο Γκοντράν, έγκρίνει τό σχέδιό σας, τό δικό μας ήθελα νά πώ, ν' άνοιχθούν η πύλες του Παρισιού στο συμμαχικό μας Ισπανικό στρατό, που διοικεί ο αδελφός μου Γαετάνο, άφού μάλιστα ο θασίλεως της Ναβάρρας συνεμάχησε με τόν Βαλουά, και προελαύνει γιά νά ένωση τόν στρατό του με τόν βασιλικό και νά κάνουν μαζί έφοδο κατά του Παρισιού.

— Αί! Αί έκανε η δούκισσα, έντελώς άπαθής.

— Και η δέκα χιλιάδες Ισπανοί που διοικεί ο αδελφός μου, εξακολούθησε ο Γκοντράν, άξίζουν πολύ περισσότερο έδώ που τά λέμε μεταξύ μας, άπ' όλους αυτούς τούς Ισπανούς άστούς, οι όποιοι κάνουν τόσο θόρυβο και τρέ-

ρει τώρα έκφρασι πιο τρυφερή και ο Γκοντράν τόλμησε νά πάρη τό χέρι της και νά τό φιλήση.

— Αγαπητέ μου, ψιθύρισε η δούκισσα, ξέρετε ότι είναι όχτώ μέρες από τότε που φύγατε;

— Μου φάνηκαν σάν όχτώ όλκληρα χρόνια, άπάντησε ο Γκοντράν με θέρυη. Δεν θά μάθετε ποτέ, Άννα, πόσο υπέφερα κατά την διάρκεια αΐτου τοῦ χωρισμοῦ!

— Μ' αγαπάτε λοιπόν τόσο πολύ, ρώτησε η δούκισσα μ' ένα έρ αμθευτικό χαμόγελο.

— Αί φώναξε ο Γκοντράν φέρνοντάς τό χέρι ενι στην καρδιά του, σας αγαπώ όσο κανείς άλλος ζεν αγαπήσε ποτέ... και πριν από πολὺν καιρό... Ξέρετε, Άννα, ότ' είσαστε ακόμα κοριτσάκι, όταν με διαλέξατε ανάμεσα στους άξιωματικούς του πατέρα σας γιά φίλο σας... Δεν είσαστε ούτε δεκαπέντε χρόνων τότε κι' έγώ ήμουν πνρά πάνω από είκοσι... Σας σήκωνα στους ώμους μου στους μακρινούς περιπάτους μας, όταν τά μικρά πόδια σας κουραζόντουσαν και όταν σας κρατούσα στην άγκυλιά μου γινόμεν ο ευτυχέστερος των θνητών.

— Λοιπόν, ρώτησε η δούκισσα, είσθε ευχαριστημένος τώρα; Αντί άλλης άπάντησεως, ο Γκοντράν έφερε πάλι τό χέρι της δούκισσης στή χείλη του και τό φίλησε.

— Τώρα, εξακολούθησε η δούκισσα, άς μιλήσουμε: γιά την πολιτική. Ξέρετε, έμένα μ' άρέσει νά ασχολούμαι εξ ίσου με την πολιτική και με τόν έρωτα.

— Ναι, ψιθύρισε ο Γκοντράν χαμογελώντας, είσθε φιλόδοξη, Άννα!

— Φιλόδοξη;... Όχι... Αλλά μισώ τούς Βαλουά και δεν θά εύτυχίσω παρά μόνο, όταν μάθω...

Η δούκισσα δεν άποτελείωσε την κουβέντα της.

— Λοιπόν, τη ρώτησε ο Γκοντράν.

— Τίποτε, άπάντησε εκείνη με αδιαφορία. Κι' ένα σκληρό χαμόγελο φάνηκε στή χείλη της. Έπειτα ρώτησε στόν ίππότη.

— Ξέρετε, ο Έρρίκος Γ' Βαλουά είναι πολύ άρρωστος.

— Πιστεύετε;

— Ωί!... Βεβαιώνουν μάλιστα...

Η δούκισσα κυττάζοταν σ' ένα θενεταίσνικο καθρέφτη, όταν μπήκε μέσα ο ίππότης.

Γύρισε άμέσως ζωηρά, του χαμογέλασε με χάρη και του έδωσε τό χέρι.

— Αί είσθε έδώ, Γκοντράν; τόν ρώτησε.

— Έρχομαι από τό στρατόπεδο, κυρία.

— Πώς είναι ο αδελφός μου;

— Ο δούξ της Μαγιέννης είναι περίφημος, κυρία, και περιμένει την ώρα νά πολεμήση τόν Βαλουά, άν τόλμηση νά διακινδυνεύση μιά μάχη στην άνοιχτή πεδιάδα, αφήνοντάς τά ύψωματα του Σαιν-Κλου.

— Αί έκανε η δούκισσα μ' ένα διαβολικό χαμόγελο.

— Ο δούξ, εξακολούθησε ο Γκοντράν, έγκρίνει τό σχέδιό σας, τό δικό μας ήθελα νά πώ, ν' άνοιχθούν η πύλες του Παρισιού στο συμμαχικό μας Ισπανικό στρατό, που διοικεί ο αδελφός μου Γαετάνο, άφού μάλιστα ο θασίλεως της Ναβάρρας συνεμάχησε με τόν Βαλουά, και προελαύνει γιά νά ένωση τόν στρατό του με τόν βασιλικό και νά κάνουν μαζί έφοδο κατά του Παρισιού.

— Αί! Αί έκανε η δούκισσα, έντελώς άπαθής.

— Και η δέκα χιλιάδες Ισπανοί που διοικεί ο αδελφός μου, εξακολούθησε ο Γκοντράν, άξίζουν πολύ περισσότερο έδώ που τά λέμε μεταξύ μας, άπ' όλους αυτούς τούς Ισπανούς άστούς, οι όποιοι κάνουν τόσο θόρυβο και τρέ-

μέ μυστηριώδες ύφος.

— "Αννα! "Αννα!... φώναξε ο Γκοντράν. Τι έννοείτε;

Μη μου κρύβετε τίποτε;

— "Ε, έμπρός, αγαπητέ μου, απάντησε η δούκισσα μ' ανυπομονησία, χάνετε σέ λόγια τόν πολύτιμο καιρό...

— "Ο Γκοντράν δάγκωσε τό χέλος του μέ πείσμα και άφου σηκώθηκε, ζώστηκε τό σπαθί του κι έτοιμάστηκε νά θυγή έξω.

— "Α! πέστε μου, τού είπε η δούκισσα, οί Ισπανοί θρίσκονται πάντοτε στρατοπεδευμένοι στά πρόθυρα τού Παρισιού;

— Μάλιστα, κυρία, είναι στρατοπεδευμένοι στά λειθάδια τού Αγίου Γερθασίου.

— Λοιπόν, πηγαίνετε ώς εκεί και πέστε τους, ότι οί Παρισινοί θά τους άνοίξουν τίς πύλες τής πόλεως των και θά σά σπίατα θελήσουν...

— "Ο Γκοντράν υπόκλιθηκε και θυγή έξω. Πήρε καινούργιο άλογο, πέρασε τόν Σηκουάνα από τή γέφυρα τού Νέλ και διευθύνθηκε πρós τούς λειμώνες τού Αγίου Γερθασίου.

Καθώς άκολουθούσε τήν δχθη και πέρασε από τό ξενοδοχείο τού Περκιλλέ στο όποίο είχε καταλύσει τήν παραμονή τής σφαγής τού Αγίου Βαρθολομαίου, αισθάνθηκε τήν καρδιά του νά σφίγγεται.

— "Εκεί, ψιθύρισε, έχασα τό παιδί, τό μικρόν Μπαθολέ. Από τήν ημέρα εκείνη κρίθηκε η τύχη τής γενεάς μας και τής μελλοντικής τής αποκαταστάσεως. Ποτέ, παρ' όσα κι' άν λέη ο δόν Παέθ, ο φιλόδοξος κι' όνειροπόλος, η Βρετάνη δέν θά ξαναγίνη έλεύθερο κράτος. Η ήγεμονία τών Ντρέ έσθυσε...

— "Ο Γκοντράν έθγαλε ένα θαθύ στεναγμό.

— "Α! πρόσθεσε κεντρίζοντας τό άλογό του, οί Βαλουά και οί Βουρβώνοι είναι έχθροί τής ράτσας μας.

— "Επειτα σκέφθηκε τά λόγια πού τού είχε πη η δούκισσα πρós όλίγου. Γιατί αυτή η άνησυχία η άνάμικτη μ' έλπίδα; Η ημέρες τού βασιλέως Έρρίκου Βαλουά ήσαν λοιπόν μετρημένες, ώστε νά έλπιζή τό τέλος πρίν περάση η ημέρα εκείνη;

— "Ο Γκοντράν μάζεψε τά φρύδια του.

— "Αννα, ψιθύρισε, αγαπημένη μου "Αννα, έσύ πού σέ αγαπώ περισσότερο άπ' τή ζωή μου, σ' πού μ' αγαπάς τόσο, τό υπερβολικό μίσος πού τρέφεις κατά τού κοινού έχθρου μας και σέ κάνει νά θέλεις τόσο τόν θάνατό του, δέν είναι άνόσιο, έγκληματικό; Νομίζεις ίσως ότι τό σπαθί τού αδελφού σου και τό δικό μου δέν είναι άρκετά δυνατά, ώστε νά μήν έχουν άνάγκη τής έπικουρίας τής άρρώστειας;...

Τό άλογό του διέσχισε τώρα καλπάζοντας τά παριναία προάστεια, ένώ έκείνος σκεφτόταν άνήσυχος και κατσοφισμένος.

— "Η δούκισσα είχε στά χείλη της ένα σκληρό χαμόγελο. Τι σήμαινε τό χαμόγελο αυτό; Για μία στιγμή, είδα στά μάτια της μία καταχθόνια άστραπή... Τή γυναίκα αυτή τήν έχει κυριεύσει έντελώς τό μίσος κ' η φιλοδοξία. Μά τότε πώς είναι δυνατόν νά ύπάρχη στήν καρδιά της θέσις και γιά τόν έρωτα; Μου είπε ότι μ' αγαπούσε. Αλλά ένώ αμφιβάλλω άκόμα γι' αυτό... Αμφιβάλλω πάντοτε... Μηπως είμαι άπλό όργανο στά χέρια της;...

— "Η σκέψεις αυτές έρέθισαν τόσο τόν Γκοντράν, ώστε έθύθισε τά σπιρούνια του στά πλευρά τού άλόγου και μετά είκοσι λεπτά έφτανε στο Ισπανικό στρατόπεδο κι' έμπαινε στή σκηνή τού άρχηγού του, τού αδελφού του Γαετάνο, τόν όποίο θρήκε μαζί μέ τόν δόν Παέθ.

— "Αδελφέ, τού είπε ο Γαετάνο, τί έχεις; Τό μέτωπό σου είναι σκεπτικό και τό βλέμμα σου σκοτεινό...

— "Αλλοίμονο! ψιθύρισε ο Γκοντράν. Η καρδιά μου θα σπνίζεται από άπαίσια προαισθήματα.

— Τι έννοείς;

— Ξέρετε, άρχισε νά λέη ο Γκοντράν, ότι θρίσκομαι πάντοτε στόν πρώτο μου έρωτα, παρά τά τριαντάξή μου χρόνια. Αυτό συμβαίνει γιατί αγαπήσα άργά και άφιέρωσα τή μισή ζωή μου άναζητώντας τό άχάριστο έκείνο παιδί, πού δέν θέλησε νά δεχθί τόν θρόνο, τόν όποίον τού προσφέραμε.

— Πραγματικά! μουρμούρισε ο δόν Παέθ, μέ ύφος άγριο. Τό καταραμένο έκείνο παιδί μäs στείχισε πολλές άφρες κόπων, πολλές άγρύπνιες και πολλές πικρές μετανοίες...

— "Αδελφέ, τόν διέκοψε ο Γαετάνο, άς μήν κακολογούμε τόν άρχηγό τής οικογενείας μας...

— Δέν είναι πειά! φώναξε ο δόν Παέθ. Τώρα είμ' ένώ δ' δουξ τής Βρετάνης.

— "Όχι, άκόμα, είπε άναστενάζοντας ο Γκοντράν.

— "Ο Γαετάνο, χωρίς ν' απαντήσει στόν δόν Παέθ, ρώτησε τόν Γκοντράν:

— Και ποιά είναι, αδελφέ, τά προαισθήματα πού σέ βασανίζουν;

— "Ακούστε, είπε ο Γκοντράν, άκούστε με και συμβουλέψτε με. Αγαπώ πρίν από χρόνια τήν δούκισσα Μονπανσιέ... Στήν άρχή δέν ήξερα άν ανταποκρινόταν στόν έρωτά μου, μά ήρθε μία μέρα πού νόμισα ότι μ' αγαπά και τότε θεώρησα τόν έαυτό μου ως τόν πύό εύτυχισμένο θνητό. Τώρα λοιπόν, αδελφοί μου, αμφιβάλλω γιά τόν έρωτα αυτόν. Υπάρχει μέσα στο χαμόγελο και τό βλέμμα τής γυναίκας έκείνης κάτι πού μέ φοβίζει.

— "Α! είπε ο Γαετάνο. Μίλα πιο καθαρά, αδελφέ, γιατί δέν σέ καταλαβαίνουμε. Σέ τί μπορεί νά σέ φοβίζει ο έρωας τής δουκίσσης;

— "Ακούστε. "Αν δη κανείς μία μέρα τή γυναίκα πού αγαπάει μέ τά χέρια ματωμένα, άν η γυναίκα αυτή ξεπέση μέχρι δηλητηριάσεως ή δολοφονίας, πέστε μου, δέν θα τού προκαλέσει φρίκη η γυναίκα αυτή;

— "Ο Γαετάνο κι' ο δόν Παέθ σκίρτησαν.

— Για ποιά έγκλημα θέλεις νά μιλήσης; ρώτησαν τόν αδελφό τους.

— Για τήν ώρα, δέν ξέρω, αλλά άκούω μία φωνή στήν ψυχή μου πού μου λέει πώς αγαπώ ένα τέρας... Αδελφοί, έχω τό φοβερό προαισθήμα ότι ο βασιλεύς Έρρίκος Βαλουά δολοφονήθηκε κατά διαταγήν τής δουκίσσης Μονπανσιέ, τής γυναίκας πού αγαπώ και στήν όποία άφιέρωσα τή ζωή μου... Καταλαβαίνετε τώρα τί ύποφέρω;...

— "Ω! απάντησε ο άμέριμος Γαετάνο, έπρεπε νά ξέρετε, αδελφέ, τί αξίζουν η γυναίκες κι' ο έρωας... Έγώ θά προτιμούσα από αυτές ένα ποτήρι έκλεκτό κρασί.

— "Εγώ, είπε ο δόν Παέθ, καταλαβαίνω τό μαρτύριο τού αδελφού μας. Αλλά έπρεπε νά τό περιμένη γιατί η δούκισσα έθεωρείτο πάντοτε η σκληρότερη γυναίκα τής Γαλλίας και τής Λωρραίνης.

— "Εκείνη τή στιγμή, ένας άξιωματικός μπήκε μέσα στή σκηνή και είπε στόν Γαετάνο:

— "Εξοχώτατε, ένας νεαρός Βεαρνός ευγενής πού έρχεται από τό στρατόπεδο τού Σαιν - Κλου ζητάει νά σäs μιλήση.

— Βεαρνός ευγενής!... φώναξαν ζωηρά οί τρεις άδελφοί.

— Τό όνομά του; ρώτησε ο Γαετάνο.

— Όνομάζεται Μπαθολέ!

— Ακούγοντας τό όνομα αυτό, οί τρεις Πεννύλ κυτάχηκαν και χλόμιασαν διαδοχικά. Για μερικά δευτερόλεπτα μία άπεριγραπτή έκπληξις ζωγραφίστηκε στά χαρακτηριστικά τους. "Επειτα τό μέτωπο τού δόν Παέθ έγινε σκυθρωπο, ένώ άπεσαντίας άπ' τά μάτια τού Γκοντράν πέρασε μία λάμψις χαράς.

— Τό παιδί! ψιθύρισε μέ λαχτάρα. Τό παιδί μου...

— Αυτός πού μäs άπεκήρυξε! έπρόσθεσε ο δόν Παέθ, σκυθρωπός.

— "Οδηγήστε έδω τόν ευγενή αυτόν! διέταξε ο Γκοντράν τόν άξιωματικό.

ΣΤ'

Η συγκίνησις πού κυριεύσε τούς τρεις αδελφούς ήταν μεγάλη και η καρδιά τους χτυπούσε δυνατά, πρós πάντων τού Γκοντράν.

— "Ο Γκοντράν είχε έκλεχθί άπ' τόν πατέρα του γιά ν' αναθρέψη τό παιδί, νά έπαγρυπνή σ' αυτό και μολοντί η Ειμαρμένη τού τό είχε άρπάξει, ώστόσο τό αγαπούσε σάν νά μη τό είχε χωρισθί ποτέ, σάν νά ήταν δικό του παιδί...

— Η συγκίνησις λοιπόν τού Γκοντράν ύπαγορευόταν από τήν καρδιά του, αντίθετα πρós τόν Γαετάνο, στού όποίου τήν καρδιά ύπήρχε και κάποιος τρόμος. Ο Γαετάνο είχε γνωρίσει τόν Μπαθολέ στο Κουαράς, τόν είχε θαυμάσει και άναρωτιόταν τί μπορούσε νά γίνη τό τόσο γενναίο, τό σο άποφασιστικό και έξυπνο έκείνος νέος.

— "Ο δόν Παέθ τέλος, ο περήφανος, ο έκπατος βασιλεύς, ο όποιος είχε ως τελευταίο όνειρο νά φορέση τό στέμμα τών

δουκών τής Βρετάνης, αισθάνθηκε κάποιον φόβο.

— Δέν μπορούσε ο Μπαθολέ — σκεφτόταν ο δόν Παέθ — νά είχε πάει γιά νά τους πη, ότι σκεφθηκε ώριμότερα και ότι άποφάσισε νά γίνη δουξ τής Βρετάνης, όπως είχε δικαίωμα;

— "Ο Μπαθολέ φάνηκε στήν πόρτα τής σκηνής και στάθηκε μία στιγμή προσηλώνοντας στούς θεούς του ένα θλέμμα περίφανο και γαλήνιο, στο άντίκρουσμα τού όποίου έκείνοι άνασκήρτησαν χωρίς νά θέλουν.

— Η στάσις τού νέου ήταν άπλή κ' ευγενική. Αφού χαιρέτησε μέ άβρότητα τούς θεούς του, διευθύνθηκε κατόπιν πρós τόν Γαετάνο και τού είπε:

— Κύριε θεέ μου, έκτός από τούς θεσμούς τής στενής συγγενείας πού μäs ένώνουν, συνδεόμαστε και μέ μία παλαιά γνωριμία. Σχετιστήκαμε επί πολύν καιρό στο Κουαράς και γι' αυτό είναι φυσικότατο νά χαιρετήσω σäs πρώτα.

— "Ο Γαετάνο άπλωσε πρós αυτόν τό χέρι του και τού άπάντησε:

— Ευχαριστώ, κύριε άνεψιέ, γιατί δέν λησμονήσατε τούς θεσμούς τού αίματος. Καλώς ώρίσατε στή σκηνή μου.

— "Ο Γαετάνο έδειξε μία έδρα στόν Μπαθολέ, ο όποιος τόν ευχαρίστησε μέ μία χεινομία κι' έμεινε όρθιος.

— Τώρα, είπε ο νέος, άφου χαιρέτησα τόν θεό μου κι' έσφισα τό χέρι του, άς θυμηθώ, ότι θρίσκομαι στού Ισπανού άρχιστρατήγου, όηλαδή έχθρου μου, και ότι δέν μπορώ νά καθήσω στή σκηνή του...

— "Ερχεστε λοιπόν σάν έχθρος; ρώτησε ο Γκοντράν ζωηρά συγκινημένος.

— Δέν είμαι άκόμη... Αυτό θά εξαρτηθί από τίς περιστάσεις, απάντησε γαλήνια ο Μπαθολέ.

— "Επειτα γυρίζοντας πρós τόν Γαετάνο, εξακολούθησε:

— Θυμάστε, κύριε θεέ, ότι στο Κουαράς πρós εξαετίας άπέκρουσα όριστικό τό στέμμα τών δουκών τής Βρετάνης, τό όποίο θέλατε νά μου προσφέρατε.

— Ναι, απάντησε ο Γαετάνο μελαγχολικός. Η ημέρα πού προδώσατε τήν πύό αγαπημένη μας έλπίδα, τόν σκοπό, στόν όποίο είχαμε άφιέρωσει όλη μας τή ζωή, δέν μπορεί νά εξαλειφθί εύκολα από τή μνήμη μας.

— Αλλά φώναξε ο Γκοντράν διακόπτοντας ζωηρά τόν Γαετάνο, τότε ήσουν πολύ νέος παιδί μου, και ύποχώρησε στο αίσθημα τής ευγνωμοσύνης πρós τόν βασιλέα τής Ναβάρρας, ο όποιος σέ μεγάλωσε. Σήμερα όμως είσαι άντρας. Στά μάτια σου διαβάζω όλη τήν περηφάνεια τής γενεάς μας. Σήμερα θά κατάλαβες τί περιμένουν από σένα οί πεταμένοι πρόγονοί σου και θά έρχεσαι νά μäs πής: Τό στέμμα έκείνο πού μου προσφέρατε άλλοτε...

— Τό άποκρούω και σήμερα! είπε ψυχρά ο Μπαθολέ. "Ο Γκοντράν, άκούγοντας τά λόγια αυτά, τραβήχτηκε πίσω χλόμιαζοντας κι' ο Γαετάνο ταραχθηκε στο κάθισμά πού τον έκαθιστά.

— "Ο δόν Παέθ σκίρτησε από χαρά και φώναξε μέ μία άγρια φιλοδοξία:

— Λοιπόν, θά βασιλεύσω έγώ!

— Ζητά συγγνώμη, είπε ο Μπαθολέ. Υποθέτω ότι δέν θ' άρνηθίτε νά μ' άκούσετε.

— Μίλησε, τού είπε ο Γκοντράν μέ στοργή.

— Κύριοι θεοί μου, απάντησε ο νέος, μπορείτε νά φαντασθίτε, ότι ο γιός τών Πεννύλ, ο κληρονόμος τών Ντρέ θά είχε μικρότερη καρδιά από τούς πρόγονους του;

— "Όχι, θέβαια, απάντησαν συγχρόνως ο Γκοντράν κι' ο Γαετάνο.

— Λοιπόν, άς σäs διαθεθαιώσω έγώ στήν τιμήν μου ως ευγενούς, ότι δέν έχω κανένα δικαίωμα στο στέμμα πού θέλετε νά θέατε στο κεφάλι μου, θά μέ πιστέψετε;

Η δούκισσα γύρισε άμέσως ζωηρά.

— Είν' άδύνατον!

— Συγγνώμη. Ακούστε καλά... Η δούκισσα "Αννα πού παντρεύθηκε διαδοχικά τούς βασιλείς τής Γαλλίας Κάρολο Α' και Λουδοβίκο ΙΒ' τούς έπρόσφερε ως προίκα τό δουκάτο τής Βρετάνης. Ήταν δικαίωμα της. Έτσι τούλάχιστον θλέπω και κρίνω έγώ τά πράγματα. Αλλιώς δέν θά παραχωρούσα σέ κανένα τό δικαίωμά μου. Από τότε η Βρετάνη έπαψε νά είναι κράτος άνεξάρτητο κι' έγινε έπαρχία γαλλική πού άνήκει στόν βασιλέα και πού κανείς δέν μπορεί νά τού τήν διαμφισθητήση...

— Ένα ειρωνικό χαμόγελο ύποδέχθηκε τά λόγια αυτά τού Μπαθολέ.

— Φροντίζετε πολύ γιά τά συμφέροντα τού βασιλέως τής Γαλλίας, κύριε άνεψιέ, είπε ο δόν Παέθ.

— "Ο βασιλεύς τής Γαλλίας σήμερα ονομάζεται Έρρίκος τών Βουρβώνων! απάντησε σοβαρά ο νέος.

— Τι λέτε; Τι έννοείτε; φώναξαν μέ μία φωνή ο δόν Παέθ, ο Γαετάνο και ο Γκοντράν.

— Λέω, ότι ο βασιλεύς Έρρίκος Βαλουά πέθανε πρós μias ώρας κι' ότι τόν διαδέχθηκε ο βασιλεύς Έρρίκος τών Βουρβώνων!...

— Τά μάτια τών άλλων διεστάλτησαν.

— Τόν είδα μέ τά μάτια μου νά πέφτη κάτω άπ' τό έγχειρίδιο ενός μοναχού πού έστάλη από τό Παρίσι, συνέχισε ο Μπαθολέ.

— "Α! φώναξε ο Γκοντράν.

— Και παίρνοντας ζωηρά τό χέρι τού Μπαθολέ, φώναξε:

— Ξέρετε τό όνομα τού μοναχού αυτού;

— Λέγεται Ζάκ Κλεμάν.

— "Ο Γκοντράν κλονίστηκε σάν νά τόν είχε χτυπήσει κεραυνός.

— Μαντεύω τά πάντα, έψιθύρισε συντετριμένος. "Ο Ζάκ Κλεμάν έρχόταν κάθε μέρα στής δουκίσσης ντέ Μονπανσιέ. Είναι δαίμονας!

— Λοιπόν, ξαναείπε ο Μπαθολέ, ο βασιλεύς τής Γαλλίας πέθανε! Ζήτη ο βασιλεύς! Γι' αυτό, κύριοι θεοί μου, έγώ ο άρχηγός τής οικογενείας σας, έρχομαι νά σäs πώ: "Ο νέος βασιλεύς τής Γαλλίας ονομάζεται Έρρίκος Δ', είναι μεγάλη κι' ευγενική καρδιά, ξεχνάει τίς προσβολές και αγαπάει όσους προσέρχονται σ' αυτόν. Άς μη σκεπτόμαστε πειά γιά τήν άναστροφή ενός κράτους πού άποτελεί τώρα ένα πύλο τής Γαλλίας και άς γίνουμε σταθεροί ύπερασπιστάι τού βασιλέως τής Γαλλίας. Άς ξεφορτωθούμε γι' αυτόν!...

— "Ο Μπαθολέ σάπασε κι' έρριξε ένα έρωτικό θλέμμα στά πρόσωπα τών θεών του. "Ο Γκοντράν ήταν συγκινημένος, μά ο Γαετάνο κι' ο δόν Παέθ φαινότανσαν άπαθείς.

— Ακούστε, εξακολούθησε ο νέος. Ξέρετε πόση φιλοδοξία κλείνει μία μητέρα γιά τό παιδί της, στήν καρδιά της και μέ ποιά δνείρα δόξης και λαμπρότητας ευχαριστείται νά τό περιβάλλη. Η μητέρα μου λοιπόν, η χήρα τού πατέρα μου, η όποία είχε τό δικαίωμα νά μιλήση πρίν από σäs γιά τήν διαδοχή τού γιού της στόν θρόνο τών Ντρέ, η μητέρα μου λοιπόν κατάλαβε τόσο θά ήταν άνόγη η διεκδικήσις τού δουκικού στέμματος τής Βρετάνης και μ' άγκάλιασε τήν ημέρα πού ώρκίστηκε πιστή στόν βασιλέα τής Ναβάρρας.

— Τέλος, τόν διέκοψε ο Γαετάνο, τί θέλετε από μäs, κύριε άνεψιέ;...

— Θά ήθελα σέε ο θεός μου, ο όποιος υπηρετείτε τόν βασιλέα τής Ισπανίας και τό φιλόδοξο όνειρό του έναντίον τού στέμματος τής Γαλλίας, νά ύποβάλετε στόν βασιλέα τής Ισπανίας τήν παράτησί σας και νάρήτε νά δώσετε τό χέρι σας στόν βασιλέα Έρρίκο Δ'.

(Ακολουθεί)

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΖΟΥΑΝΑ

ΤΟΥ ΠΑΟΥΛ ΧΕΝΣΕΛ

ΕΝΑ θράδυ, συγκεντρωμένοι στο φιλόξενο σαλόνι της κόμησας Ρ. είχαμε αρχίσει μεγάλη συζήτηση για την πίστι των γυναικών.

— Υπάρχουν πάντα ώρισμα δρια στην πίστι της γυναίκας, είπε ξαφνικά ο ποιητής της συντροφιάς μας. Η φωνή του είχε έναν τόνο σκληρό, που έκανε την εύγενη κόμησα να εκπλαγεί. Ωστόσο, χωρίς να δείξει τι συγκίνησή της, του αποκρίθηκε, χαμογελώντας με χάρη:

— Ίσως νάχετε δίκιο. Αν ένα έρωτικό ζευγάρι δημιουργούσε έναν ιδιαίτερο κόσμο ανάμεσά του, όπου κανείς τρίτος να μη μπορεί να εισχωρήσει, ίσως τότε, αγαπητέ φίλε, να μην υπήρχε απιστία, γιατί δεν θα υπήρχαν μονοπάτια που να οδηγούν σ' αυτήν.

— Μα τότε όμως, τη διέκοψεν ο ποιητής, δεν θαχάμε ανάγκη να προσδιορίσουμε την έννοια της πίστης, γιατί πίστις είναι ο συνδυασμός κρίκος δυο ανθρώπων, απέναντι εκατομμυρίων άλλων...

— Αυτά είναι φιλοσοφίες! Είπεν η κόμησα και γυρίζοντας προς έναν υψηλόσωμο κύριο, που καθότανε σιωπηλός δίπλα στο τζάκι: — Κύριε συνταγματάρχα, τον ρώτησε, τί σκέπτεσθε για τις γνώμες του ποιητή μας;

Ο συνταγματάρχης Λαμπέρ έρριξε ένα βλέμμα στη φωτιά, που σπινθηροβόλυνε στο τζάκι.

— Η πίστις μονάχα φαινομενικά μπορεί να έχει ένα τέλος, είπεν άργα. Και κανένα μίσος ή καμιά λησμονιά δεν μπορούν να είναι τόσο μεγάλα, ώστε ν' αφήσουν την πίστι να σβήσει ολόκληρα...

Ο ύπολοχαγός ντε Ρωσέ, πήρε τότε τον λόγο:

— Υπάρχουν άνθρωποι, είπε που νομίζουν για αληθινή κάποια νομενική ένδειξη πίστης εκ μερών της γυναίκας και τοῦτο, γιατί πιστεύουν τυφλά εκείνη που αγαπούν. Γι' αυτό, άργότερα, μόλις γνωρίσουν άλλες γυναίκες, αισθάνονται μία θαυμάσια απογοήτευση.

Η κόμησα σηκώθηκε και άνοιξε ένα παράθυρο, απ' όπου πλημμύρισε το σαλόνι ένα θερμό θαλασινό αεράκι. Έπειτα γύρισε προς τον συνταγματάρχη και του είπε:

— Ασφαλώς κάτι θα ξέρετε να μάς διηγηθήτε, που να ενισχύει τα λόγια σας. Αποδείξατε στους κυρίους αυτούς, πως παρ' όλ' αυτά που λένε, υπάρχει η πίστις των γυναικών.

Επί αρκετά λεπτά, το βλέμμα του ποιητή καρφώθηκε στο ωραίο πρόσωπο της οικοδέσποινας.

— Αν θέλατε να μ' ακούσετε για λίγο, είπε τότε ο συνταγματάρχης, θα σας διηγηθώ ένα επεισόδιο από τον κλεφτοπόλεμο που κάναμε στην Άρραγώνα, ένα περιστατικό, που με την αδιάκοπη αλλαγή των γεγονότων θάταν εύκολο να το ξεχάσει κανείς και που εν τούτοις μου έμεινε βαθιά χαραγμένο στη μνήμη. Βρισκόμαστε στους τελευταίους μήνες του πολέμου. Είχαμε φτάσει κοντά στο μεγάλο δρόμο, που οδηγεί απ' το Μπουργκς στον Άγιο Σεβαστιανό, με τη διαταγή να συλλάβουμε τον Πέντρο Γκορμέθ, έναν απ' τους περιφημότερους και πιο επικίνδυνους άρχηγους του έθνους μας. Ό,τι κι αν έχουν γράψει για τους άγαντες στην όρεινη αυτή χώρα, δεν δίνει καμιά ιδέα της πραγματικότητας. Είμαστε αναγκασμένοι να πολεμούμε έναντιον ενός έθνους, που δεν τον βλέπαμε. Μετακινούμαστε σ' ένα έδαφος που δεν το γνωρίζαμε, τη

στιγμή που ο έχθρος ήξερε καλά κάθε δίοδο και κάθε χαραδρά. Τη μία μέρα βλέπαμε τις φωτιές που άναβαν ή προφυλακές του έθνους και την άλλη μέρα ο έχθρος έρχεν έξαφנית χωρίς ν' αφήσει ίχνη. Δεν ξέραμε καλά-καλά ποιος ήταν ο έχθρος μας. Γιατί οι χωρικοί που μάς φιλοξενούσαν την ημέρα, το θράδυ ίσως έστεκαν και μάς παραφύλαγαν με το όπλο στο χέρι, πίσω από κανέναν φράχτη. Εμείς, σαν στρατιώτες, θέλαμε ν' αγωνιστούμε με αλlochτους και τίμιους άγαντες. Άλλα οι κλεφτοπολεμιστές δεν ήξεραν, παρά μόνον τις ύπουλες δολοφονίες.

Η έλπίδα που είχαμε να θρούμε τον Γκορμέθ, λιγότερο δλοένα και περισσότερο. Άλλως τε, δεν τον ήξερε κανείς μας. Ίσως καμιά μέρα ο ίδιος να μάς είχε προσφέρει νερό από κανένα πηγάδι. Ίσως όμως να θρικότανε και μακριά, σε κανένα άλλο μέρος. Θέλαμε σιγά-σιγά να φθάσουμε στον Άγιο Σεβαστιανό, μήπως καταθώναμε να συνδεθούμε με τ' άλλα τμήματα του στρατού μας, χωρίς να πάθουμε κανέναν αλlochτισμό στις ατέλειωτες εκείνες θουνοσειρές. Και εν τούτοις κανείς δεν ήξερε πότε θα τελείωνε αυτή η ιστορία!

— Ένα θράδυ ώδηγησαν στη σκηνή μου κάποια γυναίκα, μία νέα και λυγρή Σπανιόλα. Είχε πη στον σκοπό πως ήβανε να μιλήσει με τον άρχηγό, μά άρνήθηκε να του δώσει άλλες εξηγήσεις.

— Τί θέλεις από μένα; τη ρώτησα.

— Ζητάτε τον Πέντρο Γκορμέθ; με ρώτησεν εκείνη.

— Ανασκόπηκα από τη θέση μου, αλλά έκρυψα την περιέργειά μου.

— Δεν σου επιτρέπω να ρωτάς! της είπα αυστηρά. Ζήτησες να μου μιλήσεις, λοιπόν, μίλησε!

— Η άγνωστη πήρε μία-δυο θαυμάσιες αναπνοές κι' έπειτα έτε με σταθερή φωνή:

— Θέλω να σας οδηγήσω στον Γκορμέθ...

— Πήγα άμέσως κοντά της.

— Εσύ! της φώναξα. Τι ξέρεις, λοιπόν, γι' αυτόν;

— Τά πάντα!

— Χίλιες - δυο σκέψεις πέρασαν τότε απ' το μυαλό μου. Άπλωσα το χέρι μου και της έδειξα τους στρατιώτες που τριγύριζαν απ' έξω.

— Ξέρεις, της είπα καρφώνοντας τα μάτια μου μέσα στα δικά της, πως είσαι αλlochτισμένη σταθερά, ή φράσεις:

— Είμαι η έρωμένη του Πέντρο Γκορμέθ!

— Και ύστερα, σιγανότερα:

— Θέλω να σας οδηγήσω στον Γκορμέθ, για να τον συλλάβετε! είπεν.

Θέλησα τότε να της βίξω το φιλότιμο.

— Θαυμάζω πως μία νέα γυναίκα αποφάσισε νάρη έσο' στη νύχτα εδώ, για να μάς πη ότι θέλει να μάς βοηθήσει να πιάσουμε τον Γκορμέθ! της είπα. Πως μπορεί να γίνεται αυτό; Από πότε λοιπόν οι Ίσπανοί άρχισαν να προσβιβούν τους συμπατριώτες των;

— Παρατήρησα πόσο γρήγορα άνεβοκατέβαινε το στήθος της άγνωστης γυναίκας. Καί έπειτα, ύστερ' από έναν μικρό δισταγμό, άκούστηκε από τα χείλη της σιγανά, μα σταθερά, ή φράσις:

— Είμαι η έρωμένη του Πέντρο Γκορμέθ!

— Και ύστερα, σιγανότερα:

— Δηλαδή, ήμουνα...

— Τώρα καταλαβαίνω. Καί την πίστευα. Γιατί το μίσος της γυναίκας, που περιφρονήθηκε στον έρωτά της, δεν έχει όρια.

— Φώναξα τότε δυο στρατιώτες μέσα στη σκηνή.

— Σας άναθέτω να φυλάγετε αυτήν την γυναίκα και σας καθιστώ υπεύθυνους με τη ζωή σας, γι' αυτήν. Προσέχετε την! Στην παραμικρή απόπειρα που θα κάνει για να το σκάσει ή να μάς παραπλανήσει, σκοτώστε την!

— Έπειτα θήκα έξω κι' έδωσα τις άναγκαίες διαταγές, για να ξεκινήσουμε άμέσως.

— Ήτανε μία θερμή θερινή νύχτα. Χιλιάδες άστέρια φώτιζαν το στερέωμα και μακριά, στον όρίζοντα, φαινότανσαν φωτιές προφυλακών. Κανείς δεν ήξερε αν ήταν φίλοι ή έχθροι. Άρκετην ώρα θαδίσσαμε σιωπηλοί. Μπροστά πη γαίη ή άγνωστη, άνάμεσα στους δυο φρουρούς της. Δυο στρατιώτες άρχισαν να σιγοτραγουδούν, συλλογίζόμενοι ίσως την πατρίδα τους. Άπαγόρευσα άμέσως το τραγούδι και επί πολλήν ώρα δεν άκούγονταν τίποτ' άλλο, από το ποδοβολητό των άλλων πάνω στα χαλίκια του δρόμου. Κίτταξα προσεχτικά δεξιά κι' άριστερά και κατασκόπευα κάθε κίνηση της άγνωστης. Όταν είχαμε προχωρήσει δυο ώρες περίπου, διέταξα στάθμευσι.

— Πόσην ώρα άκόμη σκέφτεσαι να μάς τριγυρνάς έξω κι' εκεί; ρώτησα τη Σπανιόλα.

— Όχι πολύ άκόμα!

— Η φωνή της αντίηχεσε φαιδρότερα από πριν και το βλέμμα της καρφώθηκε μπροστά, κατ' ευθείαν στον δρόμο.

— Θα το πληρώσεις με τη ζωή σου, αν μάς είπες ψέματα! την απείλησα τότε.

— Εκείνη δεν αποκρίθηκε τίποτα. Καί εξακολουθήσαμε την πορεία μας μέσα στην νύχτα. Η γυναίκα θαδίζε μπροστά τα χύοντας δλοένα το θήμα της κι' έχοντας σφιγμένες τις γροθιές της. Ξαφνικά, δεξιά μ.ς έλαμψαν δυο φώτα. Θάσαν σπινθάρια χωρικών, όπου παρά την προχωρημένη ώρα, εξαγρυπνούσαν άκόμη άνθρωποι.

— Εκείνη τη στιγμή, άγνωστο από ποῦ, άντήχησε ο γλυκός τόνος μιάς κιθάρας κι' άκούστηκε μία άντρική φωνή που τραγουδούσε παθητικά κάποιο τραγούδι του τόπου, γνωστό μου:

«Τό ξέρεις πόσο σ' αγαπώ...»

— Η άγνωστη στάθηκε μαζί με μάς. Τα πόδια της σκόνταψαν και μία έλαφριά τρεμούλα την κατέλαβε. Έοησε τ' αυτί προς το μέρος που άκούγονταν ή φωνή. Έγώ πήδησα άμέσως από το άλογό μου.

— Καί το ξέρεις πως μέλλω να πεθάνω...

συνέχισε το τραγούδι. Ξαφνικά ή άγνωστη κλονίστηκε μπροστά μου κι' όταν την άρπαξα στα χέρια μου έννοιωσα πόσο δυνατά έτρεμε σύγκορμη. Έμεινα για μία στιγμή άναποφάσιτος. Ολόκληρος ο ούλαμός σταμάτησε. Σιγά-σιγά ή μισολιποθυμισμένη νέα άρχισε να συνέρχεται. Έφερε τα χέρια της μπρος στα μάτια της και με μία τρεμούλα στα χείλη, μου είπεν, σαν να ώνειρευότανε:

— Νομίζω... πως έκαμα λάθος...

— Οί δυο φρουροί της στήριξαν τις κάννες των όπλων τους πάνω της. Η σοβαρότης της θέσεως μας παρουσιάστηκε για μία στιγμή μπρος στα μάτια μου. Μα ένώ άκόμη στεκόμουν άναποφάσιτος, ή άγνωστη μου είπεν με πιο θλιβοτόνο:

— Πρέπει να γυρίσουμε πίσω. Κι' έπειτα να στραφούμε δεξιά, μισήν ώρα μακριά από δω. Ήτανε τόσο σκοτεινά, ώστε παραπλανήθηκαν... Μα έξερω τον δρόμο.

— Τι άλλο μου έμενε να κάνω, παρά να γυρίσω πίσω; Με κατεβασιμένα μουτρα οί στοατιώτες έκαναν μεταβολή την ώρα που μία έλαφρη πνοή έφερνε σ' αυτιά μας τους γλυκούς τόνους του τραγουδιού:

«Τό ξέρεις πόσο σ' αγαπώ...»

— Η άγνωστη θαδίζε τώρα γρήγορα, κυττώντας έπίμονα

μπροστά της. Πίσω από τις κορφές των θουνών, άρχισε να ροδίζει έλαφρά ή αύγή. Άλλά μέσα στη χαράδρα, απ' όπου περνούσαμε, ήταν άκόμη πηχτό σκοτάδι. Καί ξαφνικά έγινε κάτι, που δεν μπορεί κανείς να το διηγηθή τόσο γρήγορα, όσο γρήγορα έξετυλίχθη. Μπροστά μας, στίς πλαγιές της χαράδρας και πίσω μας, από παντού ξεπετάχτηκαν ξαφνικά πλήθος άντάρτες. Προτού καλά-καλά το καταλάβουν οί μισοκοιμισμένοι στρατιώτες μου, ή συμμορία μάς περιέκύκλωσε και άρχισε μία άγρια άνθρώποσφαγή. Ένας φρικώδης άγώνας σώμα με σώμα, που σπάνια είδα χειρότερο του. Είχαμε προδοθή! Ζήτησα τότε να γλυτώσουμε απ' αυτή τη σφαγή...

— Ο συνταγματάρχης σταμάτησε. Μα ή κόμησα του είπεν σκεπτική:

— Λέπει το τέλος της ιστορίας σας! κύριε συνταγματάρχα, τάχα.

Καί εκείνος εξακολούθησε:

— Την άλλη μέρα το πρωί είχαμε την ευτυχία να συναντήσουμε το σύνταγμα μας, που άρχισεν άμέσως, με θάσι την διήγησί μας, ν' άνιχνεύη τα πέριξ. Κατά το μεσημέρι θάσασμε στο χωριό, όπου είχαμε πλησιάζει την περασμένη νύχτα. Έξω από έναν λαχανόκηπο, κοίτονταν το πτώμα της προδοτριας. Δυο γυναίκες στεκόντουσαν σιωπηλές από πάνω της και το χωριό φαινότανε τελείως έρημο.

— Πλησιάζα συγκινημένοι.

— Ξέρετε αυτή τη γυναίκα; ρώτησα.

— Μάλιστα, σενιόρ, είναι ή Ζουάνα.

— Καί τί έπαθε;

— Αναζήτησε τον αγαπημένο της έδω. Μα έφθασε κάπως άργά. Την περασμένη νύχτα άκόμη εκείνος ήταν έδω και μάλιστα τραγουδούσε και χόρευε. Άλλά κατά τα δημερώματα, έφυγε με μία άλλη. Καί γι' αυτό ή άτυχη κοπέλλα σκοτώθηκε με το μαχαίρι που εκείνος της είχε χαρίσει...

— Άκούσε, φαίνεται, τη νύχτα τον Γκορμέθ να τραγουδά και θέλησε να του μείνη πιστή,

είπεν ή κόμησα.

Οί άκροατές σάπασαν λίγες στιγμές.

— Έπειτα ο ποιητής είπεν χαμογελώντας:

— Ωστόσο, δεν είναι όλες ή γυναίκες τόσο πιστές. Καί ή κόμησα πρόσθεσε, μιλώντας άργα:

— Ούτε όλοι οί άντρες σαν τον Γκορμέθ...

ΠΑΟΥΛ ΧΕΝΣΕΛ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΤΑ ΓΑΪΔΟΥΡΟΚΕΦΑΛΑ

Ένας χωρικός, που για πρώτη φορά κατέθηκε στην πρωτεύουσα, μπήκε μέσα σ' ένα μεγάλο κατάστημα και ρώτησε:

— Δεν μου λές, σε παρακαλώ, σαν τί καλά πράγματα πουλάς εδώ πέρα;

— Ο υπάλληλος κατάλαβε πως ήταν χωριάτης και για να τον ειρωνευθή, του απάντησε:

— Έδώ; Γαϊδουροκέφαλα πουλάμε, μπάριμπα, γαϊδουροκέφαλα!

— Ο έξυπνος χωρικός όμως δεν τάχασε.

— Φαίνεται ότι θα κάνης καλή έξοδευση, είπεν στον υπάλληλο. Γιατί βλέπω, ότι ένα γαϊδουροκέφαλο σου έχει άπομείνει άκόμα. Αυτό που φοράς έσύ...

ΚΩΜΩΔΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Η ΟΜΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΝΤΑΛ

Ο γέρο 'Αθώας. — 'Η δούκισσα, καθισμένη σ' ένα τραπέζι σκεπτική.

Ο ΑΒΒΑΣ. — 'Αγαπητή μου μετανουόσα άμαρτωλή, αυτά που μου εξωμολογήθήκατε ξεπερνούν και τις πιο παθητικές σελίδες των μοντέρνων μυθιστοριογράφων. Είμαι άναστατωμένος όλόκληρος από ό,τι άκουσα. 'Η ψυχή σας έχει θουτηχθή μέσα σε μία άθυσσο άκολασίας.

Η ΔΟΥΚΙΣΣΑ. — Αυτή ακριβώς είναι και η δική μου γνώμη, πάτερ μου.

Ο ΑΒΒΑΣ. — Σεις! 'Η Βερτράνδη ντέ Κουρθουαζιέ. Σεις που είσατε κλεισμένη πριν απ' το γάμο σας, τόσο καιρό στις Καλόγριες! Σεις που είσατε το ύπόδειγμα της τιμίας και άφωσιωμένης συζύγου! Ν' άπατάτε τον άντρα σας τόσο παράφορα! Νά πέσετε τόσο χαμηλά! Θυμούμαι ακόμα την προσφώνησι που σας είχα κάνει στον γάμο σας, πριν από τρία χρόνια. Σας είχα συγκρίνει μ' ένα εξάσιο βάζο. Το βάζο αυτό τώρα έγινε κομμάτι!

Η ΔΟΥΚΙΣΣΑ. — Πάτερ μου, είναι ένα είδος τρέλλας, που μου άποχανώνει τα μέλη. Πόσες φορές δεν θέλησα νάρθω να πέσω στα πόδια σας! Κάθε τέτοια στιγμή, όμως, ό... το πρόσωπο εκείνο έφτανε, μου έκανε διάφορες φιλοφρονήσεις και...

Ο ΑΒΒΑΣ. — Μάλιστα, μου το είπατε. 'Αναγνωρίζω πολύ καλά την επέμβασι του Σατανά, που κολάζει μία ψυχή, ανακατεύοντας την ουρίτσα του! Το πιο σπουδαίο όμως είναι, πως δεν βλέπω στην καρδιά σας μία θαθεία μετάνοια γι' αυτό. Φοβούμαι, κόρη μου, πως θα υποκύψετε ξανά στην άμαρτία.

Η ΔΟΥΚΙΣΣΑ. — Και εγώ επίσης, πάτερ μου. Ό... το πρόσωπο εκείνο έχει έναν τέτοιο τρόπο να με κυττάζει...

Ο ΑΒΒΑΣ. — Μά ό δούκας, ό άντρας σας; Δεν βλέπει τίποτα;

Η ΔΟΥΚΙΣΣΑ (στενοχωρημένη). — Λείπει πάντα στις κοούρες.

Ο ΑΒΒΑΣ. — Θάκανε καλλίτερα να επιθέλη τις κοούρες της γυναίκας του! (με άυστηρότητα). 'Η σωτηρία θρίσκειται αυτού ακριβώς, τέκνον μου. Όμολογήστε του τα όλα.

Η ΔΟΥΚΙΣΣΑ. — 'Εγώ;

Ο ΑΒΒΑΣ. — Σεις. 'Ετσι ό... το πρόσωπο εκείνο για το όποιο μου μιλάτε, δεν θα ξαναπατήση το πόδι του στο σπίτι σας και θα σωθήτε.

Η ΔΟΥΚΙΣΣΑ. — Νά τα όμολογήσω όλα στον δούκα; Μά δεν τον ξέρετε καλά! 'Η πρώτες στιγμές του θυμού του είναι τρομερές! Θά με σκοτώση! Είναι ικανός να με κλείση στον πύργο μας του Λουαρέ. Όταν τον πειράξη κανείς, γίνεται ό χειρότερος άνθρωπος του κόσμου!

Ο ΑΒΒΑΣ. — Κυττάξτε το πράγμα από την άποψι της αιωνίας σας σωτηρίας, γιατί δεν πρόκειται για τίποτε άλλο. Δεν πρέπει να ξεφεύγετε...

Η ΔΟΥΚΙΣΣΑ. — Μά δεν θα ξεφύγω καθόλου!...

Ο ΑΒΒΑΣ (αυστηρά). — Ζητήσατε να ξεφύγετε! Το πράγμα είναι πολύ απλό: Δεν σας δίνω την άφεσι. Όμολογήστε τα όλα στον δούκα.

Η ΔΟΥΚΙΣΣΑ. — Θυμώδης και άπότομος καθώς είναι, είμαι θέβαιη πως από την πρώτη μου φράσι, θα δεχθώ ένα τρομερό χαστούκι!

Ο ΑΒΒΑΣ. — Διαλέξτε την κατάλληλη στιγμή. 'Υπάρχουν ώρισμένες περιστάσεις, που ένας Κουρθουαζιέ δεν θα έφτανε ποτέ σε παρόμοιες ακρότητες, μπροστά στον κόσμο, παραδείγματος χάριν, ή μέσα στον δρόμο. 'Ο άνθρωπος σεβασμός, θα τον προφυλάξη από κάθε βιασιότητα. Πηγαίνετε, φτωχή άμαρτωλή! Θά σας δώσω την άφεσι άρ-

γότερα.

Η ΔΟΥΚΙΣΣΑ. — 'Ας γίνη έτσι...

ΣΤΟ ΣΙΝΕΜΑ.

Ο ΔΟΥΚΑΣ (στη γυναίκα του). — Διάβολε! 'Ηταν μία καλή ιδέα αυτή που είχες να κρατήσης δυο θέσεις στο Σινέ - Πάλλας. Παραμελήσαμε πολύ τη θωδή τέχνη. Μπορούσες να πάρης ένα θεωρείο, για να μην είμαστε περικυκλωμένοι από τον όχλο και να μη μπορούμε να κοιμήσουμε τα χέρια μας. Δεν πειράζει όμως, αυτές ή πολυθρόνες είναι αρκετά άναπαυτικές. Δεν είδα τα δεκαπέντε πρώτα έπεισόδια του «'Η καρδιά της χορευτριάς», μά αισθάνομαι πως θά μ' άρέση. Σιωπή, γιατί σθύσανε τα φώτα!

(Το φιλμ άρχίζει πάνω στην όθονη με καταπληκτικές περιπέτειες. 'Ενας Κινέζος ληστής άπάγει με το άεροπλάνο μία χορεύτρια, που άποφασίζει να πεθάνη για να γλυτώση απ' τα νύχια του)

Ο ΔΟΥΚΑΣ. — Αυτή ή σκηνή της άπαγωγής είναι πολύ ρωμαντική! Διάβολε! Θά προτιμούσα το μελόδραμα...

Η ΔΟΥΚΙΣΣΑ. — 'Αλφρέδε...

Ο ΔΟΥΚΑΣ. — Τι συμβαίνει;

Η ΔΟΥΚΙΣΣΑ. — 'Εχω να σου κάνω μία όμολογία...

Ο ΔΟΥΚΑΣ (άφωσιωμένος στην όθονη). — 'Ω! Αυτό το πήδημα από το άεροπλάνο στον σιδηρόδρομο!

Η ΔΟΥΚΙΣΣΑ (θρίσκοντας το θάρος της και θέβαιη ότι μέσα στο σκοτάδι, άνάμεσα σε τόσο κόσμο, δεν διακινδυνεύει τίποτα). — Σ' έχω άπατήσει!

Ο ΔΟΥΚΑΣ. — 'Αναρωτιέμαι πως αυτό το φιλμ πάρθηκε στην...

Η ΔΟΥΚΙΣΣΑ (δυστυχέστερα). — Σ' έχω άπατήσει!

Ο ΔΟΥΚΑΣ. — Τι; Τι;

ΕΝΑΣ ΓΕΙΤΟΝΑΣ. — Σούτ! Σιωπή!...

Ο ΔΟΥΚΑΣ. — Τι μου είπες, Βερτράνδη;

Η ΔΟΥΚΙΣΣΑ. — Σοδ είπα πως σ' έχω άπατήσει!

Ο ΔΟΥΚΑΣ. — 'Ω! Κεραυνοί του Θεού! 'Αθλία!

ΟΙ ΓΕΙΤΟΝΕΣ. — 'Ω! Φτάνει πειά!... 'Εξώ! Δεν είναι ή στιγμή τώρα που ή όρχηστρα παίζει Πουταίνι, να γκρινιάζετε... 'Εξώ!

Ο ΔΟΥΚΑΣ. — Νά, άς θυγούμε, κυρία!

Η ΔΟΥΚΙΣΣΑ (που ξέρει καλά τί θέσεις έχει διαλέξει). — 'Αδύνατον, 'Αλφρέδε. Πρέπει ν' άνησυχήσουμε είκοσιπέντε ανθρώπους για να θυγούμε! 'Ακουσέ με, λοιπόν: Σε άπατώ έξη μήνες τώρα...

Ο ΔΟΥΚΑΣ (ουρλιάζοντας). — 'Αθλία!

ΟΙ ΓΕΙΤΟΝΕΣ. — 'Ω! Είναι άνυπόφορο! Γιατί δεν πέτανε έξω αυτόν τον τρελλό;

Ο ΔΟΥΚΑΣ (έκδικητικός και θυμώδης). — Μά έξευτέλιες, άτιμη! Και με ποιόν;

Η ΔΟΥΚΙΣΣΑ. — Με τον 'Ολιθιέ...

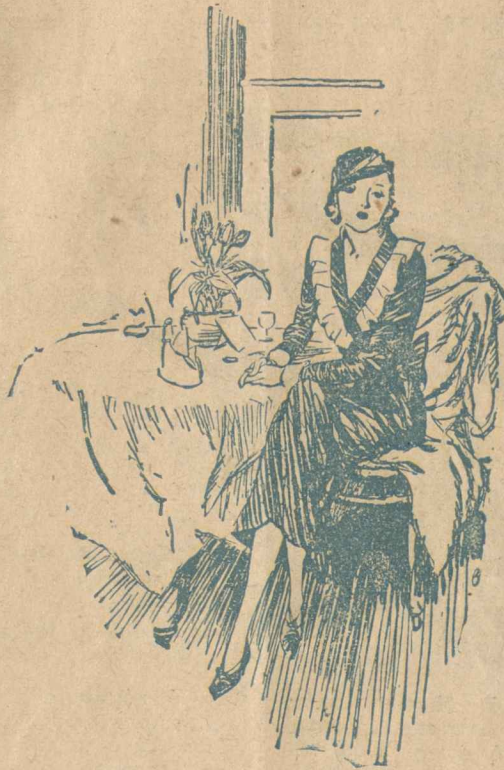
Ο ΔΟΥΚΑΣ (δυνατώτερα ακόμα). — Το κάθαρμα!

ΟΙ ΓΕΙΤΟΝΕΣ. — Πηγαίνετε να φωνάξετε τον έπόπτη! 'Ανάψτε το φώς για να δούμε ποιος είν' αυτός ό άνάγωγος που φωνάζει!

Η ΔΟΥΚΙΣΣΑ. — Σας άπατοόσα τέσσερες φορές την εβδομάδα.

Ο ΔΟΥΚΑΣ (που δεν είναι πειά κύριος του έαυτού του). — 'Αθλία! Θά σε κλείσω στον πύργο μας του Λουαρέ και θα πετάξω το πτώμα σου στους χοίρους.

(Συνέχεια στη σελίδα 50)

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΡΙΣΜΠΟΥΡΓΚ

Η ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΗ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Οι άτελείωτοι δρόμοι είχαν κάνει τη Γερτρούδη να πεινάση. 'Ετσι τώρα, έκτος από την άπελπισία της, την θανάτιζαν κ' οι φρικαλέοι σπασμοί του στομαχιού της.

'Ακουσε τις καμπάνες του Φρεμικούρ να χτυπάνε πένυμα για την κηδεία του 'Ιακώβου Μελλιέ. Κατόπιν ή ίδιες καμπάνες σήμαναν μεσημέρι.

Από την στιγμή εκείνη άνεπαίσθητα και χωρίς να το καταλαβαίνει ίσως, πλησίασε στον δρόμο της έπαύλεως.

Βέβαιη, ότι ό πατέρας Παρισιέλ είχε σκοτώσει τον γιό του και έρεθισμένη τρομερά από την κατάρρευσι όλων των όνείρων της ευτυχίας της, άναζήτησε επί πολλήν ώραν χωρίς να μπορεί να τον θρή, τον τρόπο με τον όποιο θά έβδικετο τον θάνατο του ώραιου Φραγκίσκου.

'Εξαφνα κύταξε προς τον δρόμο και είδε εκεί δυο χωροφύλακες, τους ίδιους που είχαν πάει το πρωί στην έπαυλη και που άναζητούσαν τώρα τον κλέφτη.

Δεν είχαν κατορθώσει να μάθουν τίποτε στο Φρεμικούρ και ξαναγύριζαν στο Σεϊλόν με την έλπίδα, ότι αυτή τη φορά θα στεκόντουσαν πιο τυχεροί.

Τό θλέμμα της Γερτρούδης πέταξε σκοτεινές λάμψεις. 'Ηταν άνίκανη πειά να σκεφθή.

'Ωρμησε προς τους χωροφύλακες φωνάζοντας με όλη της την δύναμι:

— Σταθήτε! Σταθήτε!

Οι χωροφύλακες θλέποντας την γυναίκα αυτή να τρέχει άναμαλλιασμένη, κράτησαν τα άλογά τους και στάθηκαν.

ΚΕ'

Η ΚΗΔΕΙΑ

Τό πρωί, κατά τις έννέα και μισή, ό έφημέριος του Φρεμικούρ έφτασε στο Σεϊλόν για να παραλάβη τον νεκρό του 'Ιακώβου Μελλιέ. Μπροστά πήγαιναν ό 'Εσταυρωμένος, τα παιδιά του χορού και άκολουθούσαν καμιά διακοσαριά χωρικοί, άνδρες και γυναίκες.

Μοιράστηκαν σε όλους λαμπάδες κι' ένδ σχηματίζονταν ή νεκρώσιμη συνοδεία στην αύλη της έπαύλεως, κ' οι νεκροβάτες έτοιμαζόντουσαν να παραλάβουν το φέρετρο.

Έξαφνα παρουσιάστηκε και πήγε και στάθηκε πίσω από τον νεκρό ό πατέρας Παρισιέλ, κρατώντας με τ' άριστερό του χέρι το καπέλλο του, στο όποιο είχε θάλει πένθος και με το άλλο το μαντήλι του, το όποιο είχε φέρι υποκριτικά στα μάτια του.

Ο Ρουθενά, μόλις τον είδε, τραβήχτηκε πίσω, σαν να είχε όρθωθι έξαφνα μπροστά του κάποιο τέρας. 'Η άπίστευτη τόλμη του άθλιου τον είχε αφήσει κατάπληκτο.

'Αμέσως το θλέμμα του πέταξε μία τρομερή άστραπή και λίγο έλειψε ή όργη του να ξεσπάση σαν κεραυνός. 'Αλλά σκέφθηκε πως ούτε ή στιγμή, ούτε το μέρος ήταν κατάλληλο για ν' άφήση την άγανάκτησί του να έκδηλωθι και θρήκε την δύναμι να συγκρατηθι.

Μπροστά στο φέρετρο που περιείχε το λείψανο του κυρίου του, μπροστά στον ίερέα και σε τόσο κόσμο, έπρεπε ν' άποφύγη το σκάνδαλο.

Ο Ζάν Ρενώ, που τ' άντελλήφθη όλ' αυτά, τον πλησίασε, του έπιασε το χέρι και του ψιθύρισε με σιγανή φωνή:

— Ρουθενά, θαυμάζω την ύπομονή σου! Είναι τρομερό, δεν είν' έτσι;

— Τερατώδες!

— Πρέπει να είναι κανείς πολύ άναίσχυτος για να έχη

τέτοια τόλμη.

— Είναι τόλμη κακούργου... κακούργου που πιστεύει, ότι δεν είναι δυνατόν να τιμωρηθι... Θά είδε χωρίς άλλο τη νύχτα τη Γερτρούδη και αυτή θά του ειπε, ότι ό 'Ιακώβος δεν άναγνώρισε τον άνθρωπο που μπήκε της νύχτα στο δωμάτιό του για να τον κλέψη κι' έτσι δεν μπόρεσε να πη τ' όνομά του.

— 'Εστω!... 'Αλλά πρέπει να υποθέση, ότι έναντίον του θά στραφούν ή ύποψίες σου...

— Βέβαια... 'Αλλά σκέφθηκε ότι έπειδή δεν υπάρχουν υλικές άποδείξεις, θά ξεφύγη εύκολα απ' τη δικαιοσύνη... Φαίνεται όμως πως άγνοει ακόμα τί έγινε στο δωμάτιο της Λευκής, είτε γιατί δεν είδε τον γιό του, είτε γιατί ό τελευταίος θεώρησε καλό να μην του πη τίποτε.

— Πραγματικά, νομίζω ότι έχεις δίκη, Ρουθενά...

— 'Οπωσδήποτε, αγαπητέ μου Ζάν Ρενώ, είμαι περίεργος να δω ως ποιο σημείο θά φθάση το θράσος αυτού του άθλιου.

— Πραγματικά, είναι έπιτήδειος ύποκριτής. Νομίζει κανείς ότι είναι περίλυπος κι' ότι τα μάτια του χύνουν άληθινά δάκρυα.

Η νεκρική πομπή ξεκίνησε.

Μπροστά πήγαινε ό πατέρας Παρισιέλ, ό όποιος έρχόταν άμέσως κατόπιν απ' τον νεκρό. 'Ηταν ό πιο στενός συγγενής του νεκρού και ή θέσις του ήταν εκεί.

— Νά ό 'Ιωσήφ Παρισιέλ, έλεγαν οι χωρικοί, που τον ήξεραν, στους άλλους που τον άγνοούσαν. Είναι έξάδελφος του μακαρίτου Μελλιέ και κατοικεί στα Βόσγια, τριάντα λεύγες μακριά από δω. Τον είδωποιήσαν κι' έσπευσε νάρθη.

— Φαίνεται πολύ λυπημένος...

— 'Ω! 'Ω! 'Αν καθώς άκούσα να λένε, ό 'Ιακώβος Μελλιέ δεν άφησε διαθήκη, ό γέρο-Παρισιέλ θά γελάει από μέσα του, γιατί αυτός θά γίνη κληρονόμος του.

— 'Εγώ δεν μπορώ να πιστέψω, ότι ό 'Ιακώβος Μελλιέ, ό όποιος πριν από καιρό αισθανόταν τον θάνατο να πλησιάζη, δεν έλασε τα μέτρα του για να εξασφαλίση την τύχη της δεσποινίδας Λευκής. Δεν είναι δυνατόν να την άφησε έτσι...

— Ξεχνάτε τον Ρουθενά;

— Τι μπορεί να κάνει ό Ρουθενά;... Είναι νουνός της Λευκής, ήταν φίλος του γέρου κημاتیου, αλλά τώρα, αφού ό Μελλιέ δεν υπάρχει πειά, γίνεται και πάλι άπλός ύπηρέτης.

— 'Αλλά έπειτα από τώσων χρόνων έργασία, νομίζεις ότι ό Ρουθενά δεν ρίκνουμες αρκετά για να ζήση άνετα μαζί με την Λευκή;

— Βέβαια, ό Ρουθενά κέρδισε πολλά, αλλά ξέρω ότι ποτέ δεν λοχαράσθηκε με τον κύριό του. 'Αν σήμερα ή αύριο άναγκασθι να φύγη από την έπαυλη με τη θαφτιστική του, θ' άναγκασθον να ζητήση άσυλο από τους φίλους που έχει στο Φρεμικούρ και στο Σιέρυ.

— 'Αν συνέβαινε ένα τέτοιο πράγμα, όλη ή έπαρχία θά γινόταν άνω-κάτω. Αυτό όμως δεν είναι δυνατόν...

Αυτά και πολλά άλλα λέγοντουσαν πίσω από το φέρετρο του 'Ιακώβου Μελλιέ.

Η νεκρώσιμη άκολουθία έψάλη στην έκκλησία, άνάμεσα στην πιο θαθεία σιωπή, και όταν έβγήκαν από το νεκροταφείο μετά τον ένταφιασμό του νεκρού, ό Ρουθενά άναζήτησε με το θλέμμα τον 'Ιωσήφ Παρισιέλ, αλλά εκείνος είχε εξαφανισθι.

— "Εφυγε, του είπε ο Ζάν Ρενώ.
— Ναι, αλλά θα τον ξαναβούμε γρήγορα...
— Δεν θα το λμήση.
— Ο Παρισέλ το λμάνει τα πάντα.
Ο Ρουθενά και ο Ζάν Ρενώ ξαναγύρισαν μαζί στην επαύλη και πήγαν να θρούν τη Λουκία και τη Λευκή, ή όποιες είχαν μείνει κλεισμένες στο δωμάτιο του Ρουθενά. Πενήντα λεπτά, έφθασε στην επαύλη ο Ίωσήφ Παρισέλ. Κάτω, στη μεγάλη κάμαρη, η Σεραφίνα θρισκόταν μόνη. Ήταν χλωμός, αλλά είχε το μέτωπο ψηλά και το βλέμμα χαρούμενο.
Πλησίασε την υπηρέτρια και της είπε:
— Θα πάω στο δωμάτιο του Ίακώβου Μελλιέ για να γράψω στους συγγενείς μας ότι ο δυστυχισμένος μου εξάδελφος πέθανε.
Η Σεραφίνα στάθηκε μπροστά του για να τον εμποδίσει ν' ανέβη τη σκάλα.
— "Ε, τί σημαίνει αυτό;
— Κύριε Παρισέλ, δεν επιτρέπεται ν' ανεβήτε στο δωμάτιο του μακαρίτη κυρίου.
— Ο Ίακώβος Μελλιέ δεν ζή πειά. "Αφσέ με να περάσω. "Εχω το δικαίωμα να μιλάω εδώ σαν κύριος.
— Δεν ξέρω τι δικαιώματα έχετε, του απάντησε με φωνή σταθερή η Σεραφίνα, αλλά νομίζω ότι μπορείτε να περιμένετε ως ότου να ειδοποιήσω τον κ. Ρουθενά.
Τα χείλη του Παρισέλ μαζεύτηκαν.
— Δεν έχεις να λάβεις διαταγές από τον Ρουθενά, είπε με θραυχή φωνή.
— Με συγχωρείτε, κύριε Παρισέλ, αλλά μόνο ο κ. Ρουθενά έχει δικαίωμα να με διατάζει.
— Καλά, απάντησε ο Παρισέλ σηκώνοντας τους ώμους του, δεν έχω καμιά όρεξη για συζητήσεις μαζί σου, γρήγορα όμως θα καταλάβεις ότι μιλάς σαν ανόητη. Ωστόσο δεν έχω καμιά αντίρρηση να ειδοποιήσεις τον κ. Ρουθενά. Πάω μάλιστα μόνος μου να τον δω και να του μιλήσω.
Και έσπρωξε την υπηρέτρια για ν' ανέβη. "Εκείνη όμως στάθηκε πάλι μπροστά του φωνάζοντας:
— Δεν θ' ανεβήτε! Δεν θ' ανεβήτε!
"Εκείνη την στιγμή, ο Ρουθενά, ακούγοντας φωνές, θγήκε από το δωμάτιό του και παρουσιάστηκε στο άπάνω μέρος της σκάλας.
Είδε τον Παρισέλ να παλεύει με τη Σεραφίνα.
— "Ημουν βέβαιος, ότι αυτός ήταν! ψιθύρισε.
"Επειτα, ύψωνοντας τη φωνή του, πρόσθεσε:
— Σεραφίνα άφησε τον κ. Παρισέλ ν' ανέβη επάνω, η υπηρέτρια απομακρύνθηκε μωρμουρίζοντας κι' ο Παρισέλ ανέβηκε τη σκάλα.
* * *
Ο Ρουθενά, ο οποίος περίμενε την επίσκεψή αυτή, ήταν έτοιμασμένος να δεχθή τον άθλιο. Παρά τη μεγάλη του ταραχή, είχε αρκετή αυτοκυριαρχία για να φανή γαλήνιος.
— Θέλετε να με δήτε; είπε στον Παρισέλ. "Επιθυμείτε να μου μιλήσετε; Τι έχετε να μου πείτε;
"Εκείνος μιλούσε είχε ανοίξει την πόρτα του δωματίου του Ίακώβου Μελλιέ και μίηκαν κ' οι δυο μέσα.
— Ξέρετε, αποκρίθηκε ο Παρισέλ, ότι είμαι ένας από τους κληρονόμους, ο κυριώτερος κληρονόμος του εξάδελφου Μελλιέ... Ο Θεός ως αναπαύση την ψυχή του. Μόνο εγώ όμως ειδοποιήθηκα εγκαίρως για τον θάνατό του και πρέπει να ειδοποιήσω άμέσως και τους άλλους συγγενείς...
— Κύριε Παρισέλ, απάντησε ο Ρουθενά με φωνή που έτρεμε παρά τη θέλησή του, δεν βλέπω την ανάγκη, για την ώρα τουλάχιστον ν' ανησυχήσετε τους συγγενείς σας, που κατοικούν όλοι πολύ μακριά από δω...
— Και όμως πρέπει.
— Σας επαναλαμβάνω, ότι δεν είναι ανάγκη. Πάντως, όμως, αν η θέλησής σας είναι αυτή, είσθε ελεύθερος να ενεργήσετε, όπως θέλετε. Καθώς καταλαβαίνετε, δεν σκοπεύω ν' ανακατευθώ στις υποθέσεις σας.
— Ως ότου να φθάσουν και οι άλλοι συγγενείς μου, ξαναείπε ο Παρισέλ, σκοπεύω να σφραγίσω την περιουσία.
— Δεν πιστεύω να έχετε το δικαίωμα αυτό, κύριε Παρισέλ.
— Μου το δίνει ο τίτλος μου ως κληρονόμου, κύριε Ρουθενά...
— Μια έρώτησι, αν επιτρέπεται, κύριε Παρισέλ. Είσθε βέ-

βαιος, ότι είσθε ο κληρονόμος του Ίακώβου Μελλιέ;
— Την τελευταία φορά που είδα τον εξάδελφό μου, και δεν είναι πολύς καιρός από τότε...
— Προχθές τη νύχτα... ψιθύρισε ο Ρουθενά.
— Τι είπατε;
— Τίποτε ΄Εξακολουθήσατε...
— Λοιπόν ξαναείπε ο Παρισέλ, την τελευταία φορά που είδα τον εξάδελφό μου με θεθαίωσε, ότι δεν είχε κάνει διαθήκη κι' ότι δεν θα έκανε.
— Πραγματικά, κύριε Παρισέλ, ο Ίακώβος Μελλιέ δεν έκανε διαθήκη, μολονότι τελευταία είχε πάρει την απόφασιν να κάνει. Μά ο θάνατος τον έβριξε ξαφνικά.
"Επίσης μπορώ να σας πω, κύριε Παρισέλ, αν αυτό σας ευχαριστή, ότι αντιστάθηκα πάντοτε να συντάξω ο Ίακώβος Μελλιέ διαθήκη υπέρ της Λευκής Ρενώ.
— Πώς; Το κάνατε αυτό;
— Μάλιστα, κύριε Παρισέλ, το έκανα αυτό...
— "Α! κύριε Ρουθενά, είσθε τίμιος άνθρωπος...
— Καθώς βλέπετε, κύριε Παρισέλ, ήμουν πάντα βέβαιος ότι δεν υπήρχε κανείς λόγος να συντάξω διαθήκη ο Ίακώβος Μελλιέ, του οποίου ήμουν ο μουσικορρομβούλος.
— Ρουθενά! φώναξε ο Παρισέλ, τον οποίον η γαρά έκανε διαχυτικό, θα σέ κρατήσω στην επαύλη που Σεϊλόν και θα πεθάνης σ' αυτή.
— Τό έλπιζω.
— Όσο για τη δεσποινίδα Λευκή...
— "Α, ναι... τη Λευκή...
— Ο Φραγκίσκος την αγαπάει σαν τρελλός... Θα σκεφθώ κι' εκείνη καλλίτερα... Θα την πείσωμε και θα τους παντρεύουμε...
Στά χείλη του Ρουθενά φάνηκε ένα ειρωνικό χαμόγελο.
— "Επί τέλους! φώναξε ο Παρισέλ. Είμαι πλούσιος! Το Σεϊλόν είναι δικό μου!...
Την στιγμή εκείνη η πόρτα του δωματίου που είχε μείνει μισάνοιχτη, άνοιξε απότομα και παρουσιάστηκε η Λουκία με μάτια που έλαμπαν με φυσιογνωμία γαλήνια και αυστηρή.
— Ίωσήφ Παρισέλ, είπε με φωνή που έτρεμε, θα επιθυμούσα να μάθω με ποιόν τρόπο το Σεϊλόν είναι δικό σου.

ΚΣΤ

Η ΤΙΜΩΡΙΑ

Ο Παρισέλ μόλις είδε τη γυναίκα αυτή, τραβήχτηκε πίσω τρομαγμένος. "Επειτα γύρισε προς τον Ρουθενά και τον ρώτησε με τρεμάμενη φωνή:
— Ποιά είναι η γυναίκα αυτή;
— Ρωτήστε την ίδια, κύριε Παρισέλ! αποκρίθηκε ο Ρουθενά.
Η Λουκία προχώρησε ένα βήμα προς τον άθλιο και του φώναξε:
— Ίωσήφ Παρισέλ, ρωτάς ποιά είμαι; Κύτταξε με καλά! Δεν μ' αναγνωρίζεις; "Ονομάζομαι Λουκία Μελλιέ! Το αποτέλεσμα των λόγων αυτών ήταν τρομερό.
Ο Παρισέλ τραβήχτηκε πίσω περισσότερο, έγινε πάλιν δνός και κόπηκε η αναπνοή του.
— Η Λουκία! Η Λουκία! τραύλισε με φωνή υπόκαφη, προσηλώνοντας επάνω της το άστραπητόλο βλέμμα του.
"Αλλά άμέσως ανέκτησε την άταραξία του και το θράσος του.
— Δεν το πιστεύω! φώναξε. Η Λουκία Μελλιέ εξαφανίστηκε! Η Λουκία Μελλιέ πέθανε!
Η Λουκία φάνηκε για μία στιγμή διστακτική. "Επειτα, παίρνοντας ξαφνικά την απόφασή της, φώναξε με φωνή που έπαυσε:
— Πέτρε Ρουθενά, άλλαξε γνώμη! Δεν θα μείνω κομμένη ως ότου να φθάσει ο γυιός μου στο Σεϊλόν. Μπορεί να προσκαλέσης εδώ όλους τους υπηρέτες μας. Δεν πρέπει ν' αγνοούν πειά ότι η Λουκία Μελλιέ ξαναγύρισε στο σπίτι του πατέρα της.
Ο Ρουθενά έτρεξε άμέσως έξω. "Όλο το προσωπικό θρισκόταν στο κάτω πάτωμα. "Εσκυψε από το κεφαλόσκαλο και φώναξε:
— Ματθία, Σιμονέν, Μπουρνέ, Ζάν, ανεβήτε όλοι επάνω, καθώς και η γυναίκες.
"Εν τω μεταξύ η Λουκία άπευθυνομένη προς τον Παρισέλ του είπε:
— Ίωσήφ Παρισέλ, δεν μ' αναγνωρίζεις... "Αδελφοί! Σου είπα ποιά είμαι. Θα σου πω τώρα ποιός είναι σύ. Οι υπηρέτες του Σεϊλόν, ο ένας κατόπιν του άλλου,

μπίηκαν μέσα στο δωμάτιο.
— Ίωσήφ Παρισέλ, εξακολούθησε η Λουκία απλώνοντας απειλητικά το χέρι της, είσαι άθλιος άτιμος, ανάνδρος! Ο Παρισέλ αντί να σκύψει το κεφάλι, ακούγοντας τα λόγια αυτά, τό ύψωσε ακόμα περισσότερο. Το βλέμμα του φαινόταν σαν να τους προκαλούσε όλους.
— Πριν από λίγον καιρό, εξακολούθησε η Λουκία, μά νύχτα, έσθ κι' ο αντίξιος σου γυιός ο Φραγκίσκος επιχειρήσατε να δολοφονήσετε τον Ρουθενά.
— Ψέματα! ψέματα! κραύγασε ο άθλιος.
— Μην τό άρνείσαι! φώναξε η Λουκία με δύναμη. "Ημουν, εκεί και σάς είδα. Εύτυχός έφθασα εγκαίρως για να ζητήσω βοήθεια. "Εγώ ήμουν εκείνη που σου φώναξε τις λέξεις «Δολοφόνε! Δολοφόνε! τις όποιες επαναλαμβάνω σήμερα.
— Τό άρνείμαι! Τό άρνείμαι αυτό! φώναξε ο Παρισέλ με φωνή σφρηχητή.
— Ίωσήφ Παρισέλ, εξακολούθησε η Λουκία, είσαι εκτός των άλλων και κλέφτης. "Όταν ο πατέρας μου, ο Ίακώβος Μελλιέ σέ είδε με τα χέρια σου χωμένα μέσα στο χρηματοκιβώτιό του, ώρμησες έναντιόν του και προσπάθησες να τον πνίξης. Ίωσήφ Παρισέλ, σκότωσες τον πατέρα μου... Δολοφόνε! Δολοφόνε!
— Είναι ψέμα! Ψέμα! τραύλισε ο άθλιος.
Οι παριστάμενοι έτοιμαζόντουσαν να όρμήσουν έναντιόν του κακούρου, αλλά η Λουκία τους συγκράτησε με μία έπιβλητική χειρονομία.
— Ίωσήφ Παρισέλ, εξακολούθησε με φωνή θροντερή, δεν ήμουν μπροστά στη φοβερή πάλη του πατέρα μου έναντιόν σου, γιατί τη στιγμή εκείνη, υπεράσπιζα τη Λευκή, τη δεσποινίδα του Σεϊλόν από την έπιθεση του γυιού σου, που κι' αυτός είναι άτιμος κι' άθλιος όσο και σύ! "Αλλά σέ είδα να φεύγης τρέχοντας μέσα από τον κήπο!...
Ο Παρισέλ κύτταξε γύρω του άπειλητικά και είπε:
— Ξέρω τί συμβαίνει... Ο Ρουθενά μας μισεί έμένα και τον Φραγκίσκο κι' επινόησε όλες αυτές τις συκοφαντίες για να μάς εκδικηθή!... "Α! θέλει να μάς στείλη στα κάτεργα, μά δλ' αυτά δεν είν' αληθινά. "Ακούτε; "Ολ' αυτά είναι ψέματα, ψέματα! Η Λουκία κούνησε περιλυπητό το κεφάλι της και είπε:
— Ίωσήφ Παρισέλ, η γλώσσα σου δείχνει πως ούτε μετανόησες, ούτε σκοπεύεις να μετανόησες... Και όμως, καθώς κι' ο Ρουθενά τον οποίον τολμάς να κατηγορήσεις ως άτιμο, σάς ολκείρω, έσένα και τον γυιό σου! Είσθε συγγενείς μου και δεν θέλω να σάς παραδώσω στη Δικαιοσύνη... Δεν θέλω να διαταράξω τη γαλήνη του πατέρα μου, στον τάφο του που μόλις πρό όλίγου τον έκλεισαν...
"Ίωσήφ Παρισέλ, γκρεμίσου!... Γκρεμίσου από δω!... Η Λουκία Μελλιέ, οι φίλοι της κι' οι υπηρέτες της θα κρατήσουν σιωπή για τα κακούργημάτά σας. "Εγώ μάλιστα θα κάνω κάτι περισσότερο... Θα παρακαλέσω τον Θεό να σάς κάνει να μετανιώσετε και να σάς συγχωρέσει.
Και με φωνή πνιγμένη ξαναείπε.
— Γκρεμίσου! Γκρεμίσου από δω!
Ο Ίωσήφ Παρισέλ περίεφερε γύρω του τα άπλανη του βλέμματα, μά θέλοντας μόνο άγριες και έχθρικές φυσιογνωμίες κατάλαβε ότι τό καλλίτερο που είχε να κάνει ήταν να φύγη.
Βάδισε λοιπόν άργά προς την πόρτα, προσπαθώντας να διατηρή πάντοτε τό κεφάλι του ψηλά.
"Ετοιμαζόταν να θγή έξω, όταν έξαφνα η Γερτρούδη χλωμή, με λυμένα μαλλιά, με βλέμμα πόρινο, και με ρούχα καταματωμένα, γεμάτα λάσπες, παρουσιάστηκε μπροστά του και τον έσπρωξε με δύναμη προς τη μέση του δωματίου.
— "Α! νά τος!... Νά τος! φώναξε με φωνή, θραυχή. Είναι ο Παρισέλ, ο πατέρας του Φραγκίσκου!... Σκότω-

σε τον γυιό του!... Δολοφόνε! Δολοφόνε!...

Όλοι οι παριστάμενοι απολιθώθηκαν.

— "Α! μωρμούρισε ο Παρισέλ. Μήπως η κοπέλλα είναι τρελλή;

— "Α! νομίζεις πως είμαι τρελλή! του φώναξε η Γερτρούδη πλησιάζοντάς τον με στόμα που άφριζε και δείχνοντάς του τις γραθιές της. Μά θα σου δείξω εγώ πως δεν είμαι τρελλή... Ναι, για να μη μοιραστής με τον Φραγκίσκο την κληρονομιά του Ίακώβου Μελλιέ, τον σκότωσες, τον δολοφόνησες!

Τα μάτια του Παρισέλ φαινόντουσαν σαν να είχαν πεταχτή έξω από τις κόγχες τους.

— Τι λέει; Τι λέει; τραύλισε.

Και πιέζοντας τό κεφάλι του με τα χέρια του, πρόσθεσε:

— Μήπως θα τρελλαθώ;

— Νά! Νά! εξακολούθησε, η Γερτρούδη με φωνή κομμένη. Δες τό φόρεμά μου! Δες τα χέρια μου!... Βλέπεις αυτά τα κόκκινα χρώματα; Είναι αίμα! Είναι τό αίμα του Φραγκίσκου που τό έσπασες τό κεφάλι και τον έβριζες σ' έναν λάκκο, έξω από τό Σεϊλόν!

Τη φορά αυτή, ο Παρισέλ, κυριευμένος από φόβο και φρίκη, χαμήλωσε τό κεφάλι του. Τα χέρια του έπεσαν κατά μήκος των πλευρών του και έτρεμε...

— Τόν είδα, εξακολούθησε η Γερτρούδη σαν τρελλή, αλλά δεν μου μίλησε. Ήταν νεκρός! Νεκρός!... Σκληρός, κρύος, παγωμένος!... Είδα τό κεφάλι του ανοικτό και τό όλόγυρά του ήταν μία λίμνη από αίμα...

"Τόν άφησα στο λατομείο!... Βρίσκεται εκεί!... Τά μυρμήγκια τρέχουν επάνω στο σώμα του, τά κοράκια τρώνε τα μάτια του!

"Ο Παρισέλ σκότωσε τον γυιό σου!... Είναι δολοφόνος!...

— Γερτρούδη!... Δυστυχισμένη! έ φώναξε ο Παρισέλ ξετρελλαμένος. Είσαι τρελλή, δεν είν' έτσι; "Ότι είπες δεν είν' αληθινά... Πές μου πως τά λές για να με τρομάξεις...

— "Α! "Α! Φοβάται! Φοβάται!... ούραξε η Γερτρούδη. Φοβάται ο δολοφόνος του γυιού του...

Ο Παρισέλ κυριεύθηκε έξαφνα από άληθινή μανία άρπαξε τη Γερτρούδη από τους ώμους και τραντάζοντάς τη με δύναμη, φώναξε με φρικαλέα φωνή:

— "Αλλά τί θέλεις λοιπόν καταραμένη; Ποιός σ' έβαλε να λές ότι έσκότωσα τό παιδί μου;

— "Αγαπούσα τον Φραγκίσκο και θα τον έπαίρνα άντρα μου! άπάτησε εκείνη παράφορα. "Αλλά, ληστή!

Δολοφόνε, δεν θα κληρονομήσεις τον Ίακώβο Μελλιέ!... Δεν θα γίνης, όπως έλπίζες ιδιοκτήτης του Σεϊλόν... Θα πάς στη φυλακή. Θα καταδικαστής!... Η καρμανιόλα θα κόψη τό κεφάλι σου.

"Α! "Α! εξακολούθησε ξεσπώντας σέ δυνατό γέλιο. Θα δής τον δήμιο! Θα δής τον δήμιο!...

"Επειτα, μ' έξαιρετική δύναμη, τον άρπαξε από τό χέρι και τον τράβηξε προς ένα από τά παράθυρα του δωματίου φωνάζοντας:

— "Ελα να δής τους χαροφύλακες!... Είναι κάτω! "Ερχονται για ν' σε συλλάβουν! "Εγώ τους έφερα εδώ... Τους τά είπα όλα! "Ολα!...

Ο Παρισέλ κύτταξε στην αούλη και είδε τά άλογα των χαροφυλάκων. Κυριευμένος από νευρικό τρόμο, πήδηξε προς τά πίσω θιάζοντας μία φοιχτή κραυγή.

Οι θεαταί της τρομερής αυτής σκηνής είχαν μείνει άκίνητοι σαν απολιθωμένοι.

Πριν από λίγες στιγμές είχε μπι στο δωμάτιο και ο Ζάν Ρενώ μαζί με τη Λευκή.

Στη σκάλα αντήχησε τώρα θόρυβος θαρειών θημάτων, σπιρουινών και σπαθιών.

Η Γερτρούδη ώρμησε προς την πόρτα, την οποία άνοι-

ξε διάπλτα κι' έπειτα, γυρίζοντας πρὸς τὸν Παρισέλ, φώναξε:

— Νά τοι! Νά τοι! Οἱ χωροφύλακες!...

Ὁ ένωμοτάρχης κι' ὁ χωροφύλακας φάνηκαν στὸν διάδρομο ἔχοντας τὰ σπαθιά τους κρεμασμένα καὶ τὰ τουφέκια τους ἐπ' ὤμου.

Τότε ἡ Γερτρούδη τοὺς ἔβειξε τὸν Παρισέλ καὶ φώναξε:

— Νά ὁ δολοφόνος τοῦ γιοῦ τοῦ!

Ὁ ἄθλιος, σκυφτός, ἀνατριχιάζοντας σύγκορμος, ἔρριχνε παντοῦ θλέμματα θηρίου. Ἐβλεπε πὼς ἦταν χαμένος.

Ἡ ψεύτικη κατηγορία τῆς ὑπηρεσίας τοῦ εἶχε προκαλέσει ἀπερίγραπτο τρόμο.

Μολονότι ἡ κατηγορία δὲν τοῦ φαινόταν καὶ τόσο τρομερή γιατί δὲν εἶχε διαπράξει τὸ ἔγκλημα ποὺ τοῦ ἀπέδιδε ἡ Γερτρούδη, ἤξερε ὡστόσο ὅτι ἅμα ἔπεφτε στὰ χέρια τῆς ἐξουσίας, μοιραίως θ' ἀποκαλυπτόντουσαν τὰ ἄλλα τοῦ ἐγκλήματός.

Κυριευμένος ἀπὸ ἀπερίγραπτο τρόμο, ἀναλογίστηκε νὰ γλυτώσῃ μὲ τὴ φυγὴ τὴν τιμωρία ποὺ τὸν περιμένε.

Οἱ χωροφύλακες προχώρησαν καὶ μπήκαν μέσα στὸ δωμάτιο.

— Ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου... Ἀρχισε νὰ λήθ ὁ ένωμοτάρχης.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή, ὁ Παρισέλ εἶδε τὴν πόρτα ἀνοιχτὴ καὶ τὸ πέρασμα ἐλεύθερο. Καὶ πρὶν οἱ χωροφύλακες μαντέψουν τοὺς σκοπούς του, ὥρμησε ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο κι' ἔτρεξε πρὸς τὴ σκάλα, τῆς ὁποίας κατέβηκε τέσσερα-τέσσερα τὰ σκαλοπάτια.

Οἱ χωροφύλακες ἔβγαλαν μιά κραυγὴ ἐκπλήξεως καὶ ὀργῆς. Ἀμέσως ὅμως συνήλθαν καὶ ὥρμησαν πίσω ἀπὸ τὸν φυγάδα.

Ὁ Παρισέλ ὅγῃκε ἀπ' τὴ μικρὴ πόρτα τοῦ κήπου, τὴν ὁποία διέσχισε μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα καὶ σκόπευε νὰ τρέξῃ καὶ νὰ χωθῇ μέσα στὸ πυκνὸ δάσος, ποὺ ἀρχίζε ἀμέσως μετὰ τὴν ἀγροικία.

Ἐκεῖ θὰ μποροῦσε νὰ κρυφθῇ ὡς ὅτου νὰ νυχτώσῃ.

Ἀλλὰ ἡ ἀπόστασις ποὺ τὸν χωρίζε ἀπ' τοὺς χωροφύλακες ἦταν μικρὴ καὶ σὲ λίγο ἀκουσε τὸν ένωμοτάρχη νὰ τοῦ φωνάζῃ ἀπειλητικὰ:

— Ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου, στάσου!... Σὲ προσκαλῶ νὰ σταθῇς!...

Μὰ ὁ Παρισέλ, ἀντὶ νὰ ὑπακούσῃ, συγκέντρωσε ὅλες τὶς δυνάμεις του καὶ μεγάλωσε ἀκόμα περισσότερο τὸ τρέξιμό του. Εὐτυχῶς, οἱ χωροφύλακες ἦσαν ἀνθρώποι θαρραλέοι, γενναῖοι κι' εὐσυνειδητοὶ στὸ καθήκον τους, κ' ἐξακολούθησαν νὰ τὸν καταδιώκουν ἀλύπητα.

Δυὸ φορές λίγο ἔλειψε νὰ τὸν συλλάβουν. Τὴν πρώτη φορά τοὺς ἔξφυγε μὲ μιά ἀπτόμη στροφή καὶ τὴ δεύτερη πιδώνοντας ἕναν φράχτη.

Ὡστόσο, ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς, ὁ Παρισέλ, ἡλικιωμένος καθὼς ἦταν, αἰσθάνθηκε τὶς δυνάμεις του νὰ ἐξαντλοῦνται καὶ τὰ πόδια του νὰ κόβωνται.

Βρισκόταν τὴ στιγμή ἐκείνῃ σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ δάσος.

— Ἄν μποροῦσα νὰ φτάσω στὸ δάσος, θὰ σωθόμουν, ψιθύρισε.

Μὰ οἱ χωροφύλακες θοισκόντουσαν πειὰ πολὺ κοντά του. Λίγα βήματα ἀκόμα καὶ θὰ τὸν ἔπιαναν.

Τότε ὁ φυγάς ἔπῃρε μιά ὑπερτάτη ἀπόφασι. Γύρισε ἀπτόμα τράβηξε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα περιστρεφόμενο ὡς φωνάζοντάς το ἐναντίον τῶν χωροφυλάκων, φώναξε:

— Ἄν προχωρήσετε ἕνα βῆμα ἀκόμα, πυροβολῶ!

Οἱ χωροφύλακες γιὰ μιά στιγμή, ἀλληλοκτυπάχτηκαν σαστισμένοι. Ἀλλὰ ἡ ἀναποφασιστικότης τους

θάσθηξε πολὺ λίγο. Καὶ ὥρμησαν ἐναντίον τοῦ φυγάδος.

Ἀλλὰ ὁ Παρισέλ δὲν τοὺς εἶχε ἀπειλήσει τοῦ κακοῦ.

Χωρὶς νὰ διστάσῃ, πίεσε τὴ σκανδάλη τοῦ ὅπλου του καὶ πυροβόλησε... Ἀμέσως κατόπιν πυροβόλησε καὶ γιὰ δεύτερη φορά.

Ὁ χωροφύλακας, χτυπημένος ἀπὸ τὴ σφαῖρα, σωριάστηκε κάτω, θγάζοντας μιά κραυγὴ.

Ὁ Παρισέλ ἀρχισε καὶ πάλι νὰ τρέχῃ, ἔτοιμος νὰ γυρῇ καὶ γιὰ δεύτερη φορά καὶ νὰ ξαναπυροβολήσῃ ἂν ὁ ένωμοτάρχης ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν καταδιώκῃ.

Ὁ ένωμοτάρχης ὅμως, ὅταν εἶδε τὸν χωροφύλακα τοῦ τραυματισμένο κατὰ γῆς γίνηκε ἔξαλλος.

Ἐπειτα ἀπὸ μερικὰ βήματα, ὁ Παρισέλ θὰ ἐξαφανιζόταν στὸ δάσος. Ἀλλὰ ὁ ένωμοτάρχης, γρηγορὸς σὺν ἀστραπὴ ξεκρέμασε τὸ τουφέκι του, τὸ στήριξε στὸν ὦμο του καὶ πυροβόλησε κατὰ τοῦ Παρισέλ.

Ὁ ἄθλιος σωριάστηκε μὲ τὰ μοῦτρα κάτω.

Ἡ σφαῖρα του εἶχε πετύχει τὴν καρδιά, περνώντας τὴ ράχι του, κι' ὁ θάνατος ἐπῆλθε ἀμέσως.

KZ'

ΣΤΟΝ ΠΥΡΓΟ ΝΤ' ΑΡΦΕΛ

Μετὰ δυὸ ὥρες παρέλασαν τὸ πτώμα τοῦ πατέρα Παρισέλ μπροστὰ στὸν εἰρηνοδίκη τοῦ Σαιν-Πιέρ, ὁ ὁποῖος, ὅταν ἔμαθε τὰ δραματικὰ αὐτὰ γεγονότα, ἐθεώρησε ἀναγκαῖο νὰ πάῃ στὸ Φρεμικούρ.

Ἐπειδὴ τὸ πτώμα τοῦ ὠραίου Φραγκίσκου μεταφέρθηκε στὸ Σιβρὺ, ὁ εἰρηνοδίκης διέταξε νὰ μεταφερθῇ στὸ ἴδιο μέρος καὶ τὸ πτώμα τοῦ πατέρα του.

Τὸ θράδυ, τῆς ἄλλης ἡμέρας, τὰ ἔθαψαν τὸ ἕνα κοντὰ στὸ ἄλλο, σ' ἕνα μεγάλο λακκο στὴν πιδὶ ἀπόμερη γωνία τοῦ νεκροταφείου.

Εἶναι περιττὸν νὰ μιλήσουμε γιὰ τὴν ἀνάκρισι ποὺ ἔγινε σχετικὰ μὲ τὸν θάνατο τοῦ ὠραίου Φραγκίσκου. Τὸ πόρισμα τῆς τῆς ξέρουν οἱ ἀναγνώσται μας: ὁ θάνατος τοῦ γιοῦ Παρισέλ, ἦταν ἕνα τυχαῖο δυστύχημα.

Ὁ Ρουθενὰ παρέχώρησε ἕνα ἀμάξι στὸν ένωμοτάρχη, ὁ ὁποῖος μπόρεσε νὰ παραλάβῃ μ' αὐτὸ τὸν σύντροφό του ποὺ εἶχε τραυματισθῇ καὶ τὴ Γερτρούδη, ἡ ὁποία συνελήφθη ὡς συνένοχος τῶν δυὸ νεκρῶν κακοποιῶν.

Μετὰ ἕνα μῆνα, ὁ τραυματισμένος χωροφύλακας ἔγινε καλὰ, ἡ πληγὴ του ἐπούλωθηκε κι' ἔτσι μπόρεσε ν' ἀναλάβῃ τὰ καθήκοντά του.

Τὴν ἴδια περίπτω ἐποχῇ, ἡ Γερτρούδη, ἡ ἀπιστὴ ὑπρέτρια τοῦ Σεῖλὸν καταδικάστηκε ἀπὸ τὸ κακουργιοδικεῖο σὲ δυὸ χρόνων φυλάκισιν ἐπὶ συνεργεία στὸ ἐγκλήματά τῶν Παρισέλ.

Ἀλλὰ προηγουμένως καὶ ἄλλα περιστατικά, πολὺ περισσότερο ἐνδιαφέροντα, εἶχαν ἐξελιχθῇ.

Τρεῖς μέρες μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Ἰακώβου Μελιέ, ὁ Ζάν Ρενὼ κι' οἱ τέσσερες θεριστὲς ποὺ εἶχαν ἀκούσει τὴν ἐξομολόγησιν τοῦ έτοιμοθανάτου γαιοκτήμονος ἔλασαν καθένας ἀπὸ μιά κλῆσι, μὲ τὴν ὁποία τοὺς καλοῦσαν νὰ παρουσιαστοῦν στὸν εἰσαγγελέα τοῦ Βεσούλ.

Ἐφυγαν μαζί κι' ἔφθασαν στὸ δικαστήριό τοῦ Βεσούλ τὴν ὠριμένη ὥρα.

Ἐκεῖ τοὺς περιμέναν κι' ἕνας κλητῆρας τοὺς ὡδήγησε διαδοχικὰ στὸ μεγάλο γραφεῖο τοῦ εἰσαγγελέως, ὅπου θροσκόντουσαν, ἐκτός ἀπ' αὐτὸν, ὁ Πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου, ὁ ἀνακριτὴς, ἕνας ἄλλος, δικαστὴς κι' ὁ γραμματεὺς.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Η ΝΕΑ ΤΖΙΝ ΧΑΡΛΟΥ

[Μιά ἀνέκδοτος βιογραφία τῆς Ἀλῆς Φαῖ, τῆς μεγάλης ξανθῆς «γόησσης», τῆς φιλμουπόλεως.]

Η ἱστορία τῆς νέας Τζίν Χάρλου, τῆς σαγηνευτικῆς «εντέττας» Ἀλῆς Φαῖ μοιάζει μ' ἕνα συναρπαστικό κινηματογραφικὸ σενάριο. Εἶναι ἕνα μεγάλο φιλμ σὲ δυὸ ἐποχές καὶ σὲ πολλὰ συγκινητικὰ ἐπεισόδια.

Ἡ Ἀλῆς Φαῖ δὲν εἶναι καμμιά καινούργια ἀνακάλυψις τοῦ Χόλλυγουντ. Ἦταν «ἀστέρας» κι' ὅταν ἀκόμη ἔζοῦσε τὸ ἔγγραφο μὲ τὰ πλατινένια μαλλιά, ἡ ἀληθινὴ Τζίν Χάρλου. Μὰ δὲν μεσουρανοῦσε στὸ Χόλλυγουντ, ἀλλὰ στὸ Μπρόντγουαϊ, στὶς φαντασμαγορικὲς ὑπερπεριθεωρήσεις τοῦ Ζίγκφιλντ, ὅπου πρωταγωνιστοῦσαν ὅλες ἡ ὠραιότερες γυναῖκες τοῦ κόσμου. Πῶς ἦρθε στὸ Χόλλυγουντ; Αὐτὸ εἶναι μιά ἄλλη ἱστορία. Ἀς μιλήσουμε πρῶτα γιὰ τὴ ζωὴ τῆς στὸ θέατρο.

Ἡ Ἀλῆς Φαῖ γεννήθηκε στὶς 5 Μαΐου τοῦ 1915 στὴν Νέα Ὑόρκη. Τὸ ἀληθινὸ τῆς ὄνομα εἶναι Ἀλῆς Λέππερτ. Οἱ γονεῖς τῆς ἦσαν Καναδοί, ἐγκατεστημένοι στὶς Ἠνωμένες Πολιτεῖς. Στὴν ἀρχὴ τοῦ γάμου τοὺς ἦσαν ἀρκετὰ εὐποροί. Μὰ μερικὲς ἄτυχες ἐπιχειρήσεις τοὺς κατέστρεψαν. Ἡ μητέρα τῆς Ἀλῆς τότε ἀνοίξε ἕνα οἶκο μόδας καὶ δὲν ἀνῆρσε, χάρις

στὶς καλὲς σχέσεις τῆς ν' ἀποκτήσῃ μιά μεγάλη πελατεία. Ἡ Ἀλῆς Λέππερτ λοιπὸν ἐσπούδασε στὸ πιδὶ ἀριστοκρατικό παρθεναγωγεῖο τῆς Νέας Ὑόρκης κι' ἔπειτα ἀρχισε νὰ θωπῇ τὴν μητέρα τῆς στὴν διέθυνσιν τοῦ Οἴκου Μόδας ποὺ εἶχε τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τὰ καλλιτέρα «μανκεν» τοὺς. Τὴ ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἡμέρας ὡστόσο θὰ γινόταν μιά μεγάλη ἐπίδειξι μοντέλων κ' ἡ κάθε ὑπάλληλος ἔπρεπε νὰ εἶναι στὴ θέσι του, γιατί εἶχε προσκληθῇ ὅλη ἡ ἀριστοκρατία τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἡ Ἀλῆς λοιπὸν δὲν δίστασε νὰ παρουσιασθῇ στὴ θέσι τοῦ μανκεν ποὺ εἶχε ἀρρωστήσει καὶ νὰ ἐπιδείξῃ τὶς ὠραιότερες τουαλέττες τῆς ἐποχῆς. Ἡ δροσερὴ ὡμορφία τῆς καὶ ἡ παράξενη γοητεία τῆς ἐθάμπωσαν ὅλον τὸν κόσμον. Ἀνάμεσα τώρα στοὺς καλεσμένους ἦσαν κι' ὁ Ροῦντι Βαλλέ, ἕνας νεαρὸς σκηνοθέτης ποὺ εἶχε διαδεχθῇ τὸν μεγάλο Ζίγκφιλντ στὸ ἀνέβασμα τῶν περιφημῶν ὑπερπεριθεωρήσεων «Ζίγκφιλντ Φόλλις».

Ἡ ὡμορφία καὶ ἡ γοητεία τῆς Ἀλῆς τοῦ ἔκαναν μεγάλη ἐντύπωση. Μὰ δὲν τὴν κυττοῦσε μὲ μάτια μόνο ἐπαγγελματίου, ἀλλὰ καὶ μὲ μάτια ἐρωτευμένου. Ποῦ ἦταν λοιπὸν κρυμμένη τόσο καὶρο αὐτὴ ἡ καλλονὴ; Πῶς δὲν τὴν εἶχε ἀνακαλύψει ἀκόμη, αὐτὸς ποὺ εἶχε μάθει ἀπὸ τὸν μεγάλο Ζίγκφιλντ νὰ ζετρυπῶν ἀπὸ παντοῦ τὶς ἀληθινὰ ὡμορφες γυναῖκες;

Ὁ Ροῦντι Βαλλέ ἔσπευσε νὰ γνωρίσῃ τὴν Ἀλῆς καὶ νὰ τὴν καλέσῃ ἕνα θράδυ στὸ θέατρό του. Ἐκεῖ, ἀπὸ ἕνα θεωρεῖο, παρακολούθησε μαζί τῆς τὴν ὀνειρώδη ὑπερπεριθεωρῆσιν καὶ στὸ τέλος τῆς παραστάσεως τῆς εἶπε:

— Μις Λέππερτ, θέλετε νὰ δῆτε τὰ παρασκήνια;

Καὶ τὴν ὡδήγησε πίσω ἀπὸ τὴ σκηνή, στὸ θάθος ἐνός

Ἡ Ἀλῆς Φαῖ

κατάφωτου διαδρόμου, ὅπου ἦταν μιά πόρτα μ' ἕνα ζωγραφιστὸ χρυσὸ ἄστρο ἐπάνω, στὴ θέσι τοῦ ὀνόματος. Ὁ Ροῦντι Βαλλέ ἀνοίξε αὐτὴν τὴν πόρτα κι' ἔμπασε τὴν Ἀλῆς σ' ἕνα πολυτελὲς καμαρίνι.

— Ἀλῆς, τῆς εἶπε τότε μὲ τρυφερότητα, εἰμαι ἐρωτευμένος μαζί σας. Αὐτὸ τὸ καμαρίνι τὸ ἐτοίμασα γιὰ σᾶς. Εἶναι τὸ καμαρίνι μιᾶς νέας «εντέττας». Θέλω νὰ σᾶς κάνω ἕνα μεγάλο «ἄστρο» τοῦ Μπρόντγουαϊ... Δὲν σᾶς ζητῶ τώρα καμμιά ἀπάντησι. Σκεφθῆτε πρῶτα... Ἀῦριο, τὸ θράδυ, τὴν ἴδια ὥρα, θὰ μπῶ πάλι σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ καμαρίνι. Ἄν σᾶς θρῶ ἐδῶ μέσα, θὰ καταλάβω πὼς θέλετε νὰ μὲ κάνετε τὸν πιδὶ εὐτυχισμένο ἄνθρωπο τοῦ κόσμου!...

Ἡ Ἀλῆς νόμιζε πὼς ὀνειρευόταν. Ἡ ξαφνικὴ ἐκείνη περιπέτεια εἶχε μεταμορφώσῃ μὲ μιὰ δολοκλήρη τὴν ζωὴ της. Καὶ τὸ θράδυ τῆς ἄλλης ἡμέρας ἐγκατέλειπε τὸν Οἶκο Μόδας γιὰ πάντα καὶ τράβηξε πρὸς τὸ Μπρόντγουαϊ.

Ὁ ἔρωτς τῆς Ἀλῆς καὶ τοῦ Ροῦντι Βαλλέ εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ σπάνια ἐκεῖνα αἰσθήματα ποὺ συναντᾶται κανεὶς στὴν Ἀμερικὴ. Μέσα σὲ δυὸ χρόνια, ἡ Ἀλῆς Λέππερτ Φαῖ κατὰφερε νὰ μεσουρανήσῃ στὸ θεατρικὸ στερέωμα τοῦ Μπρόντγουαϊ. Ἐπαίξε μὲ τέχνη, χόρευε ὑπέροχα καὶ τραγουδοῦσε μὲ μιά παθητικὴ καὶ γλυκεῖα φωνὴ ποὺ ἔμενε ἀξέχαστη.

Τὸ καλοκαίρι τοῦ 1935, μαζί μὲ τὸν Ροῦντι Βαλλέ θέλησε νὰ περάσῃ τὶς διακοπὲς τῆς στὸ Χόλλυγουντ. Ἐκεῖ, τὴν περιμένε μιά παράξενη ἐκπληξι. Ὅλος ὁ κόσμος τὴν θαύμαζε, μὰ συγχρόνως τὴ συμβούλευε νὰ γυρῇ πάλι στὸ Μπρόντγουαϊ.

Εἰσάστε μιά δεύτερη Τζίν Χάρλου!... τῆς ἔλεγαν. Κι' ἐδῶ δὲν ἔχει θέσι παρὰ μόνο γιὰ μιά. Τί τὸν θέλετε τὸν κινηματογράφο; Ἐρεῖς ἔχετε τὸ θέατρο! Γυρίστε στὸ Μπρόντγουαϊ!

Κι' ἀλήθεια, ἡ Τζίν Χάρλου ἦταν τότε μιά ἀπὸ τὶς βασίλισσες τοῦ Χόλλυγουντ. Ἡ Ἀλῆς εἶχε περισσότερα προσόντα, ἐτραγουδοῦσε καὶ χόρευε πολὺ καλὰ ἐνῶ ἀπὸ τὴ γόησση μὲ τὰ πλατινένια μαλλιά, μὰ ἡ θέσι πειὰ ἦταν πιασμένη...

Ὡστόσο, ἡ τύχη πάλι τὴν ὁδήγησε. Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἡ Ἀλῆς Χάρλου θὰ πρωταγωνιστοῦσε στὸ φιλμ «Σκάνδαλον». Τὴν τελευταία στιγμὴ ὅμως ἐγκατέλειπε τὰ πάντα καὶ ἐαναγύρισε στὴν Εὐρώπη. Ὁ ρόλος τῆς Ἀλῆς Χάρλου τότε δόθηκε στὴν Ἀλῆς Φαῖ. Ἡ ἐπιτυχία τῆς, ὅπως ἦταν φυσικὸ, ἦταν θριαμβευτικὴ. Ἡ ἐταιρεία ποὺ εἶχε τὴν Τζίν Χάρλου ἀνησύχησε. Κι' ἀρχισε ἀμέσως ἕνα σκληρὸ καὶ ἀδυσώπητο πόλεμο κατὰ τῆς Ἀλῆς Φαῖ. Ἐκείνη, θέλησε ν' ἀντισταθῇ, μὰ δὲν μπόρεσε νὰ τὰ θγάλλῃ πέρα. Ὑπῆρξε μερικὸς ἀκόμη ρόλος καὶ τέλος, κουρασμένη ἀπὸ τὰ μίσση καὶ τὶς ἐπιθέσεις, ἐγκατέλειπε τὸ Χόλλυγουντ, ὑπογράφοντας ἕνα συμβόλαιον γιὰ τὸν ραδιοφωνικὸ σταθμὸ τῆς Νέας Ὑόρκης.

Ὁ ξαφνικὸς θάνατος τῆς Τζίν Χάρλου κατόπιν ἔσθυσε ὅλες τὶς ἔχθρες καὶ τὶς ἀντιπάθειες. Τὸ Χόλλυγουντ ζητοῦσε τώρα ἐπίμονα τὴν Ἀλῆς Φαῖ. Ἦταν δικὸς τῆς!

Ἡ Ἀλῆς ἐαναγύρισε στὴν πόλιν τοῦ κινηματογράφου καὶ ἀπὸ τότε οἱ θρίαμβοι διαδέχονται τοὺς θρίαμβους!

ΕΝΑ ΤΟΝΟ ΖΕΥΓΙΟΤΕΡΩΝ,,

Ο όνομαστός θεατρικός κινημα-
τογράφος Πάπας και ο στρατάρ-
χου Μαυραδάκη και η όμορφη
καλλιτέχνης Πάπας, στο ρόλο της
Εύης

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ»

ΟΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΙ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

«Άλλοτε σέ παρουσιάζουν 'Αφροδίτη της Μήλου!...

«Άλλοιμονο τώρα στον «άστερα» εκείνον που θα περιπέσει στη δυσμένεια των φωτορεπόρτερ! Τ' όνομά του γράφεται αμέσως στον περίφημο και τρομερό «μαύρο πίνακα» τους. Κι' από τη στιγμή εκείνη αρχίζει ένα απερίγραπτο μαρτύριο, καθημερινό, για τον «άστερα» που θέλησε να τους κάνει τον έξυπνο και που έχασε έτσι την συμπάθειά τους.

Θέλετε να σάς φέρουμε ένα παράδειγμα. Έδω και δυο χρόνια, η περίφημη ξανθή καλλονή 'Ανίτα Παϊντς ήταν ο «άστερας» που φωτογραφίζονταν περισσότερο από κάθε άλλον στο Χόλλυγουντ. Κάθε ημέρα, από το πρωί ως το θράδυ, δλες ή έφημερίδες κι' όλα τα περιοδικά ήταν γεμάτα από φωτογραφίες της 'Ανίτας Παϊντς. Η ξανθή αυτή «θεντέττα» είχε γίνει εξαιρετικά δημοφιλής στην 'Αμερική. Κι' αυτό, χάρις στους φωτορεπόρτερ, γιατί στην όθνη δεν έκανε και τόσο συχνές εμφανίσεις. Ήταν ώρα-α γυναικά, αλλά δεν είχε ταλέντο. Οι φωτορεπόρτερ όμως ήθελαν ωραίες φωτογραφίες κι' αδιαφορούσαν για την καλλιτεχνική αξία της 'Ανίτας Παϊντς. Τη φωτογράφιζαν λοιπόν παντού, στο μπάνιο της, την ώρα της γυμναστικής της, την στιγμή που έκανε πρόβα σ' ένα φόρεμα, τη στιγμή που κατέβαινε από το αυτοκίνητό της ή την ώρα που έπαιζε τένις ή γκόλφ κι' τις φίλες της.

Μια ημέρα όμως η 'Ανίτα Παϊντς θαρέθηκε πειά τους φωτορεπόρτερ κι' άρχισε να κάνει τη δύσκολη. Έκρυβε το πρόσωπό της τρύπωνε γρήγορα μέσα στο σπίτι της, απέφυγε με κάθε τρόπο τον φωτογραφικό φακό. Οι φωτορεπόρτερ στην αρχή δεν πήραν το πράγμα στα σοβαρά, μά όταν είδαν ότι η 'Ανίτα Παϊντς άρχισε να θυμώνει, την έγραψαν στον «μαύρο πίνακα». Έκτοτε άρχισαν να τη γελοιοποιούν, παρουσιάζοντάς την άλλοτε συναχωμένη, άλλοτε σε κωμική στάση με στραβά πόδια, άλλοτε μ' ένα δάχτυλο στη μύτη κ. ο. κ. Η 'Ανίτα Παϊντς λίγο έλειψε να τρελλαθεί από τη λύσσα της.

«Άλλοτε συναχωμένη...

[Ένα αποκαλυπτικό άρθρο της Γαλλίδος δημοσιογράφου δεσποινίδος 'Αντίλ Γκαμπιέ για τους παντοδύναμους φωτορεπόρτερ της πόλεως τών «Αστέρων».]

Η φωτογραφική μηχανή είναι ο δικαίος και ο πιο μαρτυρικός επιδότης των «Αστέρων». Γι' αυτό ακριβώς λένε στο Χόλλυγουντ, ότι κάθε φωτορεπόρτερ των εικονογραφημένων περιοδικών και των έφημερίδων είναι ένας μικρός Τσάρως. Με άλλα λόγια, ο φωτορεπόρτερ είναι παντοδύναμος! Είναι Ικανός, μόνο με την βοήθεια της φωτογραφικής μηχανής του, να δημιουργήσει ή να καταστρέψει τη φήμη ενός «αστέρου».

Χει μένει ο πόλεμος του φωτορεπόρτερ του Χόλλυγουντ κατά της Γκρέτας Γκάρμπο. Η μεγάλη καλλιτέχνης τους απόφευγε με μία απερίγραπτη φρίκη. Εκείνοι, ωστόσο έπείμειναν να τη φωτογραφίζουν, αδιαφορώντας για τις ιδιοτροπίες της. Όταν όμως άρχισαν να βλέπουν, ότι η Γκρέτα Γκάρμπο τους μισούσε, άλλαξαν τακτική κι' άρχισαν κι' αυτοί τις επιθέσεις τους. «Ετσι, ήταν μία εποχή κατά την οποία η έφημερίδες δημοσίευαν τις πιο κωμικές και τις πιο άπαισιες φωτογραφίες της Γκρέτας Γκάρμπο. Δυό από αυτές μάλιστα έμειναν αληθινότητες. Η μία παρουσιάζει την Γκρέτα Γκάρμπο μ' ένα άκομφο και προπολεμικό μαγιά! Η 'θεία» Γκρέτα στη φωτογραφία αυτή είναι τρομερά άσχημη... Η άλλη, την παρουσιάζει τη στιγμή που κρύβει το πρόσωπό της με την άκρη του μαντώ της, για να μην μπορέσουν οι φωτορεπόρτερ να τη φωτογραφίσουν. Έ, λοιπόν, στη δεύτερη αυτή φωτογραφία, η Γκρέτα Γκάρμπο έχει μία τέτοια κωμική κίνηση και μία τόσο ακαλαίσθητη στάση, ώστε όποιος την δι' εξακριβείται από τα γέλια! Η δυό αυτές φωτογραφίες έκαναν τον γύρο του κόσμου κι' εξήμιωσαν παραπολύ το «σέξ - απήλ» της μεγάλης Σουηδέζας. Ο πόλεμος όμως αυτός σταμάτησε γρήγορα, χάρις στην επέμβαση των διευθυντών της «Μέτρο», που έδωσαν δίκη στους φωτορεπόρτερ. Κι' έτσι, από τότε, κάθε φορά που η Γκρέτα Γκάρμπο ανακαλύπτεται από τους φωτογράφους, δεν προσπαθεί όπως άλλοτε να κρυφθεί ή να σκεπάσει το πρόσωπό της.

Η πρώτη λοιπόν συμβουλή που δίνουν στο Χόλλυγουντ σε μία νέαθεντέττα είναι η εξής: «Να είσαστε πάντα καλή με τους φωτογράφους!»

Γι' αυτό, οι περισσότεροι «άστερες», μόλις δουν μπροστά τους τον φακό της φωτογραφικής μηχανής, σπεύδουν αμέσως να πάρουν μία ώμορφη πόζα και να χαμογελάσουν.

Επί κεφαλής τώρα όλων αυτών των φωτορεπόρτερ της 'Αμερικής, δηλαδή ο «Βασίλειος» τους, είναι ο περίφημος Τζώρτζ Ουάτσον. Ο Τζώρτζ Ουάτσον είναι ο πιο πολυμήρς κι' ο πιο έξυπνος άνθρωπος της 'Αμερικής. Τα τεχνάσματά του έχουν γίνει θρύλοι και η φωτογραφίες του πληρώνονται με τσέκ σεβαστών ποσών.

Όταν η Νόρμα Σήρερ, μετά το πένθος της που κράτησε έναν δολόκληρο χρόνο για τον θάνατο του άνδρός της "Ιρβινγκ Τάλμπεργκ παρουσιάστηκε πάλι στο στούντιο, έζητησε να μη φωτογραφηθεί από κανέναν φωτορεπόρτερ. Ο Ουάτσον όμως δεν σεβάστηκε διόλου την επιθυμία της και τη φωτογράφησε την στιγμή που έμπαινε στο στούντιο με τον σκηνοθέτη Κλάρενς Μπράουν. Ο τελευταίος αυτός έγινε τότε έξω φρενών και ζήτησε αμέσως από τον Τζώρτζ Ουάτσον να του παραδώσει το φιλμ της

«Άλλοτε σέ στάσι κωμική...

Κι' άλλοτε μέ... κολικόπονους!

ΜΙΚΡΑ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΚΛΕΜΑΝ ΒΩΤΕΛ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΠΕΛΑΤΗΣ

ΤΗΝ ημέρα που ο ελευταίος διακοσμητής έβαλε την τελευταία του πινελιά στην καινούργια τους θιτρίνα, οι Πορσώ ένοιωσαν την πιο θαυμάια χαρά.

Βγήκαν έξω στο πεζοδρόμιο, έκαναν τέσσερα θέματα πίσω κι' έπεσαν σ' έκστασι παρατηρώντας το κατάστημά τους. Ήτανε παραπολύ ωραίο! Ψηλά, είχε την επιγραφή: «Π ο ρ σ ώ, ά ρ ω μ α τ ο π ώ λ η ς» που δεν την διάβαζε κανείς αμέσως, γιατί ήταν γραμμένη με μοντέρνα γράμματα, λίγο μπερδεμένα. Δεξιά κι' αριστερά είχαν ωραία κοσμήματα, Ικανά ν' αφήσουνε μ' ανοιχτό το στόμα και τόν πιο δύσκολο πελάτη. «Α! ήτανε πραγματικά πολύ ωραίο το κατάστημά τους!

— Ζάν, έπεν η κυρία Πορσώ στον σύζυγό της, ο κομωτής της γωνιάς δεν υπάρχει πειά...

— Δεν υπάρχει πειά, επανέλαβε κι' ο κύριος Πορσώ, ανατριχιάζοντας από τον ένθουσιασμό του. Το κατάστημά του είναι από ψεύτικο μάρμαρο της Πομπήιας κι' αυτό δεν κάνει πειά καμιά έντύπωσι. Το δικό μας είναι ένα θαύμα. Δεν είχαν κάνει κανένα καλλίτερο, στην έκθεσι της διακοσμητικής τέχνης!

— Παρατήρησε αυτό το πράσινο χρώμα, τι λεπτό τόνο δίνει στην εμφάνισή του;

— Και τα κοσμήματα; Έγώ έδωσα τη γνώμη στον διακοσμητή, να προσθέσει και λίγο ρόζ χρώμα... Πιστεύω πως οι άλλοι έμποροι της οδού Καστενιάκ, θα σκάσουν από τη ζήλεια τους!

— Ο ύψισματέμπορος θα κρεπάρη από το κακό του!

— Και ο ζυθοπώλης με την επιγραφή: «Σ τ ο υ Γ κ υ α φ ρ ο ν, δλα είναι κ α λ ά!» Έχουμε ένα μαγαζί πιο πολυτελές από το δικό του κι' αυτή η καινούργια θιτρίνα μας δείχνει πολύ καλά, πως δεν έχουμε κανένα παλιομαγαζί! Καλλιτέχνες οι Ίδιοι, άπευθυνόμαστε στους καλλιτέχνες....

— Το είπες πολύ σωστά Ζάν!... Καλλιτέχνες έμεις, άπευθυνόμαστε... στους... στους... Τέλος, ό,τι πής έδω είναι σωστό. Δεν υπάρχει πειά παρά μονάχα το κατάστημα «Ι τ α λ ι κ ά π ρ ο ι ό ν τ α» του αριθμού 36, που κάνει λίγη έντύπωσι. Μέσα στη συνοικία...

— Μη ξεσκαλίζεις τα πράγματα, Κο-

μηχανής του. Εκείνος, προσποιήθηκε, ότι ζητούσε συγγνώμη κι' έσπευσε να παραδώσει το φιλμ. Όταν όμως, ο Κλάρενς Μπράουν το άνοιξε άργότερα μέσα στο στούντιο για να καταστρέψει τη φωτογραφία της Νόρμας Σήρερ, είδε κατάπληκτος ότι το φιλμ ήταν λευκό!... Ο Τζώρτζ Ουάτσον τόν είχε ξεγελάσει! Του είχε δώσει ένα άλλο άχρησιμοποίητο φιλμ. Κι' έτσι, ύστερ από λίγες ώρες, ό-λες η έφημερίδες της 'Αμερικής δημοσίευαν την 'πρώτη φωτογραφία της Νόρμας Σήρερ ύστερ από το πένθος της»...

Επίσης, κατά την κηδεία της Τζίν Χάρλουου, είχε άπαγορευθεί η είσοδος στην έκκλησία των φωτορεπόρτερ. Ο Ουάτσον ωστόσο παρουσιάστηκε μ' ένα τρίποδα και με μία μεγάλη μηχανή. Οι άστυνομικοί αμέσως του έφραξαν τον δρόμο και του άρπαξαν την μηχανή από τα χέρια.

— Πάει καλά! Έκανε ο Τζώρτζ Ουάτσον. Αφήστε με τουλάχιστον να μω στην έκκλησία...

Οι άστυνομικοί τόν άφησαν, γιατί νόμιζαν ότι ήταν πειά τελείως ακίνδυνος. Μά ο Ουάτσον είχε κρύψει μία μικροσκοπική μηχανή μέσα στο καπέλό του! Κι' έτσι, κρυφά από όλους, μπόρεσε να πάρη μία δολόκληρη σειρά από φωτογραφίες που αγοράσθηκαν πανάκριβα από τις έφημερίδες.

Καθώς θλέπετε, λοιπόν, οι φωτορεπόρτερ είναι παντοδύναμοι στο Χόλλυγουντ. Ο Τσάρλι Τσάπλιν τους φοβάται σαν να είναι διάβολοι!

— Ούτε τα πολυθόλα δεν μπορούν να τους σταματήσουν! Έλεγε έχάτως στους φίλους του. ΟΝΤΙΛ ΓΚΑΜΠΙΕ

ραλία! Η συνοικία δολόκληρη θα τρέξει στο δικό μας κατάστημα, δεν έχει τίποτα καλλίτερο να κάνει. Πάμε μέσα!

Στο έσωτερικό του καταστήματος ο διακοσμητής είχε θάλει όλη του την τέχνη, για να κάνει πραγματικά θαύματα. Η θιτρίνες και οι τοίχοι, ήταν ζωγραφισμένοι με τα πιο γλυκά χρώματα, τα διάφορα ράφια με τα έμπορεύματα ήταν τοποθετημένα με τέτοιο γούστο, ώστε νόμιζε κανείς πως έμπαινε σ' ένα ναό τέχνης.

Μπροστά σ' όλην αυτή τη θαυμάσια διακόσμηση, η χαρά των Πορσώ πολλαπλασιάστηκε. Κάθισαν σε δυό πολυθρόνες κι' άρχισαν ν' αποθαυμάζουν την καινούργια τους εγκατάστασι. Η καινούργια τους θιτρίνα, με τα άκριβώτερα και τα πολυτελεστέρα είδη του καταστήματός των, άστραφτε. Αυτό πειά δεν ήταν ένα μαγαζί, μά ένα σωστό παλατάκι.

— Πόσο υπολογίζεις πως θ' αύξηση ο κύκλος των έργασίων μας; ρώτησε η κυρία Πορσώ.

— Πρέπει να λογαριάσουμε τις εισπράξεις σε χίλια φράγκα την ημέρα τουλάχιστον! Θεβαίωσαν ο σύζυγος.

Στα εξακόσια φράγκα που πίαμε πρώτα, πρέπει να προσθέσεις άλλα τετρακόσια την ημέρα, από τους καινούργιους πελάτες, που θα τους προσελκύσει η πολυτέλεια του καταστήματός μας.

— Τότε, λοιπόν, πρέπει ν' αύξησουμε και τις τιμές. Είσαι πάντα αποφασισμένος να μείνης στις παλιές τιμές, ύστερ από τα τόσα έξοδα που κάναμε για ν' ανανεώσουμε το κατάστημά μας;

— Θα περιμένω να δώ την έκφρασι του πρώτου μας πελάτη. Αν μη μέσα στο κατάστημά μας μ' άλλο τρόπο, χωρίς να δείχνη καμμιάν έκπληξι από την πολυτέλεια της εμφάνισέας μας, τότε θ' αύξησω τις τιμές μονάχα πέντε τοίς εκατόν. Μά αν ο πρώτος πελάτης που θάρθη έχει τό ύφος κατάπληκτο, αν μās πη παραδείγματός χάριν: «Α! Τι προθήκη είν' αυτή!», μά την πίστι μου, τότε θ' αύξησω τις τιμές δέκα τοίς εκατόν.

— Πόσο είναι δικαιολογημένο και ψυχολογημένο κάθε τι που κάνεις! έπεν η κυρία Πορσώ. Μπράβο!... Δεν έχεις άδικο, η φυσιογνωμία του πρώτου μας πελάτη θα μās οδηγήση τι πρέπει να κάνουμε. Είναι έντελώς θεάσιο πως...

Δεν πρόφθασε να τελειώσει. Ακριβώς την ίδια στιγμή, άκουσε: «Α! Η προθήκη! Και καθώς γύριζε για να εδωραστήση τον πρώτο πελάτη, που είχαν αφήσει αυτήν την κατάπληκτη φωνή μπρος στην καινούργια πολυτελή εμφάνισι του καταστήματός των, παρατήρησε πως αυτός που είχε φωνάξει ήταν ένας οδηγός λεωφορείου, που το θωρό άμαξι του είχε ντεράρει και, σπάζοντάς τα όλα, έμπαινε θαρτρικώς μέσα στο κατάστημά τους... μαζί με είκοσι έπιπότες έστρελλαμένους από την τρομάρα τους... τους πρώτους των πελάτες!

ΚΛΕΜΑΝ ΒΩΤΕΛ

ΝΕΚΡΩΣΙΜΟΝ

Σε κάποιο μέρος ανοιχτό τον λάκκο μου να σκάψετε, να λάμπουν τ' άστρα πάνω μου. Και νάστε, σάν με θάψετε, χαρούμενοι και γελαστοί, Δεν θέλω να με κλάψετε, χαρούμενος έπέρασά γελώντας θα πεθάνω. Κι' αυτά τα λόγια γράφετε στην πλάκα μου επάνω. Εύρηκε κείνο πούθελε, τόν ύπνο τόν παντοτεινό. Γύρισε στο καλύδι του σάν κυνηγός απ' το θούνο, σάν ναύτης στο σπιτάκι του από ταξίδι μακρινό.

Ρ. ΣΤΙΒΕΝΣΟΝ

ΛΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΑΛΛΟΚΟΤΗ ΦΡΩΤΙΚΗ ΝΥΧΤΑ

ΤΟΥ ΝΙΚΟΛΑ ΣΕΓΚΥΡ

Τὴ παράξενη περιπέτεια καὶ πῶς μοῦ ἔχει μείνει ἀ-
έχαστη! Ἡ μόνη γυναῖκα ποὺ μ' ἔκανε νὰ τὴν
ἀγαπήσω μ' ἓνα παράφορο ἔρωτα καὶ νὰ τὴν ἐ-
πιθυμῶ τρελλά, μὲ ἀπόγνωσι ἦταν ἡ Ἀλὶν Σερ-
βάν ποὺ τὴν εἶδα γιὰ πρώτη φορά μιά "Ἀνοιξὶ στὴν Νί-
καία. Ὁ ἄνδρας τῆς, ἀκόλουθος στὴν πρεσβεία τοῦ Λον-
δίνου, ἦταν μακρινὸς συγγενὴς τῆς ἐξαδέλφης μου Λουί-
ζας Ἀρμὲ κι' ἔτσι γνώρισα αὐτὸ τὸ ἀνδρόγυνον καὶ δὲν
ἄργησα νὰ γίνω σκλάβος τῆς Ἀλὶν.

Ἀπὸ τὴν πρώτη κιόλας συνάντησί μας, ἡ γοητευτικὴ αὐ-
τὴ γυναῖκα ἀναστάτωσε τὴν καρδιά μου κι' ἄλλαξε τοῦ
ὀρίζοντος τῆς ζωῆς μου. Κι' ὅμως ἦταν σοβαρὴ κι' ἀδιά-
φορη μαζί μου, ψυχρὴ μάλιστα. Ὡστόσο, παρ' ὅλα αὐτά,
εἶχα τὴν τρελλὴ αὐταπάτη, ὅτι τῆς ἄρεσα. Μὰ ξαφνικά, ὁ
ἄνδρας τῆς γύρισε στὸ Λονδίνο καὶ τὴν πῆρε μαζί του.
Ἔτσι πέρασαν δυὸ δολόκληρα χρόνια δίχως νὰ τὴν ξαναδῶ.
Μὰ δὲν τὴν εἶχα ξεχάσει. Ὅταν λοιπὸν ἔλαθα ἐνα γράμ-
μα ἀπὸ τὴν ἐξαδέλφη μου Λουίζα ποὺ μὲ προσκαλοῦσε νὰ
περάσω τὸν τελευταῖο μῆνα τοῦ καλοκαιριοῦ στὴ θύλα
τῆς στὸ Τρεμφιέσο, στὶς ὄχθες τῆς λίμνης τοῦ Κόμο, ἀ-
ναφέροντας συγχρόνως, ὅτι ἦσαν μα-
ζὺ τῆς κ' οἱ Σερβάν, ἐνοιῶσα νὰ ζυ-
πνοῦν μέσα μου ὅλοι οἱ παλῆροι πό-
θοι μου κι' ὅλες ἡ ἐλπίδες μου γιὰ
τὴν γοητευτικὴ Ἀλὶν.

Ἡ Λουίζα μάλιστα ἔκανε πολλὰς
φορὲς λόγο γιὰ τὴν Ἀλὶν στὸ γράμ-
μα τῆς, γιατί ἤξερε ὅτι ἦταν γιὰ μέ-
να τὸ καλλίτερο δώλωμα γιὰ νὰ μὲ
τραβήξῃ κοντά τῆς. Ἀπὸ τὰ παιδικά
μας χρόνια, ἡ Λουίζα ἐνοιῶθε γιὰ
μένα μιά τρυφερὴ συμπάθεια ποὺ ἔ-
γινε μὲ τὸν καιρὸ ἓνα θαθὺ αἰσθημα,
ἓνα σφοδρὸ ἐρωτικὸ πάθος. Μὰ, εὖ-
τυχῶς, κατάλαβε γρήγορα πῶς δὲν
τὴν ἀγαποῦσα καὶ χωρὶς νὰ πᾶν
νὰ εἶναι ἐρωτευμένη μαζί μου, δέ-
χθηκε νὰ παντρευθῇ ἓναν πλούσιον
διομῆχανον, ποὺ σκοτώθηκε ὕστερ' ἀπὸ
τρία χρόνια σ' ἓνα αὐτοκινητιστικὸ
δυστύχημα, ἀφήνοντας στὴν Λουίζα
μιά μεγάλη περιουσία.

Ὅταν ἔφθασα λοιπὸν στὴ λίμνη
τοῦ Κόμο, ἡ Λουίζα μὲ δέχθηκε μὲ
μιά ἐξαιρετικὴ εὐχαρίστησι. Μὰ ἐγώ,
ὅπως ἤμουν πάλι τρελλὰ ἐρωτευμένος,
δὲν κύτταξα καὶ δὲν πρόσεχα παρὰ
τὴν Ἀλὶν Σερβάν.

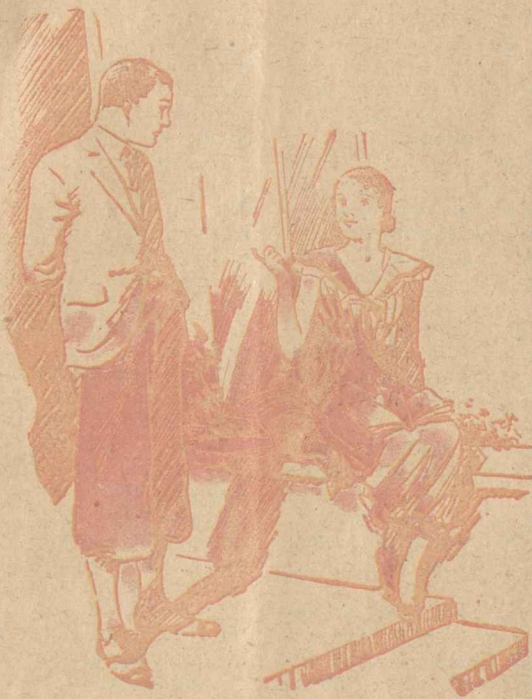
Δυστυχῶς, ἡ Ἀλὶν δὲν ἄλλαξε δι-
όλου τὴν παλιὰ στάσι τῆς ἀπέναντί
μου. Ἦταν πάντα ψυχρὴ κι' ἀδιάφο-
ρη. Ἔτσι, μόλις θῆκα τὴν κατάλλη-
λὴ εὐκαιρία, τῆς ἔκανα μιά πλογο-
ρὴ ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι κι' ἐπειδὴ
ἐξακολουθοῦσε νὰ σωπαίνει, ἐπρόσθεσα ἑξαλλος πειὰ ἀπὸ
τὴν ἀπόγνωσι:

— Μὰ γιατί δὲν μοῦ μιλάτε; Γιατί δὲν μοῦ δείχνετε λί-
γη συμπάθεια; ... Ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια ὥστόσο, εἶχα τὴν
ἐλπίδα, ὅτι δὲν σὰς ἤμουν τελειῶς ἀδιάφορος. Μηπως εἶχα
γελασθῇ;

— Ὅχι. Μοῦ ἀπάντησε τότε ἡ Ἀλὶν. Δὲν γελασθήκατε.
Δὲν μοῦ εἰσαπτε διόλου ἀντιπαθητικὸς. Μὰ δὲν ἐπιθυμῶ
διόλου νὰ ἀπατήσω τὸν ἄνδρα μου. Ἔτσι, δὲν μπορῶ νὰ
σὰς προσφέρω τὴν ἀγάπη μου, παρὰ μόνο λίγη φιλία. Γι'
αὐτὸ σὰς εἰδοποιῶ, ὅτι ἀν ἐξακολουθήσετε τὶς ἐρωτικὲς
ἐξομολογήσεις σας, θὰ μ' ἀναγκάσετε νὰ φύγω ἀπὸ ἐδῶ
πέρα, πράγμα ποὺ θὰ λυπηθῇ τὴ Λουίζα τὴν καλὴ φίλη
μου ποὺ τὴν ἀγαπῶ σὰν ἀδελφή...

Βρίσκω περιττὸ νὰ σὰς περιγράψω τὴν ἀπελπισία μου.
Ἡ Λουίζα κατάλαβε τὴ λύπη μου καὶ πρὸςπάρθηκε νὰ μὲ
παρηγορήσῃ.

— Ὁ ἔρωας δὲν ἐπιβάλλεται! μοῦ εἶπε. Ὑπέφερα κι' ἐγώ
πολύ ἀπὸ ἓναν ἄτυχο ἔρωτα, σὰν κι' ἐσένα κι' ὑποφέρω
ἀκόμη...

Ὁ ἔρωας δὲν ἐπιβάλλεται! μοῦ εἶπε ἡ
Λουίζα...

Κατάλαθα ἀμέσως τί ἤθελε νὰ πῇ ἡ Λουίζα κι' ἄφησα
στὴ μέση αὐτὴν τὴν συνομιλία μας.

Τὸ περίεργον ὅμως εἶναι ὅτι ὕστερ' ἀπὸ λίγες ἡμέρες
ἄλλαξε ἡ στάσι τῆς Ἀλὶν ἀπέναντί μου. Τῆς εἶχε μιλήσει
ἄρα γε ἡ ἐξαδέλφη μου; Ποιὸς ξέρει τί εἶχε συμβῇ... Τὸ
γεγονὸς ἦταν ὅτι ἡ Ἀλὶν δὲν μὲ ἀπέφυγε πειὰ. Ἔτσι, ξα-
ναθῆκα ὅλες τὶς ἐλπίδες μου κι' ἓνα ἀπῆλπιον ἀρχισα
πάλι νὰ μιλῶ μὲ πᾶθος τὴν Ἀλὶν γιὰ τὸν ἔρωτά μου.

— Μὰ ἐπὶ τέλους τί θέλετε ἀπὸ μένα; μοῦ ἀπάντησε ἡ
κεῖνη. Δὲν σὰς εἶπα καθαρά ὅτι ἀγαπῶ τὸν ἄνδρα μου;
Μοῦ ἀρέσετε ὥστόσο, μοῦ εἰσαπτε συμπληθητικὸς καὶ δὲν
μοῦ ἀφήσετε τὶς καλλιτέρες ἀναμνήσεις. Τί ἄλλο θέλετε
ἀπὸ μένα;

— Θέλω νὰ μὲ λυπηθῇτε... τῆς ἀπάντησα. Θέλω νὰ κά-
νετε γιὰ μένα μιά τρέλλα...

— Ὅχι, ὄχι! φώναξε ἡ Ἀλὶν. Δὲν ξέρετε τί λέτε!... Εἰ
σαπτε τρελλός!...

Ἐγὼ ὅμως ἐξαπατήθηκα νὰ τῆς μιλῶ μὲ τὸ ἴδιο πα-
ράφορο πάθος. Ἦξερα ὅτι ἡ Ἀλὶν καὶ ὁ ἄνδρας τῆς ἔ-
μεναν σ' ἓνα ὁμορφρὸ «παρτιζιόν», στὴ μέση τοῦ κήπου. Τὸ
χαριτωμένο αὐτὸ περιπτερο ἀπέτε-
λετο ἀπὸ δυὸ δωμάτια ποὺ ἔθλεπαν
σ' ἓνα στενὸ διάδρομο. Στὸ ἓνα ἀπὸ
αὐτὰ στὸ πρῶτον κοιμῶταν ἡ Ἀλὶν
καὶ στὸ ἄλλο ὁ ἄνδρας τῆς. Προσπά-
θησα λοιπὸν νὰ πείσω τὴν Ἀλὶν νὰ
μὲ δεχθῇ κρυφὰ στὸ δωμάτιό τῆς.

Ἐκεῖνη χλωμάσε καὶ μὲ κύτταξε
θυμωμένη.
— Σὰς ἀπαγορεύω νὰ μοῦ μιλάτε
ἔτσι!... μοῦ εἶπε. Ἄν ἤξερα ὅτι δὲν
θὰ λυπηθῶ τὴ Λουίζα, θὰ τὰ ἔλεγα
ὅλα στὸν ἄνδρα μου!...

Τὴν ἄλλη ἡμέρα, καθὼς ἔπαιρνα τὸ
πρόγευμα μὲ τὴ Λουίζα, τῆς εἶπα ὅ-
τι θὰ ἔφευγα ἀμέσως γιὰ τὸ Παρίσι.

— Θὰ ἔκανα κάθε θυσία γὰ νὰ
σὲ κρατήσω ἐδῶ, μοῦ εἶπε ἡ ἐξαδέλ-
φη μου, μὰ ξέρω πῶς δὲν ἔχω τὴν
δύναμι. Κι' ὅμως, ἀκουσέ με... Εἰμαι
θέβαινη, ὅτι δὲν ἀγαπᾷς σ' ἀλή-
θεια τὴν Ἀλὶν. Εἰσαι τρελλὸς μόνον
ἀπὸ τὸ πάθος σου γιὰ νὰ τὴν κατα-
κτήσεις... Δὲν εἶν' ἀλήθεια;

Ὁμολογῶ ὅτι δὲν μποροῦσα νὰ
δώσω καμμιά ἀπάντησι στὴν Λουίζα.
Γι' αὐτὸ, προσπαθῶσα νὰ δικαιολο-
γηθῶ κι' ἀπότομα σηκώθηκα κι' ἔ-
φυγα ἀπὸ κοντά τῆς.

Μὰ τὴν ἄλλη ἡμέρα δὲν ἔφυγα. Τὸ
γεγονὸς πῆραν ξαφνικά μιά ρο-
γδαία ἐξέλιξι.

Μετὰ τὸ πρόγευμα, ἡ Ἀλὶν μὲ κά-
λεσε νὰ κάνουμε μαζί ἓναν πεσπαστὸ

στὸν κήπο.

— Ἀκούστε... μοῦ εἶπε. Φεύγουμε μεθαύριο... Βλέπω ὅ-
μως ὅτι ὑποφέρετε παραπολὺ καὶ θέλω νὰ φανῶ καλὴ μα-
ζὺ σας. Μπορεῖτε νὰ μοῦ ὑποσχεθῆτε, καὶ μοῦ δώσετε τὸν
λόγον τῆς τιμῆς σας, ὅτι ἀν δεχθῶ τὴ χθεσινὴ πρότασι, σὰς
θὰ μὲ ξεχάσετε τελειῶς καὶ ὅτι δὲν θὰ θελήσετε ποτὲ πειὰ
νὰ μὲ ξαναδῆτε... Μόνον ἔτσι, σὰν ἓνα ὄνειρον, μπορῶ νὰ δε-
χθῶ τὴν τοιαύτην πρότασι σας...

Ὑποσχεθῆκα ἀμέσως ὅτι ἤθελε ἡ Ἀλὶν καὶ ζαλιμένος
ἀκόμη ἀπὸ τὴν ξαφνικὴ ἀλλαγὴ τῆς ἔκανα νὰ τὴν ἀγα-
λιάσω. Μὰ ἐκεῖνη, ἀποτραβήχθηκε ἀπότομα καὶ μοῦ εἶπε:

— Προσέξτε σ' αὐτὰ ποὺ θὰ σὰς πῶ... Αὐριο τὸ θῆρα
θὰ σὰς περιμένω στὸ δωμάτιό μου τὰ μεσάνυχτα. Ὅταν
ῖητε νὰ σβῆ τὸ φῶς, αὐτὸ θὰ σημαίνει, ὅτι κοιμήθηκε ὁ
ἄνδρας μου. Καταλάβατε; Καὶ τώρα θέλω νὰ μοῦ ὑποσχε-
θῆτε καὶ κάτι ἄλλο. Αὐριο, θέλω νὰ λείψετε ἀπὸ τὸ πρῶ-
τό καὶ νὰ μὴ γυρίσετε στὴ θύλα, παρὰ τὴν ὥρα τοῦ ραντε-
βού μας. Βρῆτε μιά ὁποιαδήποτε πρόφασι γιὰ νὰ φύγετε.
Κάνετε μιά ἐκδρομὴ. Δὲν θέλω νὰ σὰς ξαναδῶ μέχρι αὐ-
ριο τὸ θῆρα, γιατί πολὺ φοβοῦμαι ὅτι θὰ μὲ προδώσῃ ἡ

ντροπή μου...

Καὶ δίχως νὰ θέλῃ ν' ἀκούσῃ τίποτε ἄλλο, ἡ Ἀλὶν ἔφυ-
γε τρέχοντας καὶ γύρισε στὸ σπίτι.

Ἔτσι, ἐπέρασα μιά ἀλλόκοτη νύχτα, γεμάτη ἀγωνία,
ἀναμνή κι' εὐτυχία, κάνοντας τὴ σκέψι ὅτι ὅλα τὰ τρελ-
λὰ ὄνειρά μου θὰ γινόντουσαν στὸ τέλος πραγματικότης
καὶ τὸ πρῶτ' ἔφυγα ἀπὸ τὸ Τρεμφιέσο καὶ πῆγα νὰ ἐπι-
σκεφθῶ τὴ γειτονικὴ καὶ γραφικὴ πόλι τοῦ Μπέργκαμο.
Ἔπειτα, γύρισα ἀργὰ στὴν θύλα, ὅταν πειὰ ἡ Λουίζα
καὶ οἱ Σερβάν εἶχαν ἀποσυρθῇ σὰ δωμάτια τους. Μισὴ
ὥρα μὲ χώριζε πειὰ ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα. Περιμένα λοιπὸν
μὲ ἀγωνία κι' ἀξαφνα, τὸ φῶς ἔσβυσε στὸ δωμάτιο τῆς Ἀ-
λὶν.

Περιμένα ἀκόμη λίγες στιγμὲς κ' ὕστερα, μεθυμένος
ἀπὸ ἔρωτα, ἀνοίξα ἀθόρυβα τὴν πόρτα τοῦ «παρτιζιόν» καὶ
μῆκα στὸν σκοτεινὸ προθάλαμον. Εὐτυχῶς, ἤξερα ὅτι ἡ
πόρτα τῆς Ἀλὶν ἦταν δεξιά, στὴν ἀρχὴ τοῦ διαδρόμου.

Προχώρησα λοιπὸν καὶ σὲ λίγο ἔφθασα μπροστὰ στὴν
πόρτα τῆς. Μὰ τὴ στιγμὴ ποὺ ἔκανα νὰ μπῶ, ἓνα θερμὸ
χέρι μ' ἔπιασε ἀπὸ τὸ μπράτσο, ἐνῶ ἓνα ἄλλο μοῦ ἔκλεισε
τὸ στόμα. Τὸ ἄρωμα τῆς Ἀλὶν μὲ μέθυσε... Ὅλα τ' ἄλλα,
μοῦ ξανάρχονταν τώρα στὴ μνήμη σὰν ἓνα μαγικὸ ὄνειρον.
Ποτὲ ἄλλοτε δὲν ἤμουν τόσο εὐτυχισμένος μὲ μιά γυναῖκα.
Ποτὲ ἄλλοτε δὲν ἐνοιῶσα μὲ περισσότερη ἔντασι τὶς χαρὲς
καὶ τὶς τρέλλες τοῦ ἔρωτος.

Ἔπειτα, πρὶν ξημερώσῃ, ξαναγύρισα στὸ δωμάτιό μου,
παραπατώντας σὰν μεθυμένος ἀπὸ τὴν πολλὴ εὐτυχία κι'
ἀποκοιμήθηκα θαλαῖα ὥς τὸ μεσημέρι.

Τὸ μεσημέρι κατέβηκα στὴν τραπέζαρία μὲ τὴν ἐλπίδα,
ὅτι θὰ συναντοῦσα τὴ γλυκεῖα καὶ ἀέχαστη Ἀλὶν. Μὰ
θῆκα μόνη τὴ Λουίζα. Ἡ ἐξα-
δέλφη μου θῆλεπντας τὴν ἀπο-
γοητεύσι μου, ἔσπευσε νὰ μοῦ
ἐξηγήσῃ ὅτι οἱ Σερβάν εἶχαν
πάρει τὸ πρῶτον τραῖνον τῶν ὁ-
χτῶ γιὰ νὰ φθάσουν σ' ὁ Λον-
δίνο τὴν ἄλλη μέρα τὸ θῆρα
ἓνα τηλεγράφημα τοὺς ἀναγ-
κασε νὰ ἐπισπεύσουν τὴν ἀνα-
χώρησί τους.

Ἡ φωνὴ τῆς Λουίζας εἶχε
μιά παράξενη μελαγχολία καὶ
τὸ πρόσωπό τῆς ἦταν λιγάνι
ῶχρο. Ἀσφαλὸς, ὅτι ἤξερε τί
εἶχε συμβῇ καὶ εἶχε ὑποφέρει
ἀπὸ τὴ ζήλεια τῆς...

Μὰ τί μ' ἐνοιᾶζε ἡ ἐξαδέλφη
μου! Ἐγὼ δὲν ζοῦσα παρὰ μὲ
τὴν ἀνάμνησι τοῦ ἔρωτα τῆς Ἀλὶν.

Μετὰ τὸ φαγητὸ λοιπὸν κατέβηκα στὴν ὄχθη τῆς λίμνης
γιὰ νὰ κάνω ἓνα μεγάλον περπάτο μὲ τὴν ἀτμάκατο.

Ὁ Ἀντώνιο, ὁ ἴταλὸς θαρκαρῆς, ποὺ χρησιμοποιοῦσε
ἡ ἐξαδέλφη μου γιὰ τὶς ἐκδρομὲς τῆς, ἦταν ἐπαλωμένος
στὴν παραλία. Τὸν φώναξα λοιπὸν καὶ μὲ τὴν ἀτμάκατό του
ἔκανα μιά δολόκληρη ὥρα τὸν γύρον τῆς λίμνης. Ἔπειτα, ἡ
ἀνάμνησι τῆς Ἀλὶν ἄρχισε πάλι νὰ μὲ βασανίζει...

— Ἐσὺ μετέφερες σήμερα τὸ πρῶτ' ἀπὸ τὰ σταθμὸ τοὺς φί-
λους τῆς κυρίας Λουίζας; ρώτησα τότε τὸν Ἀντώνιο.

— Σὶ σὶ νὶ ὁ ρ ε, μοῦ ἀπάντησε. Ἐγὼ τοὺς μετέφερα
χθὲς τὸ ἀπόγευμα στὸν σταθμὸ.

— Χθὲς τὸ ἀπόγευμα; ἀπόρησα.

— Μάλιστα, κύριε! Ἐπῆραν ἀπὸ τὸ Κόμο τὸ ἐξπρές τῶν
πέντε. Ἦταν μαζί τους καὶ ἡ σινιόρα Λουίζα...

— Εἰσαι θεδαίος, τοῦ εἶπα, σαστισμένος καὶ μὲ πνιγμένη
φωνή. Ἦταν χθὲς τὸ ἀπόγευμα;

Ὁ Ἀντώνιο μὲ κύτταξε σὰν νὰ ἔθλεπε μπροστὰ τοῦ ἓναν
τρελλό. Μὲ διαβεβαίωσε πάλι ὅτι «οἱ φίλοι τῆς κυρίας
Λουίζας», εἶχαν φύγει χθὲς τὸ ἀπόγευμα κι' ἔστριψε τὴν
ἀτμάκατό του πρὸς τὴν ὄχθη.

Μοῦ ἦταν ἀδύνατον νὰ καταλάβω τί εἶχε συμβῇ. Μηπως
εἶναι τρελλαθῇ ξαφνικά; Ἄν ἡ Ἀλὶν εἶχε φύγει χθὲς τὸ
ἀπόγευμα, τότε ποιά γυναῖκα εἶχα σφίξει στὴν ἀγκαλιά
μου;

Σὲ λίγο ὅμως τὸ πνεῦμα μου ἄρχισε νὰ φωτίζεται. Εἶχα
ἀρχίσει νὰ μαυτεῖω τὴν ἀλήθεια.

Γύρισα τρέχοντας στὴ θύλα καὶ μῆκα στὸ σαλόνι σὰν
τρελλός. Ἡ Λουίζα καθόταν μπροστὰ στὸ γραφεῖο τῆς κι'
ἔγραφε ἓνα γράμμα.

— Λουίζα, τῆς φώναξα, εἶναι ἀλήθεια; Πές μου, εἶναι ἀ-
λήθεια ὅτι οἱ Σερβάν ἔφυγαν χθὲς τὸ ἀπόγευμα;

Ἡ πέννα ἔπεσε ἀπὸ τὸ χέρι τῆς κι' ἓνα κύμα ντροπῆς
κοκκίνισε ὥς τ' αὐτιά τὸ πρόσωπό τῆς. Ἔπειτα, ἀρχισε νὰ
φιθυρίζῃ κάτι ἀκατάληπτα λόγια.

— Μοῦ εἶπες ψέματα, Λουίζα! τῆς ξαναφώναξα. Γιατί
μοῦ εἶπες ψέματα;

Ἡ ἐξαδέλφη μου εἶχε σηκωθῇ καὶ σκεπάζοντας τὸ πρό-
σωπό τῆς μὲ τὰ χέρια τῆς ἔφυγε πρὸς τὴν πόρτα.

Μὰ ἐγὼ τὴν ἄρπαξα ἀπότομα ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ τὴν
ἀνάγκασα νὰ μοῦ δείξῃ τὸ πρόσωπό τῆς. Καὶ τότε, γιὰ
πρῶτὴ φορά, πρόσεξα, ὅτι ἡ Λουίζα ἦταν μιά γλυκεῖα, μιά
παραπολὺ ὁμορφὴ γυναῖκα.

— Ἐσὺ ἤσουν χθὲς τὴν νύχτα; Ἐσὺ;... τὴ ρώτησα μὲ
θραγχὴ φωνή.

— Ἀφσέ με! στέναξε ἡ ἐξαδέλφη μου. Σὲ ἱκετεύω, ἀφ-
σέ με!

Καὶ μὲ μιά ἀπότομη κίνησι, ἔξφυγε ἀπὸ τὰ χέρια μου
καὶ ὄγῃκε ἀπὸ τὸ σαλόνι.

Ἐγὼ εἶχα ἀναστατωθῇ! Δὲν ἤξερα τί νὰ κάνω, τί νὰ
σκεφθῶ, τί νὰ πῶ. Κάθε τόσο, μόνον, ἔλεγα μέσα μου:

— Ἡ γυναῖκα ποὺ μὲ συνεκλόνησε μὲ τὸν ἔρωτά τῆς, ἡ
γυναῖκα ποὺ μ' ἔκανε εὐτυχισμένο δὲν ἔφυγε. Εἶναι ἐδῶ!
Καὶ μ' ἀγαπάει ἀκόμη!...

Τί παράξενο ποὺ ἦταν! Μοῦ φαινόταν πῶς εἶχε γίνεῖ ἓνα
θαῦμα καὶ πῶς ὅλο τὸ πάθος ποὺ εἶχα γιὰ τὴν Ἀλὶν εἶχε
συγκεντρωθῇ τώρα στὴ Λουίζα.

Τὸ θῆρα, ἡ ἐξαδέλφη μου δὲν παρουσιάσθηκε στὴν τρα-
πέζαρία.

Ὁ ὑπέρτης μοῦ εἶπε ὅτι ἦταν ἀδιάθετη.
Ἐτρεξα λοιπὸν στὸ δωμάτιό τῆς καὶ θῆκα τὴ Λουίζα
στὸ κρεββάτι.

Μόλις μὲ εἶδε, ἄπλωσε τὰ
χέρια τῆς σὰν νὰ ἤθελε νὰ μὲ
διώξῃ. Μὰ ἐγὼ πλησίασα καὶ
τὴν ἔσφιξα στὴν ἀγκαλιά μου.
Ἡ Λουίζα τότε ἔσπασε σὲ
λυγμούς κι' ἀρχισε νὰ μὲ
λέη:

— Ἀγάπη μου, συγχώρεσέ
με!.. Μὰ ὑπέφερα τόσο πολὺ!..
Συγχώρεσε αὐτὴν τὴν τρέλλα
μου... Ἦθελα νὰ ζήσω λίγες
εὐτυχισμένες ὄρες κοντά σου!
Αὐτὸ ἦταν τὸ μοναδικὸ ὄνειρον
τῆς ζωῆς μου.

Κι' ἔτσι συνεννοήθηκα μὲ τὴν
Ἀλὶν, ποὺ δέχθηκε νὰ μὲ θο-
νήσῃ... Ἐγὼ τώρα δὲν μὲ πε-
νηθῶ...

Κι' ἔτσι συνεννοήθηκα μὲ τὴν
Ἀλὶν, ποὺ δέχθηκε νὰ μὲ θο-
νήσῃ... Ἐγὼ τώρα δὲν μὲ πε-
νηθῶ...

ριφρονεῖς, μὰ δὲν μποροῦσα νὰ κάνω ἄλλοιῶς. Μοῦ φαινό-
ταν πῶς θὰ πέθαναι ἀπὸ τὸν ἄτυχο ἔρωτά μου. Θεέ μου!
Πόσο ντρέπομαι τώρα!...

— Ὅχι, Λουίζα, τῆς ἀπάντησα χαϊδεύοντας τὰ μαλλιά
τῆς, ἐγὼ πρέπει νὰ ντρέπομαι ποὺ ἐπιθυμοῦσα τὴν εὐτυχία
μιάς στιγμῆς, ἐνῶ ὅπλα μου εἶχα τὸν μεγάλο ἔρωτά σου,
τὴν παντοτεινὴ εὐτυχία! Ἡδύκασε ἀγάπη μου! Ὁ ἔρωας
σου ἔκανε ἓνα θαῦμα. Ἡ Ἀλὶν καὶ ἐσὺ, εἰσαπτε γιὰ μ' ἓνα
τῶρα τὸ ἴδιο πρόσωπο!...

— Ἀγαπᾷς τὴν Ἀλὶν κι' ὄχι ἐμένα! μοῦ εἶπε ἡ Λουίζα,
προσπαθώντας νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά μου.

— Ὅχι, ὄχι! τῆς φώναξα. Ἐσὺ εἰσαι ἡ Ἀλὶν, μιά Ἀ-
λὶν ποὺ δὲν τὴν ἤξερα ἀκόμη! Ἐσένα λοιπὸν ἀγαπῶ κι'
ὄχι τὴν Ἀλὶν! Ἐσένα! Μόνον ἐσένα!...

Καὶ μὲ μιά τρελλὴ περιπάθεια τὴν φίλησα στὸ στόμα.

Αὐτὴ λοιπὸν εἶναι ἡ ἀλλόκοτη περιπέτεια ποὺ ἤθελα νὰ
σὰς διηγηθῶ.

Εἶναι περιττὸ νὰ προσθέσω ὅτι ἡ Λουίζα σήμερα εἶναι ἡ
ἀγαπημένη μου γυναῖκα.

*Ὑστερὰ ἀπὸ ἓνα μῆνα παντρευθήκαμε στὸ Κόμο.

ΝΙΚΟΛΑΣ ΣΕΓΚΥΡ

Συνιστῶμεν εἰς τὰς ἀνάγνωστράς μας τὸ ἐργοστάσιον
Ἐλευθερίων Σπουδῶν Κοπτικῆς καὶ Ραββινικῆς τῆς κ. ΧΡΗ-
ΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ, ὁδὸς Μητροπόλεως 14α,
Ἀθῆναι.

Βρῆκα τὴ Λουίζα στὸ κρεββάτι.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΠΩΝΤΕΛΑΙΡ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Ο δεύτερο φύλλο της «Κοινης Σωτηρίας» στόλιζε μια θινιέττα του ζωγράφου Κουρμπέ, που είχε προορισμό να ξεχωρίσει την εφημερίδα από ένα άλλο φύλλο, το οποίο, μέσα στην αναστάτωση, κυκλοφόρησε με τον ίδιο τίτλο. Η εικόνα, αν και μετρία, είναι χαρακτηριστική. Παρίστανε μερικούς επαναστάτες να πυροδοτούν από ένα όδοφραγμα. Λοιπόν, οι επαναστάτες αυτοί ήταν ντυμένοι με μπλουζες, μά φορούσαν ψηλά καπέλλα στο κεφάλι... Ήσαν τάχα εργάτες που φέρεσαν τα καπέλλα των διανοομένων; Όχι, ήσαν μάλλον διανοούμενοι που φέρεσαν εργατικές μπλουζες. Και τέτοια πράγματι ήταν η εικόνα του προλεταρίου του 1848. Τόν παρίστανε σαν ένα τέρας άπιδανο, συμβολικό.

Το δεύτερο αυτό φύλλο στο σύνολό του δεν ήταν καλλίτερο απ' το πρώτο. Είπ' εμπισθές και φανατισμένο. Μά θρίσκει κανείς σ' αυτό μια έκρηξη αγανακτήσεως κατά των επαναστατών με τα χάλια που είχαν μετά την επικράτησή τους.

«Ερχόμαστε απ' τα ύπουργεία — γράφει ένα άρθρο του φύλλου αυτού που το συνέταξε κατά πάσαν πιθανότητα ο ίδιος ο Μπωντελαίρ, — ερχόμαστε από τη Δημαρχία και από τη διεύθυνση της Αστυνομίας. Οι διάδρομοι είναι γεμάτοι από έπαίτας θέσεων... Τα λιθόστρωτα των δρόμων είναι ακόμα κόκκινα απ' το αίμα των αδελφών μας που σκοτώθηκαν για την ελευθερία. Ας αφήσουμε στους μεγάλους ίσκιους των μιά στιγμή παραίσθησε, ότι πέτυχε ο σκοπός τους και ας παρατήσουμε έστω και για λίγες μέρες τα ρουσφέτια».

Μά μετά το δεύτερο φύλλο, τα κεφάλαια της «Κοινης Σωτηρίας» δηλαδή ένενηντα πράγκα που τα είχε καιαθάλει ο Τουμπέν εξαντλήθηκαν.

Και όμως το πρώτο φύλλο είχε πουληθεί αρκετά καλά. Μόνο που οι εφημεριδοπώλες, οι οποίοι ήσαν εργάται άπεργοί, εξέχασαν να πάνε τις εισπράξεις στην εφημερίδα. Και μολονότι ο Μπωντελαίρ, αφού φόρεσε την άσπρη του μπλούζα, βγήκε μόνος του να διαλαλήση το δεύτερο φύλλο, το πλήθος δεν απάντησε στις φωνές του...

Έτσι το Ταμείο έμεινε άδειανό και το τρίτο φύλλο της «Κοινης Σωτηρίας» δεν βγήκε ποτέ.

Η μεγάλη επαναστατική κίνηση είχε παρασύρει, εκτός από τον Μπωντελαίρ και τους φίλους του.

Ο Λουί Μενάρ, εγκαταλείποντας τα πειράματα της χημείας, ρίχτηκε στην μάχη. Η «Λέσχη των Λεσχών», έστειλε στη Βρετανία τον ποιητή Λεκόντ ντε Λιλ για να διαφωτίσει τις μάζες, προκειμένου να ένεργηθούν προεχώς εκλογές.

Μά και μετά τις εκλογές, νέες άγριες κι αίματηρες ταραχές, έξερράγησαν στο Παρίσι. Ο Μπωντελαίρ έλαβε μέρος και σ' αυτές. Αυτή τη φορά, η λύσσα των επαναστατών, κυρίευσε και τον ποιητή, ο οποίος πήγε και πολέμησε στα όδοφράγματα.

Μά ο στρατηγός Ωπικ τί γινόταν εν τώ μεταξύ; Ήταν άπλούστατα πολύ καλά και κανένας δεν τον έβριζε, γιατί ύπηρετούσε στο έπιτελείο και έτσι δεν άνακατεύθηκε στις διαμάχες.

Το νέο μάλιστα δημοκρατικό καθεστώς, έπειδή δεν του είχε και τόση εμπιστοσύνη, τον διώρισε, καθ' ύπόδειξη του Λαμαρτίνου, ο οποίος ήταν τότε ύπουργός των Έξωτερικών, πρεσβευτή στην Ύψηλή Πύλη, στην Πόλη!

Η Καρολίνα, η μητέρα του Μπωντελαίρ, πρέσβειρα!... Της πήγαινε περίφημα ο τίτλος αυτός. Είχε άνατραφή άριστοκρατικά, είχε ζήσει μέσα στον καλόν κόσμο και μπορούσε να τα βγάξει πέρα περίφημα... Μά πρό πάντων,

η Καρολίνα ήταν άξιολάτρευτη, γιατί και στα πεινήτα πέντε της χρόνια διατηρούσε όλην την χάρι της.

Όσο για τον Μπωντελαίρ, είναι φανερό ότι, ανάμεσα στην πολιτική, που τον είχε άρπάξει, θά αίσθανόθε κάποιο πείσμα για τη νέα τιμητική διάκρισι του πατριού του.

Η Καρολίνα αίσθανόθε, παρ' όλη τη γυναικεία ματαιοδοξία της, άρκετη θλίψη, γιατί θά έφευγε απ' το Παρίσι και θά χωριζόταν από τον γιο της. Ο Μάξιμος Ντικάν που θρισκόταν περαστικός απ' την Κωνσταντινούπολη το 1850, έγινε δεκτός στη γαλλική πρεσβεία από τον στρατηγό Ωπικ και την σύζυγό του. Ο στρατηγός, από ευγένεια ρώτησε τον Ντικάν, αν είχε παρουσιαστή κανένα καινούργιο ταλέντο. Ο Ντικάν, ο οποίος άγνούσε τα ιδιαίτερα της οικογενείας Ωπικ πρόφερε το όνομα του Μπωντελαίρ.

Μά αυτό ήταν μια μεγάλη γκάφα. Ο στρατηγός κατούφιασε και κύτταξε τον Ντικάν κατάματα σαν ν' άποτελούσαν τα λόγια του πρόκλησι γι' αυτόν, ενώ από πίσω του ο άξιωματικός της ύπηρεσίας του έγνεφε άπελπισμένα να σωπάσει.

Κατά την διάρκεια αυτής της σκηνής, η πρέσβειρα έμεινε σιωπηλή. Μά έπειτα από μερικές στιγμές, τραβώντας τον έπισκέπτη σε μια γωνία του σαλονιού, τον ρώτησε με σπαρραχτικό τόνο στη φωνή της:

— Είπ' άλήθεια πώς έχει το λέντο;

Εν τώ μεταξύ, στο Παρίσι η δημοκρατία είχε μεταβληθεί σε δικτατορία με τον στρατηγό Καβαινιακ και κατέδωκε τους δημοκρατικούς.

Ο Λουί Μενάρ άγανακτισμένος είχε ξαναπαίρει την ποιητική του λύρα για να ύμνήση τα θύματα του Καβαινιακ.

Ω, σεις που χωρίς μια τιμή, κοιμάστε μπερδεμένοι. Μέσα στον λάκκο τον κοινό που έρριξαν τα κορμιά σας, των άφώνων δακρύων μας δεχθήτε έδώ τον φόρο!

Το ποίημα αυτό, που έχει τον τίτλο «Δόξα στους Νικημένους» δημοσιεύθηκε στον «Λαός», την εφημερίδα του περιήμου κοινωνιολόγου Προυντόν.

Ο Λουί Μενάρ, που έμηνύθη συγχρόνως με την εφημερίδα, καταδικάστηκε στις 7 Άπριλίου 1849 σε δεκαπέντε μηνών φυλάκισι και σε δέκα χιλιάδων φράγκων πρόστιμο.

Για ν' άποφύγη την έκτισι της ποινής, έφυγε κρυφά για την Άγγλία, και από εκεί, πήγε στις Βρυξέλλες. Άμνηστεύθηκε το 1852, ξαναγύρισε στο Παρίσι και έπι άρκετόν καιρό, δεν ένδιαφερόταν για τίποτε άλλο εκτός από τη ζωγραφική. Κάθώς θά θυμούνται οι άναγνώσταί μας, ο Μενάρ κυνηγόσε άλλοτε φείδια στο Φονταινεμπλά.

Είχε αγαπήσει λοιπόν το ωραίο αυτό δάσος και θέλησε ν' άπαθανάτιση με τα χρώματά του διάφορες άπόψεις του. Έτσι, για τον σκοπό αυτό, πήγε κι' εγκαταστάθηκε στο Μπαρμπιζόν.

Όλοι οι ιδεολόγοι επαναστάται είχαν νικηθεί πεία. Κι' αυτός άκόμη ο Πρενιτόν, ο οποίος ήταν ένας επαναστατής διαφορετικού άναστηματος από τον χαριτωμένο Μενάρ κι ο οποίος έπιβαλλόταν σε όλους χωρίς όλην καταγωγή του, την άυστηρότητά του, την άγνότητά του και την άνοχη του στην εργασία.

Ο Μπωντελαίρ γνώρισε τον Προυντόν το 1848.

Ένα θράδυ που ο ποιητής είχε πάει να συνάντησιν κάποιον φίλο του στο γραφείο του «Άντιπροσώπου του Λαού» (της πρώτης εφημερίδας του Προυντόν που του την έκλεισε ο Καβαινιακ) θρήκε τον διευθυντή της, περιστοιχισμένο απ' τους συνεργάτες του, να τους δίνη με φιλικό ύφος οδηγίες και συμβουλές για τον φύλλο της έπομένης.

Όταν οι συντάκται άπεσύρθηκαν, ο Μπωντελαίρ κι' ο Προυντόν άρχισαν να κουβεντιάζουν.

— Πολίτα — του έπτε σε κάποια στιγμή ο Προυντόν, — είναι ή ώρα του φαγητού. Έρχεσθε να φάμε μαζί.

Πήγανε πράγματι σ' ένα μικρό έστιατόριο.

(Άκολουθεί)

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΡΩΤΙΚΟ ΜΕΘΥΣΙ

ΤΟΥ ΑΡΤΟΥΡ ΣΝΙΤΣΛΕΡ

Η Έλσα, ύστερ' από τα μεσάνυχτα, είχε πεία μεθύσει. Το πρόσωπό της δεν είχε καμμία έκφρασι και τα μάτια της είχαν θαμπώσει από την όμειχλη της μέθης.

Ο Μάξ τότε δεν την άφηνε πεία μόνη, ούτε μιά στιγμή. Μέσα στις κατάφωτες αίθουσες του «Εξέλειορ», η εύθυμία του χορού είχε φθάσει σε μιά άπερίγραπτη φρενιτιδα. Η Έλσα χόρευε άσυναίσθητα, έγκαταλείποντας το ύπεροχο σώμα της στην άγκαλιά του Μάξ, μ' ένα θραχνό γέλιο, νευρικό, γεμάτο τρέλλα και πρόκλησι. Έκείνος άνάπνεε με δυσκολία πνιγμένος από έναν τυραννικό και άκατανίκτη έρωτα. Κι' άξάφνα την παρέσυρε σ' ένα άπόμερο σαλονάκι, μισοσκοτεινό κι' έκεί άρχισε να τη φιλή παράφορα και να της ψιθυρίζει άσυνάρτητα λόγια. Έπειτα, πήρε μιά άπότομη άπόφασι. Τράβηξε μαζί της ως το βεστιάριο, πήρε τη γούνα της και το επανώφρι του και τη θοήθηκε να βγή έξω, στην παγερή νύχτα.

Σε λίγο, ένα αυτόκινητο τους μετέφερε σε μιά ήσυχη έλλα, κοντά στο πάρκο. Ο Μάξ άνοιξε διάφορες πόρτες κι' ύστερα μπήκε μαζί της σ' ένα σκοτεινό δωμάτιο. Άναψε το φώς κατόπιν, την σήκωσε στην άγκαλιά του και την έξάλωσε στο κρεββάτι, επάνω στα κάτασπρα μεταξωτά σκεπάσματα.

Η Έλσα άνοιξε τα μάτια της και χαμογέλασε. Έκεινος τότε τη φιλήσε πάλι στο στόμα, με πυρετό, με παραφορά, με φρενιτιδα. Έπειτα, άνασηκώθηκε και τον κύτταξε. Η Έλσα δεν γελούσε πεία. Άκίνητη, όχη, με κλειστά μάτια, θά έλεγε κανείς ότι είχε άποκοιμηθή ή ότι είχε λιποθυμήσει.

«Τώρα θά άρχισι να κλαίη και θά υοό κάνει μιά σκηνή...», συλλογίσθηκε ο Μάξ. Κι' άμέσως κατάλαθε πώς είχε κάνει μιά άσυχώρητη τρέλλα. Γιατί την είχε πάρει μαζί του στο σπίτι του; Μήπως δεν τίς ξέρω δά αυτές τίς δεσποινίδες των καλών οίκογενειών; Έκανε στενοχωρημένος...

Η Έλσα άνοιξε έκεινη τη στιγμή τα μάτια, τον κύτταξε πάλι και χαμογέλασε με κάποια κακία, — λοιπόν; ψιθύρισε. Είσαστε εύνοησμένος; Βλέπετε ότι είμαι έδώ, στο σπίτι σας, στην διάθεσί σας... Είμαι δική σας...

Ο Μάξ έαφνιάστηκε. Δεν έκλεισε η Έλσα; Δεν παραπονιζόταν; Τι περίεργο! Το φάνηκε πώς είχε μπροστά του ένα μικρό κι' άνυπεράσπιστο κορίτσι. Μά ένα κορίτσι θυσιμένο στην άμαρτία.

— Συγχωρέστε με, Έλσα... ψιθύρισε σχεδόν δίχως να το θέλη. Δεν έπρεπε να σάς φερθώ έτσι...

Μά γιατί; τον ερωτήθηκε έκεινη. Γυρεύατε μιά περιπέτεια... Την θρήκατε... Για μένα είναι το ίδιο... Είτε είσαστε έσείς, είτε ένας άλλος...

Και δάκρυσε.

— Όχι! φώναξε ο Μάξ. Δεν πρέπει να μιλάτε έτσι...

Συλλογίσθηκε ποιά είσαστε... Τι είμαι; έκανε η Έλσα με πίκρα. Μιά γυναίκα σαν τις άλλες... Μιά γυναίκα που ξεπέφτει από την μιά περιπέτεια στην άλλη... Στο παιγνίδι, όταν χάνη κανείς, πρέπει να ξέρη να πληρώνη... Έμπρός, λοιπόν. Γιατί διατάζετε;

Η νύχτα ήταν θυσιμένη σε μιά θαθεία σιωπή. Η Έλσα καθόταν στα πόδια του κρεββατιού κι' άκουμπούσε το κεφάλι της στο ώμο του. Ο Μάξ την είχε άγκαλιάσει με τρυφερότητα.

— Έλσα, τίς έπτε, ποιός σου έκανε κακό; Ποιός σ' έ...

— να πονέσει;

Έκεινη άνατρίχιασε σαν να είχαν άγγίξει μιά δδυνηρή πληγή της. Ο Μάξ ένοιωθε ένα θαυόν πόνο στην καρδιά

του. — Έλσα, τίς ξαναείπε, συγχώρησε με... Μά πρέπει να προσπαθήσης να ξαναβρης τον έαυτό σου... Να σωθής!... Ναί, να σωθής από μένα, από τους άλλους!...

— Όχι, όχι, στέναξε έκεινη, μη μου μιλάτε έτσι... Θά με κάνετε να κλάψω... Κι' εγώ δεν θέλω να ξανακλάψω, ποτέ πεία!

— Έλσα, θέλεις να σε βοηθήσω εγώ; τίς έπτε ο Μάξ με τρυφερότητα. Συλλογίσου την ψυχή σου, την άρρωστη ψυχή σου... Θέλεις να τη γιατρέψουμε μαζί;

Η Έλσα άρχισε να κλαίη. Έκείνος τότε τίς έρριξε στους ώμους τη γούνα της και την παρέσυρε έξω από το σπίτι του. Σε λίγη ώρα είχαν ξαναγυρίσει στο «Εξέλειορ». Ο τρελλός χορός είχε καταλήξει σε μιά άφάνταστη κραιπάλη. Κανείς δεν πρόσεξε την άπουσία τους. Κανείς δεν παρατήρησε τον γυρισμό τους.

Την άλλη ήμέρα ο Μάξ έυασε όλη την ιστορία της Έλσας. Είχε αγαπήσει με πάθος έναν άνδρα. Γι' αυτήν, ήταν το πάλν, η ζωή της, η εύτυχία της. Έπειτα, την παραιμόνη του γάμου τους παρουσιάσθηκε μιά άλλη γυναίκα. Ο αγαπημένος της Έλσας, από τον φόβο του σκανδάλου, από δειλία κι' ίσως κι' από το έζηνημα ενός παληού έρωτα, δεν μπόρεσε ν' άντισταθή. Έγκατέλειψε κλαίγοντας την Έλσα για ν' άκολουθήση την άλλη γυναίκα.

Μιά άπλη, μιά ανηθισμένη ιστορία. Μά ήταν άρκετη για να δηλητηριάση την ψυχή ενός έρωτευμένου κοριτσιού.

Η Έλσα θέλησε να ξεχάση, να διασκεδάση κι' άρχισε τις περιπέτειες. Εύτυχως, όλος σταματούσαν σε άθωα φλέρτ. Η πρώτη με γάλη τρέλλα της ήταν με τον Μάξ. Κι' αν έκείνος δεν δίσταζε, δεν την αγαπούσε, θά χανόταν για πάντα στην άμαρτία...

Άλήθεια, ο Μάξ τώρα την αγαπούσε κι' ήθελε να τη σώση. Μά η Έλσα συλλογίζόταν τον άλλον. Αγαπούσε άκόμη τον άλλον! Η άπουσία του τον έκανε πιο έπιθυμητό. Η Έλσα εύρισκε, ότι ήταν ο καλλίτερος από όλους τους άνδρες. Μέσα στην φαντασία της γινόταν ένας γόος που θροάνιζε τις γυναίκες, όπως οι άληθινοί Δόν Ζουάν.

— Μάξ... του έπτε ένα θράδυ η Έλσα. Μοθ' άρέσεις... Μά δεν μπορώ να σε παντρευθώ. Αν ξαναγυρίσει, δεν θα άπορέσω να το άντισταθώ... Είμαι δική του!...

Ο Μάξ ώστόσο δεν έχασε τις ελπίδες του. Έξακολουθούσε να βλέπη την Έλσα, να άκούη να του μιλά διαρκώς για τον άλλο και να πιστεύη σ' ένα προστάθμά του ότι η Έλσα του άνηκε πεία για πάντα, για όλη τη ζωή. Και δεν γελάσθηκε. Η μοίρα μας άνταμείνει κακιά φορά για την έπιμονή μας σ' ένα μεγάλο και έλικρινή έρωτα.

Ο Μάξ λοιπόν ήξερε να περιμένη. Όταν το καλοκαίρι η Έλσα με την οικογένειά της έφυγε για το Δίντο της Βενετίας, ο Μάξ δέν άργησε να συναντήση έκει πέρα την αγαπημένη του.

Κι' έκεί, ένα θράδυ, στον κήπο ενός κομποπολιτικού ξενοδοχείου, παίχθηκε έαφνικά η τελευταία κι' άπολυτρωτική πράξις του δράματος της Έλσας.

Ο Μάξ χόρευε με την Έλσα στην πίστα, όταν ξάφνα την είδε να χλωμαίη και να σπρίξη το κεφάλι της στον ώμο του. Δίπλα τους ένας άγνωστος, ένας από έκείτους τους έπαγγελματίας Δόν Ζουάν των νυχτερινών κέντρων, χόρευε με μιά κυρία, άρκετά ήλικιωμένη και κατάφορη από κομημάτα. Ο άγνωστος αυτός, άμογερόσε της Έλσας με μεγάλη οικειότητα σαν να την ήξερε από καιρό. Ήταν άσημαντος, με κάτι το ύποπτο και το χυδαίο

ΧΙΛΙΑ - ΔΥΟ

Η φυτείες του ρυζιού που περιβάλλουν την μεγάλη λειψανοθήκη του "Αιζ, στην Ιαπωνία, είναι αφιερωμένες στο όνομα του προγόνου του Αυτοκράτορος, και θεωρούνται από τους Ιάπωνες ιερούς.

— Για να τονώσουν, λοιπόν, το ηθικό των μαχημένων στρατιωτών στην Κίνα, οι θρησκευτικές αρχές του Τόκιο τους απέστειλαν 600.000 από τα φυτιά αυτά, ως «φυλαχτά».

Στη βορειοανατολική Ρωσία, ο "Αγγλος, διοικητής της περιοχής κατεπαράχθη από ημερών από τέσσερα λεοντάρια την ώρα που παίζει γκολφ!

Ένας "Αγγλος λoχίας, Μπλάκιρ, όνμαζόμενος είχε τραυματισθεί τελευταία θανάσιμα από έναν "Αράβα στην Παλαιστίνη.

Την ώρα λοιπόν που ψυχορραγούσε, άκουσε στο ραδιόφωνο την άναγγελία του θανάτου του από το «σπηκερ» του ραδιοφωνικού σταθμού, ο οποίος ήταν, φαίνεται, λιγάκι θιαστικός.

Η αιδώς μίς Πατρίτσια Ράυν, μπήκε κατ' αυτός ο να κοσμηματοπωλείο της Νέας Υόρκης για ν' αγοράσει ένα κολλιέ από μαργαριτάρια Ιμιτασιόν.

— Για να πεισθί δέ ότι τα μαργαριτάρια πού θ' αγόραζε δεν θά διέφεραν διόλου στην εμφάνισι από τα πραγματικά πού φορούσε, τὰ έβγαλε από τον λαιμό της καί τὰ περίεβαλε.

Τό άσχημο όμως ήταν ότι έκαμε λάθος καί αντί νά αφήσει στη βιτρίνα τὰ ψεύτικα, άρρησε τ' άληθινά μαργαριτάρια καί πέρασε στον λαιμό της τὰ ψεύτικα.

Τό λάθος τό άντελήφθη έπειτα από τρεις ώρες κι' όταν έπέστρεψε στο κατάστημα για νά τὰ ζητήσει, τὰ μαργαριτάρια της είχαν πουληθί σέ άλλον πελάτη αντί έπτά δολλαρίων, ως ψεύτικα δηλαδή, ενώ στοίχιζαν 500 δολάρια!

στην εμφάνισι του. Ο Μάξ κατάλαβε ποιός ήταν, μά δέν είπε τίποτε της "Ελσα.

Εκείνη τον παρακάλεσε νά γυρίσουν στο τραπέζι τους κι' από εκεί, με μάτια γεμάτα φρίκη καί κατάπληξι έξακολουθούσε νά κυττάζει τον άγνωστο. Εκείνος, στον δεύτερο χορό πλησίασε στο τραπέζι τους καί με τό ίδιο ματαιόδοξο καί άνόητο χαμόγελο, έκανε μία υπόκλισι καί της είπε:

— "Ελσα, θέλεις νά χορέψουμε;

— "Όχι! τοú άπάντησε εκείνη με άπόγνωσι. "Όχι!... Ποτέ πειά μαζί σου!

Κι' επρόσθεσε, σφίγγοντας τρυφερά τό χέρι του Μάξ.

— Χορεύω μόνο με τον άνδρα μου!...

Ο άγνωστος χαμόγελασε σαρκαστικά καί χάθηκε στο βάθος του κήπου.

Είναι αυτός! ψιθύρισε τότε ή "Ελσα, τάν νά ήθελε νά εξηγήσει του Μάξ την ταραχή της. Θεέ μου! Μά ήταν δυνατόν νά αγαπούσα αυτόν τον άνδρα; "Όχι, όχι! Η μουν έρωτευμένη μ' ένα φάντασμα, μ' ένα πλάσμα της φαντασίας μου. "Ήμουν μία τρελή!... Μά τώρα γιατρεύθηκα... Μάξ! Μάξ! "Εσύ είσαι ή μόνη άγάπη μου, ο μόνος έρωας της ζωής μου.

Καί κυττάζοντας τον στό μάτια, επρόσθεσε:

— "Εσύ είσαι ο άνδρας μου!...

Εκείνος τότε πέρασε τό χέρι του γύρω από τη μέση της καί την έσφιξε κοντά του, με δύναμι, σαν νά ήθελε νά της δώσει νά καταλάβη, ότι τίποτε πειά δέν μπορούσε νά τους χωρίσει. Ο έρωας τους είχε ένώσει για όλη τους την ζωή.

ΑΡΘΟΥΡ ΣΝΙΤΣΛΕΡ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΚΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

τόπιν του ζήτησε νά του δείξη πού έχει κρυμμένα τὰ λεπτά του.

— Ο έντρομος νοικοκύρης του έδειξε πού έκρυβε τις οικονομίες του κι' έτσι ο έξυπνος καί υποχρηστικός λαποδότης έφυγε σέ λίγο με γεμάτες τις τσέπες, αφήνοντας τον κλαπέντα... θαυμάσια στην υγεία του!

Ο άεροπόρος Τζίμυ "Αντζελ άνεκάλυψε τον μεγαλύτερο καταρράκτη του κόσμου, στη Βενεζουέλα.

— Για νά λάθετε μία ιδέα του καταρράκτου τούτου της Βενεζουέλας άρκει νά σάς πούμε ότι ενώ τὰ νερά των καταρράκτων του Νιαγάρα πέφτουν από ύψος 50 μέτρων, τὰ νερά των καταρράκτων της Βενεζουέλας πέφτουν από ύψος 1.500 μέτρων!

Θέλετε καί όλίγην πολεμοχαρή μόδαν; "Ιδού:

— Η γραββάτες στη Βιέννη έχουν θούλες σέ σχήμα θωβών άεροπλάνων.

Επί 20 χρόνια ένας ήρωας του Εύρωπαϊκού πολέμου έπαίρνε σύνταξι καί από τις δυο κυβερνήσεις: τη Γαλλική καί τη Γερμανική.

Τ' όνομά του φιγουράριζε στον τιμητικό κατάλογο των ήρώων του πολέμου καί των δύο χωρών.

Ο περίεργος αυτός συνταξιούχος όνομάζεται Ζυλ Βάλτερ καί πολέμησε στο πλευρό καί των Γερμανών καί των Γάλλων.

— Συνέβη δέ αυτό γιατί ή καταγωγή του είναι από την Άλσατία: ο πατέρας του ήταν Γερμανός καί ή μητέρα του Γαλλίδα.

Η πόλις Λήμπαν της Σιλεσίας όφειλε την ευημερία της στό... μαντήλια!

— Η πόλις αυτή είναι τό κέντρον της βιομηχανίας των μαντηλιών. Κάθε μέρα τὰ εργοστάσια της Λήμπαν κατασκευάζουν 1.620.000 μαντήλια, τὰ όποια στέλλουν σέ όλα τὰ μέρη του κόσμου.

Δυό "Αμερικανοί φυσιοδίφαι άνεκάλυσαν τελευταία ένα έντομο, τό όποιο χρησιμοποιεί μία καταπληκτική μέθοδο για νά πετά.

— Τό έντομο αυτό εκκρίνει ένα υγρό πού έχει την παράξενη ιδιότητα νά μετατρέπεται σέ μπαλόνι, με τη βοήθεια του όποίου καί ανυψώνεται στον άέρα.

— Τό μπαλόνι αυτό έχει περίμετρο 7 χιλιοστούμετρων, δηλαδή δυό φορές τό μήκος του έντόμου.

Η μεγαλύτερες κτηνοτροφικές αποθήκες του κόσμου είναι στό Σικάγο. Καταλαμβάνουν μία έκτασι είκοσι μιλίων!

Στην Κίνα μέχρι πρό τινος ακόμα τό άερίοφος διαγετανόταν με σωληνες κατασκευασμένες από κορμούς δένδρων «μπαμπού».

Στην Εύρώπη καλλιεργούνται ή φυτράνουν σέ άγρία κατάσταση 4.300 είδη λουλουδιών έκ των όποιων τὰ 400 έχουν ένα ευχάριστο άρωμα.

— Περισσότερα από 3.800 λουλούδια μυρίζουν άσχημα.

Ένας λαποδότης στο Σικάγο, την ώρα που τρώει σ' ένα σπιτι για νά κλέψη, έγινε άντλητής από τον οικοδόμο, ο οποίος μόλις τον άντικρουσε... έχασε τις αισθήσεις του!

— Ο λαποδότης τότε, άφησε τὰ ρεβόλβερ πού έκρατούσε σ' ένα τραπέζι, έρεπε στις αισθήσεις του τον νοικοκύρη μ' έντρίβες καί κα...

(Συνέχεια από τό προηγούμενο)

— "Άφησε νά κάνο δ,τι θέλω! φώναξε ή μικρούλα Ζερμαίν χτυπώντας τό πόδι της άυπόμονα. Πρέπει νά δώ τον κ. Λεμπερζέ. "Αμέσως χωρίς νά χάνω στιγμή!

Η "Ερνεστίνη έχαιλώςε τό κεφάλι της μ' έγκαρτέρησι.

— Καλά, δεσποινίς, σάς άκολουθώ...

Δέκα λεπτά κατόπιν, ή δυο γυναίκες χτυπούσαν την πόρτα του δικηγόρου.

Ο κ. Λεμπερζέ, πού ήταν άλλοτε τόσο άσχημα διαπεθεμένος, δέχτηκε την Ζερμαίν άμέσως.

Η ημέρα της δίκης πλησίαζε κι' ο δικηγόρος καταλάβαινε, ότι σέ μία υπόθεση τόσο έντυπωσιακή, δέν έπρεπε νά παραλείψη κανένα μέσο για νά διακοσμήσει την αγόρευσί του. Είχε σκεφθί, ότι ή άφοσίωσις της μικρής του προσέφερε ένα θέμα εύκολο, με τό όποιο θά μπορούσε νά συγκινήσει τους ένόρκους. Τί θρίαμβος καί τί δόξα γι' αυτόν αν θά κατώρθωνε ν' άποσπάζη από τη λαιμητόμο ένα δολοφόνο, του όποίου ή ένοχη ήταν όλοφάνερη.

Εκτός αυτού, ο κ. Λεμπερζέ, χάρις στους πολυαριθμούς φίλους πού είχε στό δικαστήρια, ήξερε κιόλας ένα μέρος των γεγονότων των σχετικών, με τη σύλληψι του Σεβαστιανού Μακλόν καί της Ζερμαίν καί για πολλούς λόγους άυπομονούσε νά μάθη την άλήθεια σχετικώς.

Γι' αυτό δέχτηκε την Ζερμαίν με τό πιο έγκάρδιο ύφος, στο γραφείο του καί της έδωσε μία καρέκλα για νά καθίση.

— Λοιπόν, δεσποινίς, της είπε με προσποιητή καλωσύνη, έμαθα ένα σωρό πράγματα για σάς. Πέστε μου τί ακριβώς συνέβη; Τί είν' αυτή ή ιστορία πού έχει άναστατώσει όλην την πόλι.

— "Ηρθα για νά σάς συμβουλευτώ σχετικώς, άπάντησε ή μικρούλα με τόνο σοβαρό, σχεδόν έπισημο.

— Δεσποινίς, σάς άκούω, είπε ο δικηγόρος, έμπρησμένος χωρίς νά θέλη από τό ύφος της.

— Ο κ. Μακλόν κι' εγώ, άρχισε νά λέη ή Ζερμαίν, πιστώτικα από τους χωροφύλακες, καθώς θυγαίναμε από τη θύλα του θείου μου Μπορέλ...

— Μά τί λοιπόν πήγατε νά κάνετε εκεί; ρώτησε ο δικηγόρος άνίκανος νά συγκρατήσει την άυπομονησία του.

— Θά σάς τό πώ άμέσως. "Όσες φορές έμεινα στην έπαυλι, είχα προσέξει, ότι ο θεός μου Μπορέλ, ο όποιος δέν δυσπιστούσε καθόλου σ' έμένα, φύλαγε σέ μία κρύπη κάποιου παληού έπιπλου μερικά έμπιστευτικά χαρτιά.

Σκέφτηκα πολύ σχετικά καί κατέληξα στο συμπέρασμα, ότι ή κρύπτη αυτή δέν άνακαλύφθηκε κατά τις έρευνες, πού έγιναν στη θύλα κι' ότι εκεί μόνο θά βοηθούσαν τη δικαιοσύνη νά συλλάβη τον πραγματικό δολοφόνο... Είχα τέτοια έπιθυμία νά ψάξω σ' αυτήν τη μυστική κρύπτη, ώστε άποφάσισα νά πάω μόνη στο Μαρανβίλ μέσα στη νύχτα.

— Ο κ. Λεμπερζέ άναπήδησε στην πολυθρόνα του.

— Μά δέν καταλαβαίνω τίποτε! φώναξε. Κι' ο παλαιός τί δουλειά είχε μαζί σας;...

— Ο κ. Μακλόν, του εξήγησε ή Ζερμαίν, με είχε παρακολούθησι έξ άποστάσεως για νά με ύπερασπισή αν μου συνέβαινε καμμία περιπέτεια. Σ' αυτόν μάλιστα χρωστάω τη ζωή μου... "Αν δέν ήταν ο κ. Μακλόν, θά με στραγγαλίζαν...

— Ποιός;

— Ο δολοφόνος του θείου μου, φώναξε ή Ζερμαίν. "Ο άνθρωπος με τό γκρίζο έπανωφόρι!

Ο δικηγόρος έπεφτε από έκπληξι σέ έκπληξι καί ήταν θαθεία ταραγμένος. "Όλες ή πεποιθήσεις πού είχε σχηματίσει ως τότε, κατέρρεαν. Η πανοπλία του σκεπτικισμού καί της άδιαφορίας με την όποια τυλιγόταν συστηματικά, έπεφτε μπροστά στη θερμή πίστι καί τον ένθουσιασμό της μικρούλας.

Είχε σκηνοθετή την καρέκλα του καί ταραγμένος, με μεγάλα θήματα, έκοβε βόλτες στο γραφείο του. "Εξαφνα

ΤΟ ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΟΥ Λ. ΝΤΕ ΣΑΝΤΕΝΑΙ

Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ

μυστική κρύπτη του γραφείου.

Μόλις ο κ. Λεμπερζέ διάβασε θιαστικά την μία απ' αυτές άμέσως άλλαξε χρώμα. Αυτή τη φορά, όλοι οι διαταγμοί του είχαν διαλυθί μέσα σέ μία στιγμή.

— Μά είναι άπίστευτο! τραύλισε καθώς διάβασε καί τις άλλες έπιστολές. "Όλο τό σύστημα της κατηγορίας του είσαγγελέως καταρρέει...

— "Εξαφνα, ο κ. Λεμπερζέ έπνιξε μία κραυγή.

— "Ω! είπε φέρνοντας τό χέρι του στο μέτωπό του. Θά ήταν παράδοξο...

Καί θιαστικά, νευρικά έτρεξε προς μία θήκη του γραφείου του, από την όποια πήρε έναν όγκώδη χαρτοφύλακα.

— Δεσποινίς, μία στιγμή σάς παρακαλώ, είπε γυρίζοντας προς την Ζερμαίν.

Κι' άρχισε νά εξετάζει με προσοχή τις τέσσερες έπιστολές, τις όποιες παρέβαλε μ' ένα χαρτί πού πήρε απ' τον χαρτοφύλακα καί τό όποιο είχε την τυπωμένη έπικεφαλίδα του ύποκαταστήματος της Πιστωτικής Τραπεζής του "Εθρέ.

— Μάντεψα σωστά! φώναξε με ύφος θριαμβευτικό, δίνοντας μία δυνατή γροθιά στο γραφείο του. Τώρα, δεσποινίς, κρατάμε τον ένοχο! Τον κρατάμε!

Η Ζερμαίν κύτταξε τον κ. Λεμπερζέ κατάπληκτη...

Ποτέ δέν τον είχε δει σέ κατάστασι τέτοιου έρεθισμού. Μά κ' ή ίδια ήταν άναστατωμένη. Τό πρόσωπό της έγινε σέ μία στιγμή κατακόκκινο για νά γίνει άμέσως κατόπιν πάλι χλωμό απ' ότι ήταν συνήθως. Καί με φωνή τρεμάμενη ρώτησε:

— "Όστε έχουμε την άπόδειξι;... Ο δολοφόνος άνακαλύφθηκε;... Είναι ο άνθρωπος με τό γκρίζο έπανωφόρι;

— Δέν χωράει πειά ούτε ή παραμικρή άμφιβολία! Χθές ακόμα μπρός σέ μία τέτοια θεαίωσι, θά ύψωνα τους ώμους μου... Σήμερα όμως σχημάτισα την πεποίθησί μου, καί νά γιατί...

Τά μάτια της Ζερμαίν διεσάλησαν από περιέργεια γεμάτη πρόμο.

— Η άποστολή των τεσσάρων έπιστολών προηγήθηκε κατά λίγες ήμέρες της ημέρας πού εξαργυρώθηκε τό πρώτο τσέκ των πενήντα χιλιάδων φράγκων στην Πιστωτική Τράπεζα.

Καί για νά κάνει την εξήγησί του πιο καθαρή πρόσθεσε:

— Καθώς έξέρετε λοιπόν, εκατόν πενήντα χιλιάδες από την περιουσία του θείου σάς... Αυτά τὰ χρήματα λοιπόν τὰ απέσυρε από την Τράπεζα ο άποσταλέας των τεσσάρων έπιστολών, πλαστογραφώντας την ύπογραφή του θείου σάς...

Ο κ. Λεμπερζέ λέγοντας τὰ λόγια αυτά, πήρε ένα φακό καί προσπάθησε νά διαβάσει την ύπογραφή του άποσταλέας των τεσσάρων έπιστολών, ή όποια ήταν έξαιρετικά δυσανάγνωστη.

Τά κατάφερε τέλος καί με έκπληξι πού είχε φτάσει πειά στο κατακόρυφο, φώναξε:

— "Ω! διάβολε! Ποιός θά μπορούσε νά ύποψιασθί ποτέ ένα τέτοιο πράγμα! Ένας άνθρωπος πλούσιος, εύπόλητος!... Είναι άπίστευτο!

Καί καθώς τὰ βλέματα της Ζερμαίν είχαν κορφοθή επάνω του έρωτηματικά κι' ανήσυχα, πρόσθεσε για νά την καθησυχάσει.

— "Όλα πάνε καλά... Μόνο πού ο παλιός άνθρωπος, με τον όποιον έχουμε νά κάνουμε είναι έξαιρετικά ισχυρός. Πρέπει νά δέξουμε μεγάλη σύνεσι.

(Ακολουθεί)

Ποιός ποτέ μπέρεσε να δώσει μια εξήγηση σ' αυτό το θαύμα; Γιατί δεν είναι τίποτε άλλο, παρά ένα θαύμα, αυτό το τόσο απρόοπτο, το τόσο συγκινητικό και το τόσο μυστηριώδες φαινόμενο της γενέσεως του έρωτος στις καρδιές των ανθρώπων! Είναι σαν να λάμπει ξαφνικά μια άστρατη. Κανείς δεν ξέρει πώς έγινε! Κανείς δεν ξέρει από ποιά ήρθε! Την ίδια στιγμή όμως όλος ο κόσμος άλλαξε στα μάτια μας. Το θαύμα έγινε: ο έρωας γεννήθηκε στην καρδιά μας. Άλλα πώς;

«Ας δούμε λοιπόν πώς περιγράφουν μερικοί διάσημοι συγγραφείς αυτό το εκπληκτικό και απροσδόκητο φαινόμενο».

«Ο Άντρέ Μωρουά, στο περίφημο μυθιστόρημά του «Κλίματ» μας δίνει ένα παράδειγμα του «κεραυνόβολου έρωτος». Ο ήρωας του θιβλίου του, ο Φιλίπ Μαρσενά, συναντάει στην Φλώρεντία μια θελκτική νέα, την Όντιλ Μαλέ. Η ωμορφιά της του κάνει μια ζωηρή εντύπωση. Υστερα, λοιπόν, από τη δεύτερη συνάντησή τους, ο Φιλίπ Μαρσενά γράφει τα εξής:

«Παρακολουθώντας την κίνηση του χεριού της, συνάντησα τα μάτια της δεσποινίδος Μαλέ και είδα με εκπλήξη και ευτυχία, ότι εκύτταζαν με προσήλωσι τα δικά μου. Αύτη ή ματιά της δεν κράτησε παρά μια μικρή, μια παραπολύ ελάχιστη στιγμή, μα ήταν ο μικροσκοπικός κόκκος της γύρεως, γεμάτος από άγνωστες δυνάμεις, από όπου γεννήθηκε ο μεγαλειότερος έρωτάς μου».

«Ας ακούσουμε τώρα και τον Μπαλζάκ: στο πασίγνωστο μυθιστόρημά του «Ευγενία Γκραντέ», η ήρωή του, η Ευγενία, που ζή θλιβερά στο Σωμύρ μαζί με τον πατέρα της, τη μητέρα της και τη γρηά Νανόν, είδε μια ημέρα να φθάνει από το Παρίσι ένας ωραίος εξάδελφός της. Η Ευγενία, από την πρώτη στιγμή, άρχισε να νοιώθει γι' αυτόν ένα μεγάλο, ένα ζωηρό ένδιαφέρον. Και ο έρωας, από την πρώτη κιόλας ημέρα, παρουσιάζεται στην καρδιά της με τη διακριτική και ακριβή μορφή μιας συγκινητικής αφοσίωσης. Ίδου δε πώς περιγράφει ο Μπαλζάκ αυτό το παράξενο αίσθημά της:

«Η Ευγενία, κάνοντας μια από εκείνες τις σκέψεις που γεννιούνται στην καρδιά των κοριτσιών, όταν ένα αίσθημα ριζώνει εκεί μέσα για πρώτη φορά, βγήκε από τη σάλλα για να πάει να βοηθήσει τη μητέρα της και τη Νανόν. «Αν τώρα τη ρωτούσε εκείνη τη στιγμή κανένας επιδέξις εξομολογητής, η Ευγενία θα του εξομολογείτο δίχως άλλο ότι δεν συλλογιζόταν ούτε τη μητέρα της ούτε την Νανόν, άλλ' είχε μια ζωηρή επιθυμία να πάει να δει το δωμάτιο του εξάδελφου της, για να το συγμορίσει και να ενδιαφερθεί γι' αυτόν. Η Ευγενία πίστευε κιόλας πως μόνο εκείνη μπορούσε να καταλάβει τα γούστα και τις ιδέες του εξάδελφου της...»

«Επίσης και η Κυρία ντε Σεβινιέ, σε μια από τις περιφημες «Επιστολές» της, κάνει λόγο για τον «καλό εκείνο Κιντέ Άκεβίλ, που

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΠΩΣ ΓΕΝΝΙΕΤΑΙ Ο ΕΡΩΣ :

[Μία πρωτότυπη και συναρπαστική έρευνα της Γαλλίδος δημοσιογράφου και συγγραφέως κ. Μαρσέλ Ωκλαιρ]

προσποιείται και παίρνει μια άρνητική στάση. «Επειτα, έχει ένα όραμα υπερβολικής αδιαφορίας που δείχνει ακριβώς το αντίθετο. Τέλος, εγκαταλείπει όλες τις συνηθείς φροντίδες του για να αφοσιωθεί σε μια μόνη. «Επί πλέον, δεν κάνει τίποτε άλλο παρά να κοιτάζει διαρκώς τους έρωτευμένους: «Μά την αλήθεια, πρέπει να είναι θεότρελλος, θα πάλαθος!... Έγώ θα προτιμούσα να σπάσω και τα δύο χέρια μου! Σ' όλα αυτά απαντάει κανείς μέσα του: «Ε, ναί! Όλα αυτά είναι αλήθεια...» Είσατε παραπολύ λογικός, έχετε δίκιο, μα ο έρωας είναι πιο δυνατός από τη λογική, από κάθε λογική. Είσατε άρρωστος, κλάτε, λυσαίτε, μα είσατε έρωτευμένος!»

«Ας δούμε τώρα πώς έρωτευθηκε ο Μάριος την Τιτίκα. Ο Βίκτωρ Ουγκώ στους «Αθλίους» του μας διηγείται, ότι ο Μάριος, που έβλεπε κάποτε-κάποτε την Τιτίκα στον κήπο του Λουξεμβούργου, την έρωτευθηκε χωρίς να ξέρη ποιά είναι

«Μια ημέρα, ο άερας ήταν λιγάκι θερμός, το Λουξεμβούργο είχε πλημμυρίσει από σκιές και από ήλιο, ο ουρανός ήταν καθαρός σαν να τον είχαν πλύνει το πρωί οι άγγελοι και τα σπουργίτια τιθίζαν χαρούμενα μέσα στις καστανιές. Ο Μάριος είχε ανοίξει την ψυχή του στη φύση, δεν συλλογιζόταν τίποτε, ζούσε, ανέπνεε. Καθώς περνούσε κοντά από εκείνο τον πάρκο, η νέα σήκωσε τα μάτια της και τον κύτταξε. Η ματιά τους τότε συναντήθηκαν.

«Τι υπήρχε, αυτή τη φορά στη ματιά της νέας; Ο Μάριος δεν μπορούσε να το εκφράσει. Δεν υπήρχε τίποτε και υπήρχε το πάλιν. Ήταν μια παράξενη άστρατη, μια παράξενη λάμψη.

«Εκείνη χαμήλωσε τα μάτια της κι έ- εκείνος εξακολούθησε τον δρόμο του. Την άλλη ημέρα, κατά την συνθησισμένη ώρα, ο Μάριος έβγαλε από την τσουλάπα την καινούργια φορεσιά του, το καινούργιο καπέλο του και τις καινούργιες μπότες του. Φέρεσε αυτήν την ολοκληρή πανοπλία. Εξάλλου τα γάντια του, πράγμα που ήταν εξαιρετικά πολυτέλεια και πήγε πάλι στο Λουξεμβούργο...»

Στο «Κόκκινο και το Μαύρο» του Σταυτάλ, ο Ζουλιέν Σορέλ, ο ήρωας του, θέλησε από εγωισμό, από υπερφυσία να «δαμάσει» την νεαρή αριστοκράτιδα Μαρθίλδη ντε λά Μόλ. Μα παρ' όλο το παιγνίδι που παίζει, αναγκάζεται να παραδεχθεί, ότι την αγάπασει!

«Ο Ζουλιέν δεν πίστευε διόλου, ότι ήταν τρελλά έρωτευμένος με την δεσποινίδα ντε λά Μόλ. Άσφαλώς, έδω και τρεις ημέρες δεν την αγαπούσε... Μα όλα άλλαξαν γρήγορα μέσα στην ψυχή του, από τη στιγμή που είδε, ότι είχε μαλλώσει μαζί της για πάντα. «Την ίδια νύχτα, ύστερ' από αυτόν τον τσακωμό τους, ο Ζουλιέν λίγο έλειπε να τρελλαθεί, θέλοντας, ότι ήταν υποχρεω-

είναι έρωτευμένος δίχως να το ξέρη. Η Κυρία ντε Σεβινιέ τον πειράζει λίγο, με ένα χαριτωμένο πνεύμα και δίνει συγχρόνως και μια θαυμαστή περιγραφή ενός έρωτος που αρχίζει να ριζώνει στην καρδιά:

«Με ρωτάτε, πού γράφει, ποιά είναι τα συμπτώματα αυτού του έρωτος; Πρώτ' απ' όλα δείχνει κανείς μια άσυνείδητη υπερβολική αδιαφορία που δείχνει ακριβώς το αντίθετο. Τέλος, εγκαταλείπει όλες τις συνηθείς φροντίδες του για να αφοσιωθεί σε μια μόνη. «Επί πλέον, δεν κάνει τίποτε άλλο παρά να κοιτάζει διαρκώς τους έρωτευμένους: «Μά την αλήθεια, πρέπει να είναι θεότρελλος, θα πάλαθος!... Έγώ θα προτιμούσα να σπάσω και τα δύο χέρια μου! Σ' όλα αυτά απαντάει κανείς μέσα του: «Ε, ναί! Όλα αυτά είναι αλήθεια...» Είσατε παραπολύ λογικός, έχετε δίκιο, μα ο έρωας είναι πιο δυνατός από τη λογική, από κάθε λογική. Είσατε άρρωστος, κλάτε, λυσαίτε, μα είσατε έρωτευμένος!»

«Ας δούμε τώρα πώς έρωτευθηκε ο Μάριος την Τιτίκα. Ο Βίκτωρ Ουγκώ στους «Αθλίους» του μας διηγείται, ότι ο Μάριος, που έβλεπε κάποτε-κάποτε την Τιτίκα στον κήπο του Λουξεμβούργου, την έρωτευθηκε χωρίς να ξέρη ποιά είναι

«Μια ημέρα, ο άερας ήταν λιγάκι θερμός, το Λουξεμβούργο είχε πλημμυρίσει από σκιές και από ήλιο, ο ουρανός ήταν καθαρός σαν να τον είχαν πλύνει το πρωί οι άγγελοι και τα σπουργίτια τιθίζαν χαρούμενα μέσα στις καστανιές. Ο Μάριος είχε ανοίξει την ψυχή του στη φύση, δεν συλλογιζόταν τίποτε, ζούσε, ανέπνεε. Καθώς περνούσε κοντά από εκείνο τον πάρκο, η νέα σήκωσε τα μάτια της και τον κύτταξε. Η ματιά τους τότε συναντήθηκαν.

«Τι υπήρχε, αυτή τη φορά στη ματιά της νέας; Ο Μάριος δεν μπορούσε να το εκφράσει. Δεν υπήρχε τίποτε και υπήρχε το πάλιν. Ήταν μια παράξενη άστρατη, μια παράξενη λάμψη.

«Εκείνη χαμήλωσε τα μάτια της κι έ- εκείνος εξακολούθησε τον δρόμο του. Την άλλη ημέρα, κατά την συνθησισμένη ώρα, ο Μάριος έβγαλε από την τσουλάπα την καινούργια φορεσιά του, το καινούργιο καπέλο του και τις καινούργιες μπότες του. Φέρεσε αυτήν την ολοκληρή πανοπλία. Εξάλλου τα γάντια του, πράγμα που ήταν εξαιρετικά πολυτέλεια και πήγε πάλι στο Λουξεμβούργο...»

Στο «Κόκκινο και το Μαύρο» του Σταυτάλ, ο Ζουλιέν Σορέλ, ο ήρωας του, θέλησε από εγωισμό, από υπερφυσία να «δαμάσει» την νεαρή αριστοκράτιδα Μαρθίλδη ντε λά Μόλ. Μα παρ' όλο το παιγνίδι που παίζει, αναγκάζεται να παραδεχθεί, ότι την αγάπασει!

«Ο Ζουλιέν δεν πίστευε διόλου, ότι ήταν τρελλά έρωτευμένος με την δεσποινίδα ντε λά Μόλ. Άσφαλώς, έδω και τρεις ημέρες δεν την αγαπούσε... Μα όλα άλλαξαν γρήγορα μέσα στην ψυχή του, από τη στιγμή που είδε, ότι είχε μαλλώσει μαζί της για πάντα. «Την ίδια νύχτα, ύστερ' από αυτόν τον τσακωμό τους, ο Ζουλιέν λίγο έλειπε να τρελλαθεί, θέλοντας, ότι ήταν υποχρεω-

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΡΑΜΩ

Η ΒΙΛΛΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Η ώρα ήταν τρεις και μισή, τ' αβάντο του Παρισιού θά περνούσε μετά μισή ώρα.

Όταν ο νεαρός Κινέζος έφθασε στο Παρίσι, τράβηξε κατ' ευθείαν στο «Ξενοδοχείο του Πεκίνου». Το ξενοδοχείο αυτό ήταν το κέντρο όλων των Κινέζων που έμεναν στην γαλλική πρωτεύουσα και ο διευθυντής του τον ήξερε πολύ καλά.

Έκανε πρώτα ένα ντούς, γιατί ήταν κατάκοπος, έφαγε κατόπιν με πολλήν όρεξη, γιατί ήταν νηστικός απ' το προηγούμενο θράδυ, δανείστηκε ένα χρηματικό ποσόν απ' τον ξενοδόχο, γιατί τα δικά του χρήματα είχαν σωθή και πα' οντως ένα ταξί, διευθυνθηκε προς το τηλεγραφείο.

Εκεί, έστειλε κατεπειγόντως το τηλεγράφημα, το οποίο καθώς είδαμε, έλαβε ο Στέφανος, την ίδια νύχτα και κατόπιν είπε στον σωφέρ να τον οδηγήσει στην όδω Γρενέλλης, όπου, όπως είχε πληροφορηθεί απ' το σημείωμα, το οποίο είχε βρή στο εξοχικό σπίτι, θρυσκόταν η κατοικία, στην οποία οι απαγωγείς είχαν μεταφέρει την «Ολγα».

Ζ'

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΣΠΙΤΙ

Μόλις το αυτοκίνητο έφθασε στην αρχή της όδου Γρενέλλης, ο Κινέζος διέταξε τον σωφέρ να σταθή. Τον έπληρωσε και κατέβηκε κάτω.

Αμέσως όμως μια ανησυχία τον κυρίευσε.

Πού θα εύρισκε μέσα σ' έναν ολόκληρο δρόμο το σπίτι, όπου είχαν μεταφέρει τη φτωχή κυρία του;

Κυτούσε προσεχτικά γύρω του όλα τα σπίτια, σταμάτους προ πάντων μπροστά σε όσα είχαν τα παράθυρά τους κλειστά και το φανόντουσαν κάπως υποπτα, μα πώς απ' τους άφωνους εκείνους τοίχους;

«Ω! γιατί να μη γράφη το σημείωμα και τον αριθμό του σπιτιού;

Διέσχισε ολόκληρο την όδω Γρενέλλης, χωρίς ν' ανακαλύψει. Όλα τα αίσθητά του είχαν αναστατωθή.

«Φοιχτοί άγῶνες ξέσπασαν μέσα στην ψυχή του ύστερ' από αυτήν την ανακάλυψη. Όλα τα αίσθητά του είχαν αναστατωθή».

Τέλος, η κ. Ραυμόνδη Βενσάν στο ωραίο μυθιστόρημά της, «Εξοχή», που πήρε περίπου ένα μεγάλο λογοτεχνικό θραύειο, περιγράφει με μια θαυμαστή τέχνη τις πρώτες χαρές τις γενέσεως του έρωτος στην καρδιά της ήρωίδος της, της Μαρίας, που ζή σε μια αγρέπαυλι με τη γρηά της Βικτωρίας:

«Η Μαρία, μόλις έπεσε στο κρεβάτι της, έσβυσε το φῶς και πέριμε μια στιγμή πριν τομήση να μιλήσει στη θεία της Βικτωρία γι' αυτό που της είχε συμβεί. Είχε μια μεγάλη επιθυμία να μιλήσει και συγχρόνως να σωπάσει... Κι' όταν, με τον νου της, προσπαθούσε να μιλήσει, τα λόγια της έφευγαν ξεγλυποτρούσαν χανόντουσαν και δεν είχε πεί τίποτε να πει. Δεν άπομενε τίποτε από όσα της είχε πει η Λοράν από ότι είχε συμβεί μεταξύ τους, τίποτε άλλο παρά ένα αναστάτωμα του εαυτού της. Και με κόπο συγκρατούσε την παραπολύ μεγάλη ευτυχία που την είχε πλημμυρίσει!»

Πώς γεννιέται λοιπόν ο έρωας; Από τα παραδείγματα που διαβάσατε, είδατε ότι ο έρωας γεννιέται με χίλιους μυστηριώδεις τρόπους. Είναι ένα θαύμα κι' όπως όλα τα θαύματα, είναι ανεξιχνίαστος και ανεξήγητος.

ΜΑΡΣΕΛ ΩΚΛΑΙΡ

καλύψη τίποτε. Μα δεν απέλπιστηκε. Με την ανεξάντλητη πραγματικά υπομονή του, άρχισε πάλι να διασχίζει τον δρόμο προς την αντίθετη διεύθυνση.

Μα ούτε και τη φορά αυτή άνεκάλυψε τίποτε... Δυό ώρες ολόκληρες τον απασχόλησε το ανεθοκατέδασμα της όδου Γρενέλλης, γιατί πηγαινε πολύ σιγά προσπαθώντας να μη του διαφεύγει απόλτως τίποτε...

Απογοητευμένος στο τέλος, κουρασμένος λίγο, κάθισε στην ταρράτσα ενός καφενείου και παράγγειλε κάποιο αναψυκτικό.

Από εκεί μπορούσε να παρακολουθήσει την κίνηση του δρόμου, τους διαβάτες που περνούσαν, τ' αυτοκίνητα που έτρεχαν...

Ο έξυπνος Κινέζος πρόσεχε τα πάντα: τον κόσμο, τους σωφέρ, τους επιβάτες των αυτοκινήτων...

Εξαφνα πετάχτηκε επάνω θάζοντας μια ελαφριά κραυγή εκπλήξεως.

Ένα αυτοκίνητο είχε περάσει μπροστά του που ήταν έντελως όμοιο μ' εκείνο που είχε πάρει τους απαγωγείς από το εξοχικό σπίτι...

Κύτταξε τον αριθμό του... Ήταν ο ίδιος...

Μα δεν ήταν αυτό μόνο!

Εκείνο που μεγάλωσε την κατάπληξη του νεαρού Κινέζου ήταν μια νέα, που καθόταν στο πίσω μέρος του αυτοκινήτου.

Μα αυτή ήταν η Βέρα, η εξάδελφη του κυρίου του! Αν και είχε το πρόσωπό της σκεπασμένο μ' ένα έλαφρό βέλο, ο νεαρός Κινέζος ήταν σχεδόν βέβαιος πως δεν γελάστηκε.

Μα τί ήθελε η Βέρα στο αυτοκίνητο των κακοποιών;

Μήπως την είχαν απαγάγει κι' αυτήν;

«Όχι, αυτό δεν ήταν δυνατόν, γιατί καθόταν μόνη της με όλη της την άνεση ελευθερίας».

Τι συνέβαινε λοιπόν;

«Όσο να κάνει τις σκέψεις αυτές ο νεαρός Κινέζος, το αυτοκίνητο προσπέρασε και απομακρύνθηκε αρκετά.

Γρήγορα-γρήγορα, πέταξε ένα νόμισμα στο τραπέζι κι' άρχισε σχεδόν να τρέχει στον δρόμο προς την διεύθυνση που είχε ακολουθήσει το αυτοκίνητο, ενώ οι άλλοι πελάται του κέντρου τον κύτταζαν κατάπληκτοι.

Ευτυχώς, γι' αυτόν δεν χρειάστηκε να τρέξει πολύ, πράγμα που θα προκαλούσε την περιέργεια του πλήθους και των αστυνομικών ίσως.

Με τα διαπεραστικά μάτια του είδε το αυτοκίνητο να σταματάει σε ένα από τα κτίρια απόστασι απ' αυτόν, και την επιβάτιδά του να κατεβαίνει και να μπαίνει σ' ένα σπίτι μόνη.

Επειτα, το αυτοκίνητο έκανε στροφή, τον προσπέρασε και ακάθηκε.

Όταν ο Κινέζος έφθασε μπροστά στο σπίτι, στο οποίο είχε μπει η νέα, η πρώτη του δουλειά ήταν να δει τον αριθμό του. Είχε τον αριθμό 49. Επειτα πήγε στο αντίκρυνο πεζοδρόμιο και το περιεργάστηκε.

Ήταν ένα διόροφο σπίτι του οποίου όλα τα παράθυρα ήταν κατ' ακρίβεια. Κανένα φῶς δεν φαινόταν σ' αυτό. Η πρόσοψη του έβλεπε στον δρόμο, μα απ' όλες τις άλλες μεριές το περιέβαλλε ένας αρκετά μεγάλος κήπος με υψηλό μαυρότοίχο.

Η ώρα κόντευε έντεκα, μα η κίνηση στον δρόμο εξακολούθησε ζοηρή. «Αν επιχειρούσε να μπει στον κήπο, ακαρφαλύνοντας από τον μαυρότοίχο, άσφαλώς θα τον έβλεπαν. Έπρεπε να περιμένει να περάσει η κίνηση κι' έπειτα να πάει, ότι θα έκανε...

Μα αν τον έβλεπαν;... Αν τον ανεκάλυπταν, πώς θα μάθαινε ο κύριός του το κρησφύγετο αυτό των απαγωγέων,

στο όποιο σίγουρα θριασκόταν και η μνηστή του;

Ενώ ο Κινέζος έκανε τις σκέψεις αυτές, είδε στην άλλη γωνία του δρόμου ένα τηλεφωνικό περίπτερο. Χωρίς να χάνει ούτε στιγμή, τηλεφώνησε στο «Ξενοδοχείο του Πεκίνου» και ζήτησε τον διευθυντή του. Όταν εκείνος παρουσιάστηκε στην άλλη άκρη του σύρματος, του είπε κινέζικα πως αν ο πρίγκιψ Μάρμεπεργκ πήγαινε στο ξενοδοχείο του και του ζητούσε πληροφορίες γι' αυτόν, να του έλεγε, ότι η μνηστή του θριασκόταν φυλακισμένη στο ύπ' αριθ. 49 σπίτι της οδού Γουανέλλης.

Αφού τηλεφώνησε, θυγέκε πάλι έξω και άρχισε να κόβει βόλτες κατά μήκος του δρόμου.

Ο νοός του τώρα πήγαινε στη Βέρα... Τι ήθελε αυτή ή εξαδέλφη του κυρίου του, μια μεγάλη δούκισσα, στο άντρο των καιούργων; Μήπως είχε γελασθή; Μήπως αν ήταν η Βέρα αυτή που είχε ύψ;

Τού κάκισ ο δυστυχής προσπαθούσε να πείσει τον ξαυτόν του πως είχε κάνει λάθος. Η σκέψις αυτή ξαναγύριζε επίμονα υπ' αυτώ...

Τέλος κάποιον ρολόι σήμανε μεσάνυχτα... Η κίνησις του δρόμου είχε αραιώσει πια αίσθητά. Ποδ και ποδ μόνο, κανένας διαβάτης φαινόταν.

Ο νεαρός Κινέζος έκρινε πια πως ήταν η στιγμή κατάλληλη για να επιχειρήσει το τόλμημά του. Αποφασιστικά, διευθύνθηκε προς το αντικρυνό πεζοδρόμιο. Εκεί στάθηκε μια στιγμή και κύτταξε γύρω του. Για την ώρα κανένας δεν φαινόταν...

Ο μαντρότοχος ήταν ύψιλος και δεν θα μπορούσε να σκαρφαλώσει σ' αυτόν. Μά ο ήρωας μας είχε κάνει το σχέδιό του. Μια σειρά από δέντρα ύψωνόντουσαν κατά μήκος του πεζοδρομίου. Διάλεξε το πιο φουντωμένο απ' αυτά, μια άκακία που τα κλαδιά της ξεπερνούσαν την κορυφή του μαντρότοχου και μέσα σε δυο στιγμές, σκαρφάλωσε απάνω.

Επειτα με τη βοήθεια των πιο χοντρών κλαδιών, έφθασε ως τον μαντρότοχο και κάθησε καθυλκευτά σ' αυτόν...

Από κει και πέρα όλα τ' άλλα, θα ήταν γι' αυτόν ένα παιγνίδι, αν εκείνη τη στιγμή δεν φαινόταν ένας άστυφύλακας στη γωνία του δρόμου. Αν τον έβλεπε, όλα πηγαιναν χαμένα.

Τότε ο Κινέζος δεν έδωσε καθόλου.

Μολονότι ο μαντρότοχος είχε ύψος τριών μέτρων και πλέον, πήδησε αποφασιστικά προς το μέσα μέρος του, χωρίς μέσα στο σκοτάδι να δη πού θα έπερτε, αψηφώντας τα πάντα.

Μά ήτανε τυχερός, γιατί έπεσε καθιστός σ' ένα σωρό από μαλακό χώμα κι έτσι δεν έπαθε τίποτε. Σηκώθηκε άμέσως, τινάχτηκε και κύτταξε μπροστά του.

Σκοτάδι βαθύ απλωνόταν. Προχώρησε μέσα απ' τα δέντρα και τούς θάμνους και πλησίασε στο σπίτι.

Τό περιεργάστηκε κ' είδε πως όλα τα παράθυρα του Ισογείου που έβλεπαν στο δρόμο ήταν σκευτενά. Μά δεν συνέβαινε τό ίδιο και στο επάνω πάτωμα γιατί δυο απ' τα παράθυρά του ήταν κλεισμένα μόνο με τα τζάμια και φαινόταν φως από μέσα.

Ο Κινέζος, ριψοκίνδυνος κι' αποφασιστικός όπως ήταν όταν χρειάζονταν, αποφάσισε να μη με όποιονδήποτε τρόπο στο σπίτι...

Τού κάκου όμως έψαξε να θρη έναν τρόπο.

Η πόρτα που οδηγούσε στον κήπο, ήταν έρμητικά κλεισμένη.

Πώς να μη; Τι να κάνει;...

Η "Ολγα από την πρώτη στιγμή της απαγωγής της, κατάλαβε πως είχε πέσει στα χέρια ανθρώπων από τους οποίους δεν θα έφευγε εύκολα.

Από τη Νίκαια ως τη στιγμή που τη μετέφεραν στο ξενοδοχείο, δεν της άνηθναν ούτε μια στιγμή τον λόγο για να καταλάβει με ποιους είχε να κάνει. Έβλεπε τον έναν της περιστοιχισμένο από ανθρώπους με άγριο παρουσιαστικό, οι οποίοι, όχι μόνο σ' αυτήν δεν έλεγαν λέει, αλλά ούτε και μεταξύ τους μιλούσαν...

Μά για ποιόν σκοπό την είχαν απαγάγει; Τι ήθελαν απ' αυτή; Πού την πήγαιναν;

Ω! πόσο μετανούσε τώρα γιατί δεν συμμορφώθηκε με τις συστάσεις του Στεφάνου, ο οποίος της είχε πη επίμονα να μην απομακρύνεται από το σπίτι... Θεωρούσε τον ξαυτό της ένοχο γι' αυτό απέναντί του κ' η σκέψις αυτή

μεγάλωνε ακόμη την δυστυχία της...

Μά την είχε παρσούρει το καταραμένο επείνο γράμμα. Τώρα καταλάβαινε πως όλα θα έγραφε ήταν ψεύτικα, πως έπρόκειτο για μια παγίδα, στην οποία άνωποιασσε είχε πέσει.

Μά ήταν πια άργα.

Όταν οι απαγωγείς, την έπληγαν στο εξοχικό σπίτι, της έβαλαν να φάη. Μολονότι όμως της σερβίρισαν ένα έλκεκτό γεύμα, εκείνη δεν άγγιξε τίποτε...

Εκνευρισμένη, ταραγμένη απευθύνθηκε τότε προς αυτόν που τη σερβίριζε και τον ρώτησε:

— Μά τί θέλετε από μένα; Γιατί με απαγάγετε;

Εκείνος όμως απσούρθηκε χωρίς να πη λέει και χάθηκε, κλεινόντας την πόρτα πίσω του και αφήνοντάς τη μόνη στο δωμάτιο.

Η "Ολγα σωριάστηκε τότε σ' ένα ντιβάνι που ήταν εκεί κι' αναλύθηκε σε λυγμούς...

Πόσο τρομερή ήταν η θέσις της! Είχε πέσει στα χέρια άγνωστων κακοποιών και δεν ήξερε τί την ήθελαν, για ποιόν σκοπό την είχαν απαγάγει...

Η σκέψις της πήγε κατόπιν στον Στέφανο. Συλλογίστηκε την απελπισία του, όταν θα μάθαινε την απαγωγή της, την αδυναμία του να την σώσει και άφθονα δάκρυα άρχισαν να κυλούν από τα μάτια της.

Ο λαιμός της είχε στεγνώσει, η γλώσσα της ήταν ξερή.

Σηκώθηκε τότε και διευθύνθηκε προς το τραπέζι, όπου τό γεύμα την περίμενε άθικτο. Κύτταξε για νερό μά δεν είδε παρά μια μπουτίλια με κρασί.

Δεν θέλησε από έγωισμό να ζητήσει νερό απ' τους απαγωγείς, μά, ρίχνοντας λίγο κρασί σ' ένα ποτήρι, τό ήπιε.

Επειτα ξαναγύρισε στο ντιβάνι και θυθίστηκε πάλι στις πένθιμες σκέψεις της.

Μά εξαφνα άρχισε να νοιώθει ένα περίεργο μούδιασμα που απλωνόταν σιγά-σιγά, σε όλα της τα μέλη. Συγχρόνως, αισθάνθηκε τό μυαλό της να θολώνει, τις σκέψεις να χάνουν τη συνοχή τους και έναν πέπλο ν' απλώνεται στα μάτια της.

Τά θάλεφάρα της έθάρυναν και στο τέλος έκλεισαν.

Εγείρε στο ντιβάνι κι' άπόβηκε άκίνητη.

Είχε θυθιστή σε βαθύ ύπνο που χωρίς άλλο τον είχε προκαλέσει κάποιον ναρκωτικό που ήταν μέσα στο κρασί, τό όποιο είχε πη πρό ολίγου.

Από εκείνη τη στιγμή, έχασε πια κάθε συναίσθησι της πραγματικότητας.

Όταν άνοιξε πάλι τα μάτια της ή "Ολγα, είχαν περάσει αρκετές ώρες. Μά δεν θριασκόταν πια στο ίδιο μέρος.

Ήταν τώρα σε μια κομψή κρεβατοκάμαρη, έπιπλαμένη με αρκετά καλό γούστο. Οι θόρυβοι των αυτοκινήτων, μαζί με χίλιους άλλους μπερδεμένους ήχους που έρχόντουσαν από τον δρόμο, την έκαναν να καταλάβει πως θριασκόταν σε κάποια μεγαλούπολι, στο Παρίσι ίσως.

Τά μάτια της ήταν ακόμα θαρενά και τό κεφάλι της ζαλισμένο.

Σηκώθηκε απ' τό κρεβάτι, όπου την είχαν έπιπλασει με τό ρούχα της και θάλεποντας ένα μαρμαρίνο νιπτήρα στη γωνία του δωματίου, έτρεξε και πλύθηκε με άφθονο νερό. "Ετσι ξεκαθάρισαν κάπως ή σκέψεις της...

Τό δωμάτιο είχε ένα παράθυρο. Η "Ολγα, μόλις τό είδε, πλησίασε και κύτταξε.

Μά δεν είδε τίποτε άλλο από έναν πυκνοφυτευμένο κήπο που τον έφραζε ένας ύψιλος μαντρότοχος και πέρα απ' αυτόν τό πίσω μέρος διαφόρων ύψηλών σπιτιών.

Τό παράθυρο θριασκόταν σε αρκετό ύψος απ' τό έδαφος του κήπου κι' αν επιχειρούσε από κει να πηδήξει κάτω, σίγουρα θα κοιματιάζονταν.

Με μια θαθειά απογοήτευσι, ή "Ολγα άφησε τό παράθυρο και διευθύνθηκε προς την πόρτα του δωματίου.

Επιχείρησε να την άνοιξη, μά είδε πως ήταν κλειδαμένη απ' έξω.

Την είχαν φυλακισμένη εκεί μέσα!

Μά για ποιόν σκοπό; Για ποιόν σκοπό γινόντουσαν όλα αυτά; Γιατί την είχαν απαγάγει; Τι ήθελαν απ' αυτήν; Τι θα την έκαναν;

Αυτά ήταν τά τρομερά έρωτήματα που δεν έφευγαν ούτε στιγμή από τό μυαλό της δυστυχισμένης νέας.

Εκμηδενισμένη, απελπισμένη, ξαναγύρισε και κάθησε

στο κρεβάτι...

Μηχανικά, κύτταξε την ώρα, στο χρυσό ρολόι του χεριού της, ώρο το Στεφάνου.

Ήταν έφτα περασμένες...

Πραγματικά, ή πρώτες σκιές της καλοκαιρινής θραυθιάς είχαν άρξισι ν' απλώνονται έξω κι' από τά δέντρα άνηχούσε τό πολύθοο τραγούδι των πουλιών.

Αυτήν την ώρα, ο Στέφανος θα είχε ξαναγύρισει στην Νίκαια... Ω! πόσο θα υπέφερε ο δυστυχισμένος! Μά πόση λαχτάρα θα την άναζητούσε παντού!... Μά πού να την θρη τόσο μακριά;

Ω! σίγουρα μέσα στην απελπισία του, θα αισθάνονταν και κάποια πικρία έναντιόν της, γιατί δεν είχε άκούσει τις συμβουλές του...

Πόσο την θασάνιζαν όλες αυτές ή σκέψεις τη φτωχή νέα! Μά περισσότερο απ' όλα της ποκαλούσε πραγματική άγωνία ένα άόριστο συναίσθημα που της έλεγε ότι κάποιος τρομερός κίνδυνος την άπειλούσε...

Η "Ολγα είχε περισσότερο από μια ώρα θυθισμένη στις πένθιμες αυτές σκέψεις και τά νυχτερινά σκοτάδια είχαν απλώσει πια, όταν εξαφνα θόρυβος κλειδιού που στριφογύριζε στην πόρτα την άπέσπασε από την θύση και την έκανε να πεταχθή επάνω.

Ποιός να ήταν τάχα;

Η πόρτα άνοιξε έπειτα από μια στιγμή και ή "Ολγα είδε μια ήλικιωμένη γυναίκα να μπαίνει μέσα, κρατώντας ένα δίσκο με διάφορα έκλεκτά φαγητά.

Χωρίς να πη λέει, πήγε κι' άπόθεσε τον δίσκο σ' ένα τραπέζι που θριασκόταν στη μέση του δωματίου κι' έπειτα έτοιμάστηκε να θυγέ πάλι έξω.

Μά γρήγορα ή "Ολγα έτρεξε προς αυτήν και τινόντάς την από τό μπράτσο, τη ρώτησε δυνατά.

— Πού είμαι; Ποιοί μ' έφεραν εδώ; Τι θέλουν από μένα;

Μά ή ήλικιωμένη γυναίκα την κύτταξε σατισμένη στα μάτια, σαν να μην καταλάβαινε ούτε λέξη από όσα της έλεγε.

Μια άστρατη φώτιση έκείνη τη στιγμή τό μυαλό της έρωτήσεις ρωσικά. "Αμέ-

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ

ΤΟΥ „ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ“

άρχίζει ένα νέο άριστουργηματικό μυθιστόρημα

„Η ΚΟΠΕΛΛΑ ΜΕ ΤΟ ΟΡΓΑΝΕΤΟ“

του γνωστοτάτου Γάλλου συγγραφέως

ΕΛΒΙΕ ΝΤΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

Τό νέο μας μυθιστόρημα είναι ένα απ' τά άραιότερα κοινωνικά έργα που έγράφησαν ποτέ. Η άναγνώστριάς μας και οι άναγνώστες μας θα χύσουν άφθονα δάκρυα διαβάοντάς τό, θα άγαπήσουν τούς ήρωές του, θα συγκινηθούν με τις συμφορές τους, θα χαρούν με τις ήξεις τους.

Η „ΚΟΠΕΛΛΑ ΜΕ ΤΟ ΟΡΓΑΝΕΤΟ“ άνήκει στη σειρά των θαυμαστών μυθιστορημάτων «Βασίλισσα του Χρυσού», «Λυκογιάλη», «Δυστυχισμένη Ρόζα», «Καταραμένη», την οποία έγκαισμένη το «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» και ή οποία σημείωσε θριαμφευτική πραγματικά έπιτυχία. Έν τούτοις ή τέτοια θαυμαστά πλοκή και δράσι και τόσα συγκινητικά έπεισόδια, ώστε τό δημοσιεύμε με τό θεαυότητα, ότι θ' άρέσει περισσότερο απ' όλα τά προηγούμενα.

Αναμεινате λοιπόν από τού προσεχούς τού χους την

„ΚΟΠΕΛΛΑ ΜΕ ΤΟ ΟΡΓΑΝΕΤΟ“

του ΕΛΒΙΕ ΝΤΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

τις δυνάμεις της εξαντλημένες και καταλάβαινε, ότι χρειάζονταν κάποια τόνωση για ν' αντιμετώπιση ποιός ξέρει τί κινδύνους, αποφάσισε να φάη κάτι, έστω και διά της θιάς.

Έτσι έφαγε ένα σάντουιτς με ζαμπόν και ήπιε ένα ποτήρι γάλα...

Επειτα κάθησε πάλι στο κρεβάτι της και περίμενε... Μά ή ώρες περνούσαν και κανείς δεν φαινόταν.

Σήμανε δέκα ή ώρα.

Η "Ολγα έκείνη τη στιγμή τινάχτηκε γιατί άκούσε έξω από την πόρτα της θόρυβο συνομιλίας...

Περίμενε ν' άνοίξη ή πόρτα, μά τό κάκου... Η συνομιλία εξακολουθούσε απ' έξω και, όπως κατάλαβε ή νέα από τον ήχο των φωνών, κουθέντιαζαν δυο γυναίκες... Η μια θα ήταν θεάσια ή ήλικιωμένη γυναίκα που της είχε φέρει πρό ολίγου τό πρόγευμα, μά ή άλλη;...

Η "Ολγα πλησίασε άθόρυβα στην πόρτα και κόλλησε τό αυτί της στο ξύλο της. Μά δεν κατάρθωσε ν' άκούση τίποτε. Μόνο πού της φάνηκε πως κ' ή άλλη γυναίκα φωνή της ήταν γνωστή, πως την είχε άκούσει κάπου...

Επειτα άκούσε θήματα πού απομακρυνόντουσαν κι' ο θόρυβος της κουθέντας έφυγε πια...

Απ' αυτό κατάλαβε πως ή δυο γυναίκες είχαν φύγει...

Η "Ολγα ξαναγύρισε στο κρεβάτι της και θυθίστηκε πάλι στις άλγεινές της σκέψεις...

Κ' ή ώρα άρχισε πάλι να περνά μέσα στην άγωνία της άναμονής...

Ω! πού να έψαχνε τώρα ο Στέφανος για να τη θρη; Πόσο μακριά θα την άναζητούσε!

Μά ποιός ξέρει; Αυτός ήταν τόσο έξυπνος κ' ίσως να είχε άνακαλύψει τά ίχνη της... Ίσως μάλιστα να θριασκόταν πολύ περισσότερο κοντά της απ' όσο υπέθετε...

Η σκέψις αυτή της έδωσε κάποιο θάρρος... μά τόσο λίγο, τόσο άνεπαρκές, για να της ξαναφέρη την έλπίδα...

Σκεφτόταν την πριγκήπισσα, τη Νάντια. "Ω! αυτές που την άγαπούσαν τόσο, πόσα δάκρυα θα έχυναν γι' αυτή; Πόση θα ήταν ή απελπισία τους;

Τώρα, ή νύχτα είχε προχωρήσει πια κ' οι θόρυβοι πού έφταναν από τό δρόμο είχαν πάψει...

Η "Ολγα κύτταξε κάθε τόσο μηχανικά τό ρολόι της... Κόντευαν μεσάνυχτα...

Για μια στιγμή σκέφθηκε να πλαιγιάσει, μά κατάλαβε πού καλά, ότι δεν θα μπορούσε να κλείση ούτε στιγμή τα μάτια της. Έξ άλλου περίμενε τον «άφεντη»... Αν έμπαινε στο δωμάτιο, την ώρα πού θα κοιμώταν... Η σκέψις αυτή της προκαλέσε φρίκη.

«Οχι, δεν θα κοιμώταν καθόλου την νύχτα εκείνη...»

Αλλά πως ν' άπασχολήση τις σκέψεις της; Πώς να θυγέ τις θαυμαστικές της ιδέες;

Κύτταξε γύρω της κ' είδε σε κάποια γωνία του δωματίου ένα μικρό ράφι με βιβλία.

Η "Ολγα διευθύνθηκε προς αυτό και τό κύτταξε. Ήσαν ως επί τό πλείστον διάφορα κοιμνησιακά συγγράμματα και μερικά φιλολογικά έργα.

Η νέα πήρε στην τάχη μόνον τον «Ηλίθιο» του Ντοστογιέφσκυ και ξαναγύριζοντας στο κρεβάτι της άρχισε να διαβάη...

Στην αρχή διάβαζε άπρεπτα κι' άφηρημένα, μά σιγά-σιγά ή γοητεία τού μεγάλου μυθιστοριογράφου την συνεπήρε και συγκέντρωσε όλη την προσοχή της.

Είχε αρκετή ώρα πού διαβάσε, όταν εξαφνα κάποιος θόρυβος στο τζάμι τού παραθύρου, σαν να είχαν πετάξει σ' αυτό πέτρα, την τράβηξε την προσοχή της.

Είχε αρκετή ώρα πού διαβάσε, όταν εξαφνα κάποιος θόρυβος στο τζάμι τού παραθύρου, σαν να είχαν πετάξει σ' αυτό πέτρα, την τράβηξε την προσοχή της.

Είχε αρκετή ώρα πού διαβάσε, όταν εξαφνα κάποιος θόρυβος στο τζάμι τού παραθύρου, σαν να είχαν πετάξει σ' αυτό πέτρα, την τράβηξε την προσοχή της.

Είχε αρκετή ώρα πού διαβάσε, όταν εξαφνα κάποιος θόρυβος στο τζάμι τού παραθύρου, σαν να είχαν πετάξει σ' αυτό πέτρα, την τράβηξε την προσοχή της.

Είχε αρκετή ώρα πού διαβάσε, όταν εξαφνα κάποιος θόρυβος στο τζάμι τού παραθύρου, σαν να είχαν πετάξει σ' αυτό πέτρα, την τράβηξε την προσοχή της.

Είχε αρκετή ώρα πού διαβάσε, όταν εξαφνα κάποιος θόρυβος στο τζάμι τού παραθύρου, σαν να είχαν πετάξει σ' αυτό πέτρα, την τράβηξε την προσοχή της.

Είχε αρκετή ώρα πού διαβάσε, όταν εξαφνα κάποιος θόρυβος στο τζάμι τού παραθύρου, σαν να είχαν πετάξει σ' αυτό πέτρα, την τράβηξε την προσοχή της.

Είχε αρκετή ώρα πού διαβάσε, όταν εξαφνα κάποιος θόρυβος στο τζάμι τού παραθύρου, σαν να είχαν πετάξει σ' αυτό πέτρα, την τράβηξε την προσοχή της.

Είχε αρκετή ώρα πού διαβάσε, όταν εξαφνα κάποιος θόρυβος στο τζάμι τού παραθύρου, σαν να είχαν πετάξει σ' αυτό πέτρα, την τράβηξε την προσοχή της.

ΞΕΧΑΣΜΕΝΕΣ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΕΣ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΚΑΛΕΥΡΑΣ

(Αγωνιστής και ύπομηματογράφος)

ΜΙΑ άδρή κι' ώραία παλαιά φυσιογνωμία, που λησμονήθηκε σήμερα, μά που ξαφνίζεν άλλοτε με την παρουσία της την Αθήνα, υπήρξε και του Παναγιώτη Καλεύρα, αγωνιστή του 21, που πολέμησε στο Δραγατσάνι κ' ύστερα κατέθηκε στην Έλλάδα και πήρε μέρος σ' όλους τους αγώνες και τους εμφυλίους σπαραγμούς έως τα 1833, όποτε ήλθε ο βασιλιάς "Όθων. Περίεργος κι' αλλόκοτος τύπος, όπως δείχνει η χαλκογραφία του, που δημοσιεύουμε, φορώντας τη φουστάνελλα, που τότε δεν έδγαλε και το μετάλλιο του αγώνος, με μάτια άστραφτερά και κορμωστασιά, που θύμιζε το ήρωϊκό πνεύμα της Έπαναστάσεως, σ' όλη του την έξαρσι, έδρασε κι' ως Φιλικός, κι' ως πόλεμιστής κι' ως ιδιαίτερος του Καποδίστρια κι' ως ειρηνodίκης Αθηνών κι' ως άπόστολος της Μεγάλης Ίδέας. Οί τίτλοι του είναι πολλοί και τους άναγράφει — ως θέλετε — ο ίδιος κάτω από τη χαλκογραφία του.

Παρ' όλους όμως τους τίτλους, άρκοισε και μόνη ή δημοσίευσις της χαλκογραφίας του για να μάς πείση, πως ο Καλεύρας υπήρξεν ένας άρρενωπός άντρας, από τους λίγους της Έπαναστάσεως. Πολλές φορές προσήλωσα τα μάτια μου, πάνω στη φυσιογνωμία του: Πάντοτε συμβόλιζε για μένα τη μεγάλη εκείνη κ' ήρωϊκή γενεά, που μάς έδωσε τη λευτεριά. Ο τρόπος μόνο που κρατάει στη χούφτα του το γιαταγάνι της Έπαναστάσεως (πάλλα) μάς δείχνει την αυτοπεποίθησι του αγωνιστού και την περηφάνεια του για το έργο που έλασε το σπαθί του.

Ο Καλεύρας δεν ήταν μονάχα ένας στρατιωτικός, που έφερε να μάχεται, μά κι' ένας από τους λίγους της Έπαναστάσεως, που γνώριζε διάφορες γλώσσες, όπως ρωσικά, γερμανικά κ' Ιταλικά και το σπουδαιότερο: που μπορούσε να γράψη τις άναμνήσεις του ύστερα από τον αγώνα. "Ετσι ο Καλεύρας μάς άφησε διάφορα έργα, ή καλλίτερα αυτοβιογραφίες, μέσα στα όποια μάς εξιστόρησεν ενδιαφερώτατα πράγματα: έπεισόδια της ζωής του, συμμετοχή του σε μυστικές ένεργειες, συνδιαλέξεις του με πρόσωπα της Έπαναστάσεως και γεγονότα, τα όποια παρακολούθησεν ως αυτόπτης, καθώς είναι ή δράσις και ο θάνατος του Καποδίστρια.

Άλλά κι' πριν από την Έπαναστάσι ο περίεργος και πολυπλόκτος αυτός άνθρωπος, είδε κι' έμαθε πολλά κ' ίδίως ως μέλος της Φιλικής Έταιρείας και διαφόρων άλλων μυστικών έπαναστατικών οργανώσεων. Τα έργα του θρίθουν κυριολεκτικώς από πληροφορίες παράδοξες κι' άπίστευτες, που φαίνεται πως μάζεψε όχι μονάχα ως μέλος πατριωτικών έταιρειών μά κι' ως ΜΑΣΟΝΟΣ. Δυστυχώς τα θιβλία του κατήντησαν σήμερα σπανιώτατα και πολλοί τα άγνοούν. Οί περισσότεροι μάλιστα από τους ιστορικούς της Έπαναστάσεως, δεν τα έχρησιμοποίησαν, ενώ πολλά μπορούσαμε ν' άντλήσουμε άπ' αυτά κ' ίδίως για την έποχή του Καποδίστρια. Χρειάζεται όμως πολύ προσοχή στα μεταχειρίσματα των πληροφοριών του, γιατί ο Καλεύρας είναι προικισμένος με μεγάλη κι' έφευρετική φαντασία και δεν ξέρεις τί είναι Ιστορία και τί μυθιστόρημα άπ' όσα γράφει. Όμως δεν παύει ως συγγραφέας να διαγείρη πάντοτε την περιέργεια και το έν-

διαφέρον του άναγνώστη, που δεν αφήνει εύκολα από τα χέρια του τα θιβλία του παλαιού αγωνιστή. Έχουν τη γνητεία του ζωντανού και παρασύρουν είτε άλήθειες άναγράφουν, είτε ψευδολογίες, είτε ψωάους όπτασιαμούς.

Προτού μιλήσουμε για τη ζωή του Καλεύρα, και για το ιστορικό κι' άνεκδοτικό περιεχόμενο των θιβλίων του παραθέτομεν τους τίτλους τους, που δεν γνωρίζουν ίσως πολλοί. Κι' αυτοί είναι περίεργοι και αλλόκοτοι, όπως κι' ο συγγραφέας τους:

«Επιστολαί ή τά κατά την Έπαναστάσει της Έλλάδος και τα προαυτής συμβάντα, άνέκδοτα πολιτικά και θρησκευτικά μυστικομυθία, ήτοι έταιρείαι της Άσίας, της Εύρώπης και της Αμερικής, ως προς την Έλλάδα και της Έλλάδος ως προς έαυτήν. — ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΔΙΑΝΗΡΕΙΕΡΓΟΝ — υπό Παναγιώτου Καλεύρα, Ιερολοχίτη — έν Αθήναις 1856 σελ. 86. 2) 'Η έν Έλλάδι πολυκέραλος πολιτική Λερναία Ύδρα, ύπαρχούσης μέχρι της σήμερον και των έξ αυτής προεργαζομένων πολιτικών νοσημάτων και της θεραπείας αυτών υπό Παναγιώτου Καλεύρα — Αθήναι 1856 σελ. 1—50. 3) 'Ιστορία των διαφόρων πολιτικών και θρησκευτικών Έταιρειών κλπ. υπό Παναγιώτου Καλεύρα — Αθήναι 1869 σελ. 1—80. 4) Πολιτικός βίος του άσιδιμου 'Ιω. Καποδίστρια, κυβερνήτου της Έλλάδος τί κατά καιρούς έπραξεν όσος άς πρόεδρος της Έπαναστατικής Δημοκρατίας και ός ύπουργός και μυστικός σύμβουλος των δύο αυτοκρατόρων της Ρωσίας Αλεξάνδρου του Α' και Νικολάου του Α'. Και ως Κυβερνήτης της Έλλάδος ποία μέσα έμεταχειρίσθη, όπως έλευθερώση το Έθνος του από τους έσωτερικούς και έσωτερικούς έχθρους του και ποία τάξεις έμποδίζεν την πρόδω του έως τώρα. Και ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΙΝΑ ΜΥΣΤΙΚΑ, πλην άληθής γνησότητας υπό Παναγιώτου Καλεύρα, έν Αθήναις 1873 σελ. 1—38.

Έξω από τα τέσσαρα αυτά έργα, που άφορούν την Έπαναστάσι ο Καλεύρας έδημοσίευσε κι' άλλα δύο με τους τίτλους:

«1) Κρίσεις θρησκευτικά ύπέρ της άρεδοξίας και κατά του προσηλυτισμού υπό Π. Καλεύρα — έν Αθήναις 1857, σελ. 1—32 και 2) Το Έντελέστερον σχέδιον Συνάγματος της έν Βυζαντίω μελλούσης Έλληνικής Αυτοκρατορίας, υπό Παναγιώτου Καλεύρα. Έν Αθήναις 1861 σελ. 1—64.

Δέν γνωρίζω άν έγραψε κι' άλλα. Το κυριώτερο από τα θιβλία είναι άναμφισβήτητα ο «Βίος του Καποδίστρια» κ' ύστερα ο ΑΙ Έπιστολαί. Στα δυο αυτά θιβλία ο συγγραφέας εξιστορεί όσα είδε ή μάς έκάθει τα γεγονότα, στα όποια πήρε μέρος, ως μέλος διαφόρων έταιρειών. Ίδίως στον «Βίο του Καποδίστρια» ο Καλεύρας μάς περιέσωσε πολλά έπεισόδια από τη μαρτυρική ζωή του πρώτου κυβερνήτη της Έλλάδος. Ύπήρξεν ιδιαίτερος γραμματέας του κι' ο Κερκυραίος διπλωμάτης πολλές φορές άνοιγε την καρδιά του στον Καλεύρα, πουχε γνωρίζει στην Ρωσία, πριν από την Έλληνική Έπαναστάσι. Ός γνωστόν ο Καποδίστριας δεν ήξερε καλά τα έλληνικά, που μιλούσε με δυσκολία, ενώ κατείχε τέλεια τα γαλλικά και τα ρωσικά. Ο Καλεύρας έγνωρίζει ρούσικα κι' έτοι ο Κυβερνήτης κατόρθωνε να συνεννοήται καλλίτερα μαζί του. Τις πικρίες, που τον πότιζαν οί Έλληνες καθημερινά δεν τις έκφραζόταν παρά στον Καλεύρα, καθώς και τη θλίψη του για την έντιδρασι των πολιμιστών και των κοτζαμπάσιδων. Δυστυχώς ο συγγραφέας μάς μιλάει πολύ περιεκτικά για την Ιδιωτική ζωή του Καποδίστρια. Άλλά και τα λίγα αυτά είναι πολύτιμα καθώς θα δούμε στα έρχόμενα.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΚΑΛΕΥΡΑΣ
ΙΕΡΟΛΟΧΙΤΗΣ

Πρόην Ειρηνodίκης Αθηνών, Λοχαγός της Βασιλ. Φάλαγγος και Άπόστολος της Έταιρείας του Φοίνικος και των Φιλικών. Μέλος δ' επίσης των Έταιρειών, της Αθηνών, του Λέοντος του Ρονάλου του Ήρακλέους του Γεροποριοδούλου του Ολύμπου, των Φιλορθοδόξων, της Μεγάλης Ίδέας και της Φιλαδελφότητας.

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΝΑ ΤΡΑΓΙΚΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

Τρελλός αυτός κυρίζει μέσα στη ζούγκλα και σφάζει μ' ένα μεγάλο μαχαίρι εκείνους που θα πέσουν στα χέρια του. Μά εγώ θα έχω το νού μου, Κούπερ 1.. Φυσικά, δεν είπα τίποτε της γυναίκας μου. Η γυναίκες τρομάζουν με το τίποτα 1..

Ο Κολίν Κούπερ απέφυγε να τον συμβουλευθή ν' άναβάλει το ταξίδι του. Ήξερε ότι ο Χούσκινσον ήταν πεισματάρης κι' έγωίστης όσο κανένας στον κόσμο.

Ο Κολίν Κούπερ προχώρησε και μπήκε στον κήπο. Άξαφνα όμως στάθηκε κατάπληκτος. Στη θεράντα του έύλινου σπιτιού, όπου έμενε, ο Χούσκινσον προσωρινά καθόταν μια όμορφη λαϊδή μ' ένα κομψό φόρεμα. Ήταν ή Σέλλεϋ Χούσκινσον, ή γυναίκα του προεσταμένου του 1

Η Σέλλεϋ Χούσκινσον τον υποδέχτηκε με το χαμόγελο στα χείλη. Τον έβαλε να καθήση άνέναντί της και του προσέφερε ένα μεγάλο ποτήρι ούτσου. Έπειτα, του ζήτησε συγγνώμη για την άργοπορία του άνδρός της. Την ίδια στιγμή άκούσθηκαν κάτι άγριες φωνές. Ο Χούσκινσον μάλλωνε τον ύπηρέτη του. Δεν είχε ακόμη ντυθή για το τραπέζι. Η Σέλλεϋ Χούσκινσον κοκκίνισε από την ντροπή της κι' άρχισε να ρωτά τον Κολίν για τη δουλειά του.

Ύστερ' από μισή ώρα, παρουσιάσθηκε τέλος ο άνδρας της. Χοντρός, τριάντα χρόνια πιο μεγάλος από εκείνη, με κοκκινωπό πρόσωπο, μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο στα χείλη, γκρίνιαζε διαρκώς και άναστατώνε τον κόσμο από τις φωνές του. Χαϊρέτησε τον Κολίν Κούπερ κ' ύστερα μάλλωνε το στήν του. Δείδη δεν είχε σεβηρισθή ακόμη το στήν του. Έπειτα, εξακολούθησε να γκρινιάζει, γιατί δεν του άρεσε ούτε ή σούπα, ούτε το κοττόπουλο, ούτε το γλυκό.

Η Σέλλεϋ προσπαθούσε να συγκρατήση την ψυχραιμία της. Μά ο Κολίν έβλεπε ότι τα χείλη της έτρεμαν κι' ότι τα μάτια της κάποτε, κάποτε θάμπωναν από τα δάκρυα. Μια στιγμή μάλιστα τον κύτταξε με τέτοιο τρόπο που ο Κολίν σάστισε από μια ξαφνική συγκίνησι. Ποτέ άλλοτε δεν τον είχε κυττάξει έτσι μια γυναίκα. Ήταν σαν να ζήτοσε με αγωνία τη βοήθειά του.

Ο Χούσκινσον όμως εκείνη τη στιγμή άρχισε να μιλάει για το ταξίδι του. Κι' έκανε λόγο για τον τρελλό.

—Γιά ποιά τρελλό μιλάς; ρώτησε με κομμένη άναπνοή τον άνδρα της ή Σέλλεϋ.

—Μπα! Δεν το έμαθες ακόμα; της είπε εκείνος. Είναι ένας Ιθαγενής που τον έπιασε «Αμώκ» και σφάζει τον κόσμο! Μά μην έλπίζεις, άγάπη μου, ότι θα ξεπαστρήμ κι' έμένα! Ο Χούσκινσον είναι γερός σαν δράκος 1..

Η Σέλλεϋ είχε τρομοκρατηθή από αυτή την είδησι.

—Σε παρακαλώ... είπε στον άνδρα της. Δός μου ένα πιστόλι. Έσύ κοιμάσαι τη νύχτα τόσο θαρεια!...

Ο Χούσκινσον όμως έέσκασε σ' ένα σαρκώνιο γέλιο.

—Όχι, όχι, άγάπη μου! της φώναξε. Ένα πιστόλι στα χέρια σου είναι ένα επικίνδυνο παιχνιδάκι. Μπορεί να το άδειασης στο κεφάλι μου, την ώρα που κοιμάμαι... Ξέρω πως θέλεις να με ξεφορτωθής. Μά δεν θα το πετύχης!

—Δεν ξέρεις τί λές!... του είπε ή Σέλλεϋ και σηκώθηκε από το τραπέζι.

Ο Κολίν την άκολούθησε στη θεράντα. Ο Χούσκινσον καληνύχτησε τον Κούπερ και πήγε να κοιμηθή.

Η Σέλλεϋ με μια υπεράνθρωπη προσπάθεια συγκρατούσε τα δάκρυά της.

Ο Κολίν τώρα την έλάτρευε. Θά έδινε και τη ζωή του

ακόμη για να την σώσει από τα μαρτύρια του Χούσκινσον.

—Θά σάς δώσω εγώ ένα πιστόλι, της είπε, ξαφνικά.

—Ω, Κολίν 1 έκανε εκείνη.

Ο Κούπερ μ' ένα πήδημα θρέθηκε κάτω από τη θεράντα έτρεξε στη σκηνή του και ξαναγύρισε με το πιστόλι.

—Είνε γερμανικό... της έξήγησε.

Και της έδειξε πως λειτουργούσε. Κατόπιν την κύτταξε θαρεια στα μάτια σαν να της έλεγε : «Σου το δίνω, Σέλλεϋ, γιατί σ' αγαπώ 1»

Έκείνη κατάλαβε και του έσφιξε με τρυφερότητα το χέρι.

Τό πρωί, οί Χούσκινσον ξεκίνησαν για το Μάνουλα Σάλ.

Ο Κολίν θά έφευγε κι' αυτός την άλλη ημέρα για ένα γειτονικό δάσος. Μά το θράδι, έμπησε άπότομα, με την έντύπωσι ότι κάποιος πλησίαζε στη σκηνή του. Ο Κολίν πήδησε κάτω από το κρεβάτι του, πήρε το τουφέκι του, άναψε τον ηλεκτρικό φανό του κι' άπότομα, φώτισε μπροστά του το σκοτάδι.

Η Σέλλεϋ έσπεκε στην είσοδο της σκηνής με μια κουρελιασμένη πυτζάμα.

—Έσείς, Σέλλεϋ 1... παραξενεύθηκε ο Κούπερ.

—Ω, Κολίν 1 στέναξε εκείνη.

Ο νέος μ' ένα πήδημα θρέθηκε κοντά της και την άρπαξε στα χέρια του, γιατί θά σωριαζόταν καταγής λιποθύμει.

Έκείνη, συνήλθε σε λίγο και του διηγήθηκε την Ιστορία της. Ο Χούσκινσον είχε θρή το πιστόλι, που της είχε δώσει κι' έξαλλος από τη λύσσα του, είχε άδειάσει όλες τις σφαίρες από το άνοιγμα της σκηνής του...

Έπειτα, έξακολούθησε να γκρινιάζει, όταν έξαφνα, ύστερ' από άρκετή ώρα, άκούσθηκε ένα τρομακτικό ούρλιασμα μέσα στη νύχτα. Ήταν ο τρελλός! Ο Ιθαγενής που τον είχε πιάσει το «Αμώκ».

Ο Χούσκινσον, παράτολμος όπως πάντα, άρμήσε έξω από τη σκηνή και χύμησε επάνω στον τρελλό.

Κι' οί δυο τους πάλεψαν λίγη ώρα, όταν άπότομα ο Χούσκινσον σωριάσθηκε καταγής θαρεια άναίσθητος 1

Ο τρελλός φοθήθηκε κι' έγινε άφαντος μέσα στη ζούγκλα.

Η Σέλλεϋ τότε, θέλοντας ότι ο άνδρας της ήταν νεκρός, έτρεξε άμέσως στη σκηνή του Κολίν Κούπερ.

Αυτό ήταν το δράμα. Ο Κολίν προσάθησε να την ήσυχάσει και κατά τα έξημερώματα, της άφησε το τουφέκι του κι' έναν ύπηρέτη και με τους άλλους δυο τρέθηκε για το μέρος που θρισκόταν το πτώμα του Χούσκινσον.

Τα τσακάλια και ή ύαινες είχαν προφθάσει κιόλας να το καταξείρισουν. Ο Κολίν έσκυψε επάνω από το μισοστήν καρδιά του Χούσκινσον! Την πήρε με προσοχή και έξακρίφωσε ότι ήταν μια σφαίρα από ένα γερμανικό πιστόλι.

Αμέσως κατάλαβε ότι ή Σέλλεϋ τον είχε έγχειλάσει. Τό έγκλημα της ήταν φανερό: είχε σκοτώσει τον άνδρα της με το πιστόλι που της είχε δώσει εκείνος.

Ο Κολίν Γόριος λοιπόν στη σκηνή του με μια άφάνταστη λύπη, σαν να είχε χάσει την ψυχή του και μιλήσε στη Σέλλεϋ με μεγάλη ψυχρότητα.

—Έτοιμασθήτε να φύγετε... της είπε. Είμαι ύποχρεωμένος όμως να σας πω ότι θα γίνει μια έρευνα για τον θάνατο του άνδρός σας!

Η Σέλλεϋ τα έχασε, μά δεν είπε τίποτε. Έσκυψε το κεφάλι και την ίδια ημέρα έφυγε για την γειτονική πόλι.

Έτοιμαζόταν λοιπόν κι' αυτός να γυρίση στη ζούγκλα, μ' ένα τρομερό θάρος στη συνείδησί του, όταν έξαφνα, στην είσοδο της άστυνόμες σκηνής, τον ύπαιτρο Ουίλσον, παλιό φίλο του Χούσκινσον.

—Ο δυστυχής του είπτε ο γιατρός. Θά γλύτωνε άσφαλ από τον τρελλό, άν δεν είχε κοντά στην καρδιά μια γερμανική σφαίρα από την έποχή του πολέμου... Πολλές φορές τον είχα έξετάσει και ποτέ μου δεν είχα συστήσει να καθέται φρόνιμα... Φαίνεται λοιπόν ότι επάνω στην πλάη με τον τρελλό, ή σφαίρα τρύπησε τους Ιστούς και μπήκε στην καρδιά του. Γι' αυτό σωριάσθηκε άμέσως καταγής, όπως κατέθεσε ή γυναίκα του 1..

Ο Κολίν Κούπερ, κατάγλωμος, παράτησε το γιατρό κι' άρχισε να τρέχη σαν τρελλός προς το ξενοδοχείο που έμενε ή Σέλλεϋ.

Και ο έπιλόγος...

Σήμερα, ή Σέλλεϋ και ο Κολίν είναι το πιο εύτυχισμένο άνδρόγυνο του Νόρφολκ.

ΝΟΡΑ ΜΠΟΥΡΚ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΕΣ

ΤΟΥ ΦΡ. ΚΟΠΠΕ

('Αφιερώνεται σ' όλους τους δεινοπαθούντας εξ αιτίας των δουλικών 'Αθηναίους.)

ΜΙΑ μέρα, ο θαρώνος Πιέρ ντε Καστουινιάκ άκουσε την υπηρέτριά του Ευγενία να του λέει πως θα γύριζε πίσω στον τόπο της, όπου ο άρραβωνιαστικός της είχε αποφασίσει τέλος ν' αναγνωρίσει και τα τρία της παιδιά.

Την άλλη μέρα, ο θαρώνος Πιέρ ντε Καστουινιάκ επισκέφτηκε ένα μισιτικό γραφείο της οδού Βιλιέρ και ζήτησε «μιά υπηρέτρια, καλή, έμπιστοςύνης, όχι πολύ νέα, μά ούτε και καμιά «καμήλα»!

Την επομένη, το μισιτικό γραφείο του έστειλε μιά υπηρέτρια, που ανήγγειλε την άφιξή της στο σπίτι, μ' ένα δυνατό χτύπημα του κουδουνιού. Ο θαρώνος δεν ήταν στο σπίτι του. Ο υπηρέτης του που παρουσιάστηκε για ν' ανοίξει, έπιασε άμέσως κουβέντα με τη νέα υπηρέτρια.

— Πώς είναι το αφεντικό; Ζή μόνος του; ρώτησε εκείνη.
— Όλομόνος.
— Δεν είναι παντρεμένος;
— Όχι.

— Το αφεντικό σου, λοιπόν, θά μπερμπατεύει αρκετά συχνά. Μά τότε θά ξυπνάει πολύ άργά, μέσα σ' αυτό το κλουβί! Και ξέρω καλά, πως όταν άρχισης να σιγουρίζεις το νοικοκυριό από το μεσημέρι, άπασχολείσαι ως τις έφτά ή ώρα το βράδυ... Πόσα δίνει;

— Τριακόσια φράγκα.

— Δεν είναι πολλά. Μά θά-θέλα να μάθω και κάτι άλλο. Δέχεται επισκέψεις; Ναί; Δίνει γεύματα; Πώς; Τι; Δέχεται όχτώ ως δέκα πρόσωπα! Δεν υπάρχουν έκτακτοι προσκαλεσμένοι; Μέχρι ποιάν ώρα μένουν; Ός τις δέκα; Τέλος, έχει δουλειές;

— Ναί, όχι κι' άσχημες.

— "Ε! καλά. Σας παρακαλώ να μην κάνετε τον κόπο να το πείτε πως πέρασα. Αυτή ή θέσι δεν είναι για μένα. Δεν είμαι πειά στην πρώτη νεότητα, περπατώ στα τριαντάδυο χρόνια και θέλω ένα ήσυχο σπίτι, με καλή τροφή, χωρίς μεγάλες φασαρίες και σκοτούρες. Άντιο.

"Εφυγε. Μιά άλλη άπεσταλμένη του μισιτικού γραφείου έφθασε σε λίγο. Πεταχτούλα και ζωηρή, με γεμάτη την τσάντα της από συστατικά, έκανε μιά γκριμάτσα βλέποντας μπροστά της τον υπηρέτη, που δεν άνταποκρινόταν καθόλου στις προθέσεις της.

— Ο κύριος δεν είν' έδω;

— Βγήκε. Δεν φανταζότανε πως θάρχόντουσαν τόσες πολ- λές γι' αυτή τη θέσι.

— Πώς είναι;

— Ποιός πως είναι!

— Ο κύριός σου καλέ! Το πρόσωπό του, το φτιάξιμό του, το παρουσιαστικό του! Γιατί το μισιτικό γραφείο με θεβαίωσε κατηγορηματικά πως είναι ένας κύριος που ζή μόνος του. Κι' αυτό είναι που μ' ενδιαφέρει περισσότερο. Τους ξέρω εγώ αυτούς τους κύριους που ζουνε μόνοι τους, είμαι ειδικευμένη μαζί τους. Ένα θράδυ, του; πώς στο γρεβάτι τους ένα ζεστό, άποκριμεύσαι λίγο πριζιζέο από πάνω τους με το κορμάκι λίγο άνοιχτό και χόπι! σε δουτούν! Όλα τότε μπορεί να κυλάνε πολύ όμορφα. Σημείωσε, μικρούλη μου, πως αυτό δεν θά μάς έμποδίζει, καθώς θά έχουμε κ' οι δυο το δωμάτιό μας στη σοφίτα, να ξανασιμάνε τα θράδυα μαζί... Μά συ θά είσαι για το κέφι, ενώ το αφεντικό θά ναι για τραγάνισμα... Έχει καμιά φιλενάδα;

— Πολλές...

— Κακό αυτό... Είναι θερμός; Γλυκοαίματος; Καταλαβαίνετε τί θέλω να πώ; Έρεθίζεται εύκολα;

Βρήκε μιά υπηρέτρια - θαύμα!...

— Δεν ξέρω. Έγώ, καταλαβαίνετε...
— Ναί, ασφαλώς, έσένα δεν θά σε πιάνη θέβαια από το μάγουλο... Μά ή προηγούμενη υπηρέτρια μπορεί να σε είχε πη...

— Πιστεύω, πως'δεν θά πετύχετε και μεγάλα πράγματα. Είναι ένας άνθρωπος άπλός, συγκρατημένος, λίγο άσχηρος.

— "Ας κυττάγεται, λοιπόν, στον καθρέφτη. Αυτό δεν μ' ενδιαφέρει. Άν είναι έτσι, συγκρατημένος κι' άσχηρος, δεν μου κάνει καθόλου. Δεν είναι το σπίτι που θά θέλα να βρώ. Έμεις οι δυο θά μπορούσαμε να ξαναδοθεύμε, γιατί, αλήθεια, έχετε κάτι μάτια που μ' άρεσουν... Μά να μείνω έδω μέσα μου είναι αδύνατο...

— Θά πω στον κύριο πως ήρθατε...

— "Ω! Το μισιτικό γραφείο θά του στείλη άλλες υπηρέτριες. Έκείνο που του χρειάζεται, είναι μιά γρη καμήλα, ένα είδος γκουβερνάντας. Θά βρή καμιά τέτοια...

— Η τρίτη, υπηρέτρια που έστειλε το μισιτικό γραφείο, έθιξε άμέσως μιάν άλλη άποψι. Μόλις έριξε μερικές ματιές γύρω της κι' αντάλλαξε λίγες λέξεις με τον υπηρέτη, ρώτησε:

— Ποιός κάνει τα ψώνια; Γιατί αυτό είναι το κεφαλαίωδες σημείο. Τα υπόλοιπα ταχτοποιούνται πάντα. Μά εγώ θέλω να πηγαίνω να ψωνίζω το κρέας, τα λαχανικά, τα φρούτα. Αυτά όμως δεν μπορούν να γίνονται με τα τριακόσια φράγκα που θά μου δην. Γι' αυτό ύπολογίζω και τα έκτακτα. Άν δεν μου μείνουν

δέκα φράγκα τουλάχιστον από κάθε κοτόπουλο και μισό φράγκο από κάθε πορτοκάλι, δεν άξίζει τον κόπο να δώ τον κύριο. Όσοόσο... δεν μου λές... Τους εξέλεγγει...

— Ποιούς;

— Τους λογαριασμούς!

— Ναί, το θράδυ. Δεν είναι πολύ πλούσιος κι' έτσι...

— Ναί, ναί, θά έπω την κατάστασι έδω! Χίλιες γκρινιές για ψώνια ενός φράγκου και παρατηρήσεις για το τυρί που έμεινε απ' το μεσημέρι.

Υποθέτω, πως θά κάνη και σούπα;

— Κάθε θράδυ.

— Αυτό είναι. Ποτέ δεν θά πάω στο σπίτι που κάνουν σούπες! Δεν κερδίζει κανείς τίποτα από τη σούπα! Είναι θλιβερό, γιατί το σπίτι είναι καλό και ή κουζίνα του αρκετά μεγάλη. Μά εγώ δεν θέλω να καταστραφώ κοντά σ' έναν γέρο-φρούτη...

Άντιο, κύριε...

Ηρθε ακόμα μιά τέταρτη υπηρέτρια πιο συνωταλμένη αυτή. Η υπηρέτρια πιο συνωταλμένη αυτή, ή

μπλούζα του υπηρέτη, με τις μαύρες και κίτρινες ριγές, την έφερε σε μιά μεγάλην άμνηχανά. Χρειάστηκε να περάσουν αρκετά λεπτά διαταγμού, μέχρις ότου τολμήση να ρωτήσει:

— Πόσα προσφέρει ο κύριός σου γι' αυτή τη θέσι;
— Τριακόσια φράγκα. Και χωρίς να πηγαίνεις για τα ψώνια.

— "Ω! αυτό δεν με πειράζει. Άπεναντίας, δεν θέλω να πηγαίνω με το πανέρι στην αγορά και να παζαρεύω τις τιμές. Άν ο κύριος δείχνεται ευγενικός μαζί μας, δεν είναι δίκαιο να τον κλέβουμε. Είναι ευγενικός; Σεις υπηρετείτε πολύν καιρό έδω;

— Τρία χρόνια. Μόνο που πρέπει να κάνης κάτι ακόμα: Νά πλύνεις 'άσπρόρουχα...

— Κι' έπειτα; Ασφαλώς κάτι πρέπει να κάνω. Πριν όχτώ μέρες ακόμα, ή μητέρα μου μου έλεγε: "Άν ήρθης καλά άφεντικά, προσπάθησε να μείνης!" Δεν είμαι καθόλου καλλίτερη από όποιανδήποτε άλλη, αλλά μου φαίνεται πως ξέρω κι' εγώ πολύ καλά να κάνω τη δουλειά μου...

(Συνέχεια στη σελίδα 50)

Η Μιμή ήτανε πολύ εύτυχισμένη, γιατί — πράγμα άσυνήθιστο — ο μπαμπάς της σήμερα την ένεθάρρυνε να επιδείξη την πρώτη άνεπτυγμένη εφάρδειά της, του τόσο σιχνά είχε καταπνιγή από την εσθάρη μητρική άσχηρότητα. Με τ'ά μάγουλα και τα νύτια γεμάτα ακόμα από τη φωτεινή θερμότητα του δρόμου, σκιαζόμενη από το μεγάλο ψάδινο καπέλλο της, σφίγγοντας στην ζηλότυπη άγκαλιά της την καινούργια της κούκλα, άφηνε μ' ευχαρίστησι τον πατέρα της να την άνακρίνη.

— Πήγες περίπατο μαζί με την κυρία Ρολάντι; τη ρώτησε ο μπαμπάς της, γεμάτος ύποψιες κι' έρωτική ζήλεια.

— Όχι.

— Πώς όχι; Δεν πήγες περίπατο μαζί με την κυρία Τζούλια Ρολάντι;

— Ά! μαζί με την κυρία Τζούλια; Μάλιστα, μάλιστα.

— Έκανες έναν ωραίο περίπατο;

— Πήγα με την άμια.

— Όλο το διάστημα με την άμια;

— Καθόλου με τα πόδια;

— Όλο το διάστημα πήγα με την άμια, καθώς και με τα πόδια. Έ!

Τις κούκλες και τα μπομπόνια δεν μπορεί κανείς να τ' αγοράση από την άμια.

— Η κυρία Τζούλια σου άγόρασε αυτήν την κούκλα; Άσε με να τη δώ. Πόσο όμορφη είναι! Είναι πολύ μικρούλα!

— Είναι μικρούλα, γιατί είναι ακόμα νέα. Όταν θά γεράση, θά γίνη μεγαλύτερη κι' από μένα την ίδια.

— Καί τα μπομπόνια;

— Δεν τα θά έπεις;

Η καυμένη ή Μιμή δεν είχε άνοιξει καθόλου το κουτί με τα μπομπόνια. Τό είχαν άφήσει πάνω σε μιά καρέκλα και περίμενε χωρίς άμφιβολία να γυρίση ή μητέρα της στο σπίτι, για να της ζητήσει την άδεια να φάη ένα. Έκείνος, σπρωγμένος από μιά άκατανίκητη άνάγκη τταστηρίσως, κύταξε το πακέτο και είδε πως δεν είχε καμιά μαρκα του καταστήματος άπάνω.

— Από πού σου άγόρασε αυτά τα μπομπόνια ή κυρία Τζούλια;

— Ά!... Τ' άγόρασε από... τη ράπτρια.

— Πήγες στη ράπτρια;

— Ναί, στο τέλος... Σε μιά ωραία πόρτα, στη μέση ενός κήπου. Η πόρτα άνοιξε και παρουσιάστηκε ένας κύριος με μιά ρόμπα...

— Ένας κύριος με μιά ρόμπα;

— Με μιά ρόμπα σαν αυτή... που φοράς τό πρωί.

Τό πρωί φορά μιά πυτζάμα.

— Κι' αυτή δεν είναι μιά ρόμπα;

— Ναί, το ύφασμα είναι το ίδιο με μιάς ρόμπας. Μά της ράπτριας θά ήτανε μιά αληθινή ρόμπα, γιατί ή ράπτρια είναι μιά γυναίκα.

— Όχι! Όχι! Ήταν ένας άντρας, αλλά αυτός ήταν ή ράπτρια, γιατί καμιά φορά, ή ράπτριας είναι και άντρες. Αυτό μου τό έπεν ή κυρία Τζούλια.

Η μικρή και όξεϊα φωνούλα γέμιζε την κάμαρα με τον παιδικό τόνο της. Έκείνος σάπασε μιά στιγμή, ύστερα ξανάρχισε:

— Ναί... Έχεις δικη, Μιμή! Καμιά φορά ή ράπτριας είναι... άντρες; Καί πως ήταν αυτός ο κύριος; Ήταν γέρος;

— Έσύ είσαι πιο όμορφος!

— Καλά. Μά ήτανε πιο γέρος ή πιο νέος από τον μπαμπάκα σου;

— Όλοι οι άντρες είναι πιο γέροι από τον μπαμπάκα μου.

— Είχε μουστάκια;

— Ναί.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΡΑΠΤΡΙΑ ΤΗΣ ΤΖΟΥΛΙΑΣ

ΤΟΥ ΑΝΡΥ ΝΤΙΒΕΡΝΟΥ

κά, με μιά φωνή σφυριχτή:

— Ά! Ξέρω πού ήταν ή κυρία Τζούλια! Η κυρία Τζούλια ήτανε κρυμμένη μαζί με την ράπτρια, για να δοκιμάση μιά ρόμπα.

Έκείνος χτύπησε τότε το μέτωπό του με το χέρι του και άπομακρύνθηκε από το παιδί τόσον άπότομα, ώστε αυτό ένοιωσε ένα συναίσθημα φόβου και θλίψεως. Η μαμά, που ήταν κρυμμένη πίσω απ' την πόρτα και τά είχαν άκούσει όλα ξεπρόβαλε το κεφάλι της και είδε τα χειλάκια της Μιμής να τρέμουν, ενώ δύο χοντρά δάκρυα κυλούσανε στα μάγουλά της. Την είδε επίσης, με το πρόσωπο άνασταμένο, να σφίγγη τα δόντια της. Μπήκε τότε μέσα στην κάμαρα και πήρε στην άγκαλιά της τη Μιμή, που σφυριχμένη θάβαι, έκλαιγε και γελούσε συγχρότως.

— Τι έχεις; Γιατί κλάεις; τη ρώτησε.

— Ήθελε να φάη ένα μπομπόνι, θεβαίωσαν εκείνος, στρέφοντας τη ράχη του στη γυναίκα του.

— Τα μπομπόνια της ράπτριας! φώναξεν ή Μιμή. Μά τα! Η κυρία Τζούλια μαζί τα άγόρασε.

— Όχι, Μιμή, άποκρίθηκε ή μητέρα, γεμίζοντας με αιλιά το άναπημένο προσώπιό της.

Η μαμά σου θά σου δώση τα μπομπόνια που θά υπορέσης να φας. Τα μπομπόνια... της ράπτριας, ξέρεις σε ποιόν πρέπει να τα δώσης;

— Σε ποιόν;

— Στον μπαμπά.

— Γιατί;

— Γιατί κι' αυτός επίσης είναι λίγο... ράπτρια...

— Της κυρίας Τζούλιας;

— Άκριβώς!

Έκείνος άνατρίχιασε κι' έγινε κατάχλωμος. Στο περιφύνο και χαριτωμένο στόμα της γυναίκας του φάνηκε ένα ειρωνικό χαμόγελο.

Σφίγγοντας κατόπιν πάνω στο στήθος της τη μικρούλα της, για να την προστατέψη από κανένα άδικο τέρας, της ψιθύρισε τρυφερά:

— Φτωχό μου άγγελούδι! Φτωχό μου άγγελο! Τι επάγγελμα σ' άναγκάζουν να κάνης!

ΑΝΡΥ ΝΤΙΒΕΡΝΟΥ

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Η Σελήνη

Η ΜΟΔΑ

Ένας από τους τελευταίους νεωτερισμούς της Μόδας είναι και τα «ψευτοανσάμπλ». Είναι δηλαδή τα κοστούμια, τα οποία αποτελούνται από δύο κομμάτια: το φόρεμα και το επανωφοράκι του, με τη διαφορά, ότι το επανωφοράκι αυτό στην πραγματικότητα είναι ένα απλό ζιλέ χωρίς μανίκια.

Ο συνδυασμός αυτός παρουσιάζει πολλά και μεγάλα πλεονεκτήματα. Θ' αγοράσετε λιγότερο ύφασμα και θα πληρώσετε λιγότερα ραφτικά, θα αποφύγετε να φοράτε καλόφωτο φοβερή ζέστη. Θα αποφύγετε τη δυσκολία να περάσετε τα μανίκια του φορέματος μέσα στα μανίκια του παλτού. Θα αποφύγετε τα ζωημένα και ιδρωμένα μανίκια, όταν θάγατε τη ζακεττούλα. Έννοείται ότι και τα μανίκια του φορέματος και τα ζακεττάκια είναι κομμένα, κατά τέτοιον τρόπον, ώστε να εφαρμόζουν και να μη φαίνεται καθόλου, ότι είναι χωριστά, επί πλέον δε στα φορέματα αυτά λαμβάνεται πρόνοια να γίνονται με μανίκια πλατεία στους ώμους και ενωμένα με πιετίτσες ή σουρες, όπως γίνεται στα μανίκια των επανωφοριών.

Ένα χαριτωμένο μοντελλάκι του είδους αυτού είναι από έμπριμέ ροζ με κόκκινες θούλες. Η φούστα είναι όλη πλισσέ και το κορσάκι κομμένο λοξά και σταυρωτό. Τα δύο φύλλα του κορσάκι σχηματίζουν μια ζώνη που δίνει πίσω. Πάνω από το φουστάνι αυτό φοριέται μια ζακεττά ού σε κλασικό σχήμα ταγιέρ, πολύ μεσατή, χωρίς ρεβέρ. Έμπρός κλείνει με μια στενή κορδέλλα.

Ένα άλλο μοντελλάκι έχει ένα πάνω πλισσέ κολλημένο σαν ποδιά μόνον στο εμπρός μέρος της φούστας. Το κορσάκι είναι σκέτο και έχει πολύ μεγάλο ανοίγμα που φθάνει σχεδόν ως την ζώνη και κλείνεται με δύο σειρές από βολάν πλισσέ. Ζώνη από κορδέλλα δίχρωμη. Το σύνολο συμπληρώνεται μ' ένα ριχτό ζακεττάκι γαρνιρισμένο γύρω-γύρω μ' ένα βολάν πλισσέ.

Τα καταλληλότερα ύφασματα για τα φορέματα αυτά είναι τα έμπριμέ. Σχέδια σκούρα σε φόντο ανοιχτόχρωμο ή το αντίθετο. Τα έμπριμέ με τα μεγάλα σχέδια είναι λιγότερο βαρετά από τα άλλα. Μολταυτά μια γυναίκα κινή ή παχουλιά πρέπει να τ' αποφεύγει. Στις σιλουέττες αυτού του είδους ταιριάζουν περισσότερο τα μικρά πυκνά σχεδιάκια, τα ψιλά τετραγωνάκια και η πίκες.

Το ανσάμπλ σας αυτό θα το συμπληρώσετε μ' ένα ψάθινο καπέλλο, κανονικό ή παγισσόν γαρνιρισμένο και μ' ένα βελάκι. Αν έχετε πολύ νεανικό πρόσωπο μπορείτε να φορέσετε ένα ρελεθέ με πλατεία μπόρ, άλλοιως προτιμήστε μια καπελλί από γυαλιστερή ψάθα ή από παναμά. Αν πρόκειται να γαρνίσετε το καπέλλο σας με λουλούδια, φροντίστε ώστε τα λουλούδια της γαρνιτούρας τους να είναι στο ίδιο είδος και στο ίδιο χρώμα με του φορέματός σας· ειδμής προτιμήστε καμμιάν άλλη γαρνιτούρα.

Σπουδαίο ρόλο στην όλη εμφάνισι θα παίξουν και τα παπούτσια σας. Τα γοβάκια είναι πάντοτε άμεμπτα. Περισσότερο όμως στη μόδα είναι κάτι παπούτσια κοφτά που εκθέτουν στις διτρίνες τους όλοι οι παπουτσήδες, τα οποία αφήνουν γυμνό σχεδόν το κάτω πόδι και σφίγγουν το πόδι στα σφυρά.

Και μια τελευταία σύσταση. Φοράτε γάντια κατά προτίμηση μακρὰ που να σουρώνουν λίγο στον αγκώνα.

ΧΡΗΣΤΙΝΑ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ
Μητροπόλεως 14 α

Ο ΤΡΟΠΟΣ ΤΟΥ ΦΕΡΕΣΘΑΙ

ΜΑΘΕΤΕ ΝΑ ΚΥΒΕΡΝΑΤΕ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΣΑΣ

Πολλές φορές γελοῖμε με τους άρχαίους ήρω ποιούς του θεάτρου που δεν ξέρουν πώς να εξοικονομήσουν τα χέρια τους. Μήπως νομίζετε όμως, αγαπητές αναγνώστριες, ότι αυτό δεν συμβαίνει και σε πολλές γυναίκες; Ξέω από το θέατρο; Δεν ξέρουν να εξοικονομήσουν τα χέρια τους, ή τα εξοικονομούν κατά τον χειρότερον τρόπο. Λοιπόν, αγαπητή αναγνώστριά, μη χειρονομείτε ποτέ, όταν μιλάτε. Αν έχετε την κακή αυτή συνήθεια προσπαθείτε να τοποθετήσετε πάντα αντίκρυ σ' έναν καθρέφτη. Βλέποντας τι γελώλια γίνεσθε άσφαλως με τον καιρό θα την καταργήσετε.

Επίσης μη θάζετε ποτέ τα χέρια στη μέση, όταν είσθε όρθη ή στα γόνατα με άνοικτα τα πόδια, όταν κάθισθε. Και ή δυο χειρονομίες είναι άπεριγράπτα πρόστυχες. Επισης μη στηρίζετε το πρόσωπό σας στα δυο σας χέρια, έτσι ώστε να σκεπάζετε τα μάγουλά σας. Αν θέλετε να στηρίξετε το κεφάλι σας, θάατε το χέρι διπλωμένο ελαφρά κάτω από το σαγόνι.

Εν τούτοις αυτό επιτρέπεται μόνον όταν δ' αγκώνας στηρίζεται επάνω στο τραπέζι. Όταν είσθε καθισμένη στον καναπέ, απαγορεύεται να στηρίζετε τον αγκώνα στα γόνατά σας.

Επίσης δεν σ'ας κολακεύει να σταυρώνετε τα χέρια σας στην πλάτη, να σταυρώνετε τα χέρια σας στο στήθος, να ακουμπάτε το χέρι σας στο τραπέζι με κλειστή τη γροθιά. Όλα αυτά αφαιρούν πολύ από την χάρι σας.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΛΟΝΗ ΣΑΣ

Η ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΙΣ ΤΟΥ ΛΑΙΜΟΥ

Έχει καθέννας την ηλικία του λαιμού του. Πολλές γυναίκες με φρέσκο πρόσωπο φαίνονται ηγροσμένες επειδή ο λαιμός τους είναι κίτρινος και γεμάτος ρυτίδες και άλλες πάλι σε προχωρημένη ηλικία έχουν λαιμό όλοστρόγγυλο και κατάλευκο.

Στην καλλονή του λαιμού συντελεί πολύ κ' ή περιποίηση που του γίνεται. Αυτό πρέπει να το ξέρετε: ο λαιμός συμπεριλαμβάνεται στο πρόσωπο και ό,τι περιποιήσεις κάνετε, για εκείνον πρέπει να κάνετε και για τοῦτο. Επί πλέον πρέπει να κάνετε τακτικά μασσάζ και γυμναστική του λαιμού σας για να διατηρήση την εὐλυγισία του και την στοργυλότητά του.

Το μασσάζ είναι απλούστατο. Αλείφετε τις παλάμες σας με λίγη κρέμα και πιάνοντας με το χέρι σας τον λαιμό το ανεβάζετε σιγά-σιγά ως το σαγόνι. Κατόπιν επαναλαμβάνετε το ίδιο με το άλλο χέρι. Συνεχίζετε ώσπου ν' απορροφηθί ή κρέμα. Κατόπιν κάνετε το ίδιο και στον σθέρκο σας.

Όσο για τη γυμναστική ρίξτε το κεφάλι σας πίσω σαν να θέλετε να ιδίητε τ' άστρα και κατεβάστε το πάλι κάτω, ώστε το σαγόνι ν' άγγίξη στο στήθος.

Επαναλαμβάνετε δέκα φορές. Γύρετε το κεφάλι προς το ένα πλάι, ύστερα προς το άλλο, από δέκα φορές.

Τέλος στρίψτε το κεφάλι σας δεξιά κ' αριστερά, όσο πιο πίσω μπορείτε. Άλλες δέκα φορές.

Η ΔΙΣ ΛΙΑΝΑ

Τα μπολερό είναι εξαιρετικά της μόδας και δείχνουν καινούργιο ένα περυσινό φόρεμα. Το μπολερό αυτό είναι από ύφασμα σκωτσέζικο, ρελιασμένο με μεταξινό πιδό σκορό. Κομμάτι κοκκάκι.

ΑΠ' ΟΣΑ ΒΛΕΠΟΥΜΕ ΚΙ' ΑΚΟΥΜΕ

Η Α'. ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΚΘΕΣΙΣ "ΧΑΡΑ ΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑ,"

(ΕΙΣ ΤΟ ΖΆΠΕΙΟΝ)

Ι θαυμάσιοι άπεικονίσεις της χαράς των ανθρώπων από της αρχαιότητας μέχρι των ημερών μας.

«Η Έκθεσις «Χαρά και Έργασία» που διά πρώτην φοράν οργανούται εις την Ελλάδα δεν είναι μόνον δικαία απόδοσις τιμής στην Έργασία αλλά και στον παράγοντα χαρά που άποτελεί την ευεργετική και γονιμοποιόν δύναμιν κάθε δημιουργικής προσπάθειας και προσφέρει στην ανθρώπινη ζωή ώμορ

φία και καλωσύνη».

Έτσι χαίρεται ο Άρχηγός της Κυβερνήσεως κ. Ιωάννης Μεταξάς την Α' Διεθνή Έκθεσιν «Χαρά και Έργασία» εις το Ζάππειον, ή οποία ήγειρε ζωηρότατον ενδιαφέρον εις όλον τον κόσμον. Προσωπικότητες διεθνούς φήμης ήλθαν επίτηδες από παντού διά τα έγκαίνια.

Άλλά τί είναι «Χαρά και Έργασία»;

Ίδού πως το αναπτύσσει ο Πρόεδρος της Όργανωτικής Επιτροπής της Έκθέσεως κ. Ν. Φωκάς.

Το πρόβλημα της χαράς είναι παλαιόν, όσον και οι άνθρωποι επί της γής. Τα άτομα προσπαθούν με κάθε τρόπον να αναπτύξουν την έσωτερική τους χαρά, να δώσουν εις τον έαυτό τους την άναψυχήν που θα τους ξεκουράση από τας μακράς ώρας του καθημερινού μόχθου και τους στεναγμούς της ζωής. Και ο καθείς με τα μέσα που διαθέτει καλλιεργεί το πολύτιμον αγαθόν της ζωής: Την χαράν.

Εις τας συγχρόνους όμως κοινωνίας, το άτομον έγκαταλείπόμενον εις τας ίδιαις του δυνάμεις είναι συνήθως άνικανον να το επιτύχῃ. Μέσα σ' ένα περιβάλλον εργασίας στενόχωρον και δυσάρεστον, ή εργασία είτε πνευματική, είτε χειρωνακτική, μεταβάλλεται εις πραγματικόν μαρτύριον. Και εκτός όμως της εργασίας το άτομο πολλές φορές ούτε το κατάλληλον περιβάλλον άναψυχής εύσκει, αλλά και ούτε καν, αν ύπάρχη, μπορεί να το χρησιμοποιήσῃ, επειδή τα οικονομικά του μέσα ή τα πνευματικά του έφοδια δεν του το επιτρέπουν.

Την χαρά λοιπόν του εργαζομένου στην Ελλάδα άνέθεσε ή Έθνική Κυβέρνησις στην Έργατική Έστία. Αυτή ανέλαβε την μεγάλη άποστολή να μεριμνήσῃ για την πνευματική και ήθική προαγωγή των εργαζομένων και για την εξασφάλισιν της μετά την εργασίαν άναψυχής και μορφώσεώς των.

Άργάνωσις εργατικής έκδρομάς έδω και εις τας Έπαρχίας με τραίνα, αυτοκίνητα και άτμόπλοια, εις τας οποίας ήσαν μέρος χιλιάδες εργατών, ώργάνωσις θεατρικής παραστάσεως, ίδρυσις θέατρο για τους εργαζομένους με μικρό εισιτήριον και έδωσις στάς Αθήνας ένα Κέντρο εργαζομένης Γυναίκος, όπου συχνάζουν 400 κορίτσια.

Το Έλληνικό τμήμα της Έκθέσεως είναι αφιερωμένο στην ιστορία της ιδέας της χαράς και εργασίας από των αρχαιοτάτων χρόνων μέχρι σήμερον. Τα λουτρά, ή δημόσιες κρήνες, το Άσκληπιείον, τα σχολεία και συστάται των Άρχαίων, το θέατρον των, που ήτο έλεύθερον δι' όλους και όχι μόνον διά τους εύπόρους, άρματοδρομίας, ίπποδρομίας, άγώνες, κυνήγια, συμπόσια κλπ.

Έρχονται έπειτα οι βυζαντινοί χρόνοι και ή διασκεδάσις της εποχής.

Γραφικάτοιο επίσης είναι το Τμήμα της μετά το 1821 εποχής, όπου δείχνονται τα αθώορμητα παιχνίδια και ο άθλητισμός του λαού, χοροί ύπαιθρου, τράτα, πεντοζάλη, ψηφικό, πανηγύρι, φαγοπότι, γαϊτανάκι.

Και τέλος ή εύλογημέτη μετά την 4ην Αύγουστου, Έπαρχή, Πολυκατοικία για τον λαό, λαϊκά συστάται, έργα της ηλικιωμένους που παίρνει τη σύνταξί του από τας

Κοινωνικάς Ασφαλίσεις, Κέντρα παιδικής χαράς, παιδικά έξοχα, έκδρομικά τραίνα, κατασκηνώσεις εις τας έξοχάς, παιδικά στέγαι, ένα θαυμάσιο πρόπλασμα της Σχολής Άλθοπαίδων, με όλους τους γύρω χώρους, έκκλησία, αλλη άγωνίσματα, όπου τα άμοιρα παιδιά θα θρούν άνατροφή, μόρφωσι και έπαγγελματικήν κατάρτιση.

Σκηνές από την ζωήν της Έθνικής Νεολαίας και των Ταγμάτων Έργασίας, των Προσκόπων — παρελάσεις, κατασκηνώσεις στο ύπαιθρο, έορτές, έκδρομές κλπ.

Στο Διεθνές τμήμα βλέπομεν παραδείγματα εργασιών άνδρών και γυναικών κατά τας ώρας της σχολής των. Πολύ ενδιαφέρον παρέχει ή 4η αίθουσα, όπου έχουν άναρτηθί ζωγραφικοί πίνακες μεγάλων ζωγράφων του 15ου αιώνος που έχουν ως θέμα την χαρά μετά την εργασία. Περισσότερο ακόμη ενδιαφέρον έχουν ή προθήκες που περιέχουν τα έρασιτεχνικά έργα εις την ώρα της σχολής των διασήμεν άνδρών, όπως ο Σλήμαν, ο Γκαίτε, ο Μέγας Φρειδερίκος, ο κόμης Ζέππελιν και άλλων. Ο Σλήμαν, ως γνωστόν, από μικρό παιδί μέσα στο μόχθο της εργασίας του άνειρεύετο την άμοιρική Τροία και άφιέρωσε κατόπιν την ζωήν του στις περίφημες άνασκαφές που έδωκαν στον κόσμο τους θησαυρούς της Τροίας και των Μυκηνών.

Εις άλλην αίθουσαν έκτίθενται επί τραπεζών μοντέλλα θαυμασίων έργων της γερμανικής τεχνικής, πρότυπα μεγάλων νυπτήρων διά τους εργάτας, και οικημάτων διαφόρων επιχειρήσεων που χρησιμεύουν ως οικί άναψυχής διά τα διαλείμματα των εργατών.

Ένδιαφέρον έχουν τέτοιοι οικί και έγκαταστάσεις εις πρότερον άθλίας περιοχάς γαιανθρακωρυχείων, που τώρα έχουν μεταβληθί εις παραδεισιακούς τόπους.

Έπειτα μαθήματα σπόρ εις τους εργάτας.

Η 8η αίθουσα αφιερώνεται στην ωραιότητα του χωριού. Το σπίτι του χωρικού είναι ο καθρέπτης της δυνάμεως του και της ζωής του. Εις τας έορτάς των χωρικών φαίνεται ή ψυχή του.

Μια αίθουσα είναι αφιερωμένη στην γυναίκα με άποφθέγματα μεγάλων άνδρων προς την μητέρα. Ξόλινα σιλωέτται του Κάντ, του Σίλλερ, του Χέλδερν, του Μόλκε, του Βίσαρκ, του Χίτλερ με τας μητέρας των.

Η εργαζομένη γυναίκα έχει ανάγκην έπαρκους άδειας. Φοιτήτριες δέχονται κατά τας θερινάς διακοπάς να εργασθούν εις την θάλασσον.

Πολύν κόσμον συγκεντρώνει και ή 12η αίθουσα, όπου μια περιστροφική σκηνή με τέσσαρα σκηνικά, διά κομωδιών, δράμα, όπερέταν και μελόδραμα, δείχνει τα μοντέλλα του σήμερου λαϊκού θεάτρου. Ως παράδειγμα έξ άλλου, ένας εκ των ύπαιθρων θεάτρων έκτίθεται μικρόν μοντέλλο του ύπαιθρου θεάτρου της Αϊδελδέρσης.

Ένα άλλο εύλογο μοντέλλο δείχνει την έγκατάστασι θαλασσιών λουτρών στην νήσο Ρυγκεν, όπου εύρίσκουν στέγην και άνάπαυσιν 20.000 άδειοίχοι εργάται.

Το άραιότερον όμως άπ' όλα είναι ή 15η αίθουσα, αφιερωμένη εις την εργασίαν και τας ώρας της σχολής των παιδιών και των νέων.

Όλα αυτά ο καθένας μπορεί να τα δῃ με το μόνο όραμάς. Διά τον εργάτην τα εισιτήρια είναι μονάχα πέντε, άρκει να δείξῃ το βιβλιάριό του των Κοινωνικών Ασφαλίσεων, ή ένα άλλο πιστοποιητικό εργατικό. Έννοείται, ότι μέσα στα εισιτήρια περιλαμβάνεται και ή είσοδος στον Κίνηματογράφο της Διεθνούς Έκθέσεως, που έχει θαυμάσια αληθινά φίλμ, τοπίων και του πολιτισμού όλου του κόσμου. Επίσης την παρακολουθούσιν του θαυμαστού Γερμανικού Καρναβαλάτου εις την περίβολον του κτήριου.

Οι έπαρχιώτες, έξ άλλου έχουν μοναδικήν εύκαιρίαν να δοῦν τας Αθήνας. Δίδεται έκπτώσις 60 ος στα σιδηροδρομικά εισιτήρια. Η Έκθεσις θα κλείσῃ όριστικώς την 15ην Μαΐου. Μόλις προφθάνετε λοιπόν να την έπισκεφθίτε. Σημειωτέον, ότι οι καθημερινοί έπισκέπτες της άνέρχονται σήμερον εις 5 χιλιάδας.

ΕΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ
ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

Το τεύχος του «Μπουκέτου» τιμάται παντού δραχμές 5. 'Η αθάνατος υπερτιμήσις του παρὰ τῶν 'Υποπρακτορείων ἀπαγορεύεται.

'Η ὑπὸ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἀποστελλομένη συνεργασία καὶ μὴ συνδεομένη ὑπὸ δικαιώματος κρίσεως ἐκ δραχμῶν πέντε εἰς γραμματόσημα, δὲν λαμβάνεται ὡς ἔστιν.

Χ. Κ. Θεσσαλονίκην. — Τὸ ποιημά σας «'Η νύκτα καὶ μετὰ τὴν διόρθωσιν» δὲν ἐπιτυχές. Πολὺ κοινὸ. Στείλτε, ἂν ἔχετε, τίποτε καλὸν λίτερο.

ΣΑΠΦΩ. — Τὸ ποιημάκι σας, δυστυχῶς, δὲν καλὸν. Γιά δέστε το καὶ τυπωμένον.

ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΕΡΩΣ

Τὴ Σαπφῶ μας τὴ Λεσβοῖα,
Τὴ θυμήθηκε ἡ Σοφία.
Καὶ ἐπήρα τ' ὄνομά της.
«Ὅχι ὅμως τὰ φυσικὰ της.
Ἀγαπῶ τὸ ὄραϊο φύλο,
Ὅχι ὅπως ἕναν φίλον.
Ἀγαπῶ νὰ τὸ θαυμάζω,
Καὶ τραγοῦδια νὰ ραδιάζω,
στίχους, σάτυρα καὶ πάλι,
Νὰ γελοῦν μὲ μένα κι' ἄλλοι.

Λοιπὸν; Τί λέτε; Δὲν ἔχουμε δίκην; Διαβάστε «Ἑλληνικὸν ποιητὰς». Θ. ΣΕΡΡΟΝ, Μενίδι. — Τὸ ποιημά σας καλὸν. Θὰ δημοσιευθῇ. ΜΙΣ ΛΙΔΙΑΝ, Κων/πολιν. — Τὰ σταυρολέξά σας δὲν ἐπιτυχῇ. ΡΩΜΑΝΤΙΚΟΝ, Πειραιᾶ. — Τὸ πεζὸν τραγοῦδι σας δὲν καλὸν. Κοινὸν πολὺ.

Σ. Ο. Σ. Σταμπούλ. — Τὸ διήγημά σας ἀνέπιτυχές. Εἶναι ὅμως πρωτότυπο ἢ μεταφράσις; Γιατὶ ἡ χρῆσις ξενικῶν ὀνομάτων; Ἐπίσης καὶ ἀπὸ τίς δύο πλευρὰς τοῦ χαρτιοῦ. Κι' ἂν θέλετε νὰ γράψετε μιά ἡμέρα κατὰ τὸ καλὸν, τὸ τέλειον διαβάξτε πάντοτε. 'Η μελέτη ποτὲ δὲν θλάπτει. Ἀπορρίπτοντες τέλος πολλὰ ἀπὸ τὰ ἔργα ποὺ μᾶς στέλνουν οἱ ἀναγνώσται μας γιατί δὲν εἶναι καλὰ. Νὰ τὰ δημοσιεύσουμε; Νὰ τοὺς κολλοκρούσουμε; Θὰ τοὺς κάνουμε κακὰ, πράγμα ποὺ ποτὲ δὲν ἔκαμε τὸ «Μπουκέτο» εἰς θάρος τῶν ἀναγνωστῶν του.

Σ. ΚΙΑΣΣΑΝ, Λάρισα. — Τὸ ποιημά σας «Δὲν μὲνει τίποτα» δὲν ἀπολύτως καλὸν. Τελειώνει ἄσχημα. Τί τὸ θέλατε στὸ τέλος ἐκεῖνο τὸ ἀντιποιητικόν; «Τὰ πέντα ρεῖ» ἐν πηγαινέῃ καθόλου στὸ ποιημά σας. Ἐπὶ ὑποθέτουμε καὶ ἔτσι εἶναι ἀσφαλὲς.

Χ. ΠΑΛΑΜΙΔΗΝ, Μεσσήνην. — Τὸ ποιημά σας «Ὀρμή» δὲν ἐπιτυχές.

ΑΓΡΙΟΛΟΥΛΟΥΔΟ. — Μᾶς γράφετε:

«Ἀγαπητό μου «Μπουκέτο»,

Ἀφοῦ βλέπω ὅτι τόσα καὶ τόσα παιδιὰ γράφουν μετὰ τὴν ἐλπίδα πὺς ἴσως γράψουν κατὰ καλὸν, πῆρα καὶ γὰρ λίγον θάρρος νὰ σὰς γράψω γιὰ νὰ δῶ ἐπὶ τοῦ ποιήματός μου τὰς κρίσεις σου καὶ ὅς παρκαλῶ νὰ εἶναι εὐκρινεῖς.

Δυστυχῶς τὸ πεζὸν τραγοῦδι σας εἶναι πολὺ κοινόν. Πολὺ πολὺ κοινόν καὶ πολὺ «π. ε. ζ. ο. ν».

ΣΚΕΥΩ ΚΑΠΕΤΑΝΑΚΗ. — Ἐκ τῶν δύο ποιημάτων σας ἐνεργὲς τὸ μὲ τὸν τίτλον «Παραγγελία», τὸ ὁποῖον θὰ δημοσιευθῇ σὴν αἰκίαν στήλην.

ΡΕΝΑΝ ΖΑΝΝΟΥ, Θεσσαλονίκην. — Τὰ δύο ποιήματά σας δὲν ἐπιτυχῇ. Πρωτόλεια, χωρὶς παλμόν, χωρὶς ποσὴν ποιήσεως δυστυχῶς.

ΑΓΓ. ΤΑΜΠΑΛΗΝ, Μυτιλήνην. — Γιὰ τὰ τόσα καλὰ σας λόγια ὅς εὐχαριστοῦμεν θερμῶς τὰ πεζογραφήματά σας δὲν ἐπιτυχῇ. Ἦχος κοινόν, γλῶσσα μικτή. Ἄν θέλετε νὰ γράψετε κατὰ καλόν, διαβάστε Ἑλλήνας πεζογράφους παλαιούς καὶ νέους. Γιὰ νὰ γράψῃ εἶναι καλὸ διήγημα, χρειάζεται καὶ ἔμπνευσις καὶ μόρφωσις ἐπαρκὴς καὶ πείρα ἀρκετή. Μὴ ἀπελπίζεσθε λοιπὸν.

Γ. ΜΠΟΥΖΟΥΚΗΝ, Θεσσαλονίκην. — Τὸ πεζογράφημά σας... παρ' ὅλιγον καλόν. Ἀφηγεῖσθε καλὰ, μὲ κέφι ἄλλὰ διαλέξτε. Τελειώνει ἐν τυπωσιακῶ ἄλλ' ἀπότομα. Σὰς συμβουλεύουμε νὰ διαβάσετε Ἑλλήνας λογοτέχνους. Θὰ γράψετε καλλίτερα πράγματα μιά μερὰ.

ΒΕΝΕΤΗΝ, Ἐνταῦθα. — Σὰς ἀπαντᾷμε εὐκρινῶς, ὅπως τὸ ζητάτε: Τὸ ποιημά σας λοιπὸν δὲν εἶναι ἐπιτυχές. Τρεῖς-τέσσερες καλὲς στίχοι μόνον ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Ἀντιθέτως τὸ πεζὸν εἶναι ἀρκετὰ καλὸν μόνον. Μόνον ἡ ὑπόθεσις εἶναι λιγὰς ἐκτραχημένη ἀπὸ τὰ μολύβια, ὅπως λένε. Γράψετε διηγήματα. Εἴμαστε θέοι — καὶ ὅς τὸ λέμε εὐκρινῶς — ὅτι θὰ δημιουργήσετε μιά ἡμέρα πολὺ καλὰ ἔργα.

ΧΡΙΣΤ. ΚΑΣΣΙΩΤΟΥ, Χίον. — Τὸ σταυρολέξο σας δὲν ἐπιτυχῇ. Ἀνορθογραφίαι καὶ ἀναγραμματισμοὶ ποὺ τὸ καθιστοῦν κάθε ἄλλο παρά τερπνόν.

Ἐὰν θέλετε
νὰ εἴδθε ὠραῖα

χρησιμοποιεῖτε τὸ βλουδίνον, αἰθέριον καὶ λεπτὰ ἀρωματισμένο κομπάκι Μυστικουμ. Πρέπει ὅμως νὰ τὸ συνδυάζετε μετὰ τὴν πούδρα Μυστικουμ, σύμφωνα μετὰ τὸν πίνακα τοῦ Scherk. Μόνον ἐπὶ θάρσετε πάντοτε. Ὁ πίναξ τοῦ Σέρκ εὐρίσκεται εἰς ὅλα τὰ καταστήματα. Πούδρα Μυστικουμ σέ κουτιά τῶν Δρ. 80. & 50. • Κομπάκι Μυστικουμ Δρ. 40. • Ἐναντιδρ. γραμματοσήμου ἀποστέλλεται δειγμὰ πούδρας & κομπάκι. Γεν. Ἀντ. Οἶκος

Π. Ι. Μαγκριώτῃ, Νίκης 10, Ἀθῆναι
Πούδρα Μυστικουμ
ΚΟΜΠΑΚΙ ΜΥΣΤΙΚΟΥΜ (ROUGE)

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ,

Ἡ ἐποχὴ αὕτῃ εἶναι ἡ ὠραιότερα γιὰ νὰ κάμετε τὰ μαλλιά σας **PERMANANT**

Ὁ Κος καὶ ἡ Κα Χαμαράκη, ἐργαζόμενοι προσωπικῶς εἰς τὴν **PERMANANT**, σὰς ἐγγυῶνται ἕνα θαυμάσιο κτένισμα, τόσον ἀπὸ ἀπόψεως ἐμφανίσεως, ὅσον καὶ ἀπὸ ἀπόψεως ποιότητος ἐργασίας.

ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ

ΠΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 71

ΤΗΛΕΦ. 23 - 208

Η ΚΟΠΤΙΚΗ ΚΑΙ ΡΑΠΤΙΚΗ

διὰ τῆς μεθόδου

ΟΡΕ

ἔχει ἀναμφισβήτητα ἀποτελέσματα, ὅπως ἀπέδειξεν ὁ δημοσιευθεὶς εἰς τὴν ἐφημερίδα «Ἀκρόπολις» τῆς 8ης Φεβρουαρίου 1938 ὀνομαστικὸς πίναξ μετὰ τῶν ἀκριβῶν διευθύνσεων ἐννεασκοίων καὶ πλέον τελειοφοίτων.

Ἡ εὐκολονόητος καὶ διὰ τὰς ἀγραμμάτους μέθοδος Ὀρέ διδάσκεται παρὰ τοῦ Ἰβίου κ. Ὀρέ, διπλωματούχου τῆς Ἀκαδημίας Σ. ΝΟΝΝΕ τῶν Παρισίων, τὸν εἰς τὸ κεντρικόν, Περιελέους 44, τηλ. 26-391, ὅσον καὶ εἰς τὸ παράρτημα, Πειραιῶς Ἀλκιβιάδου 170 τηλ. 45-077.

Συνιστῶμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ Ὑψηλῆς τοῦ τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ, Μενάνδρου 27-Ἀθῆναι, τηλ. 1.60.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΘΑΥΜΑ

ΛΟΥΤΡΑ ΦΟΙΝΙΕ

ΟΔΟΣ ΙΩΝΟΣ ἀριθ. 5.

Ἦρχισεν ἡ λειτουργία τῶν θερμῶν θαλασσίων καὶ ἐν γένει ἱαματικῶν λουτρῶν.

Ἀφθαστος πολυτέλεια, καθαριότης καὶ ἀπολύμανσις διὰ τῶν ἰδιοκτητῶν ἀπολυμαντικῶν καὶ πλυντικῶν μηχανημάτων, σωτηρητηρίων κλπ.

ΤΙΜΑΙ Αἱ ΣΥΝΗΘΕΙΣ

ΣΚΟΝΗ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΚΑΤΣΑΡΙΔΩΝ

Ὁλεθρὸς

Ἀποτελεῖ ἀληθὴ ὀλεθρὸν τῶν βρωμιάων χωρὶς κανένα κίνδυνον διὰ τοὺς ἀνθρώπους

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ ΠΑΝΟΥ ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΥ ΟΜΟΝΟΙΑ - ΤΗΛ. 30.085

ΙΑΣΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΣ

Ἱατρός - Δερματολόγος

Ἀγ. Κωνσταντίνου 14

Τηλ. 53466.

Δέχεται:

9-11 π. μ. καὶ 3-6 μ. μ.

ΛΟΓΙΣΤΗΣ πεπειγμένος διασέταν ὥρας, ἀναλαμβάνει τὴν τήρησιν ἐπιστολῶν. Πληροφορίαι: Γερμανοῦ Παλαιῶν Πιστῶν 58' Κήπος Κλαυθμῶνος

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ μορφωμένη, ἔχουσα ἐπικερδέστατην ἐπιχείρησιν, ἐπιθυμεῖ νὰ συνεργασθῇ μετὰ κύριον μορφωμένον καὶ εὐπορὰν εἰ δυνατόν Italian. Δ) σὺς Δῖδα Σ. Μ. Poste Restante, Μακρυγιάση Ἀθῆναι.

Ὁ Βορονδὸς τῶν παλαιῶν φορεμάτων εἶναι αἱ Γερμανοὶ καὶ Ἀμερικανικοὶ.

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 14)

«Αναγκαία κεφάλαια, για την εξακολούθηση των εργασιών. Δεν διατρέχω κανένα κίνδυνο, εκτός ότι θα κερδίσω μερικά εκατομμύρια — και θα σας επιβάλλω την υπερυχή μου και σεις οι ίδιοι θα την αναγνωρίσετε αγγόγυστα...» Εκτός αν θέλετε να θυσιάσετε τη ζωή του πατέρος σας!

«Ένα αίσθημα ευγνωμοσύνης με κράτησε για λίγες στιγμές ακίνητο στη θέσι μου, ύστερα άρχισα να ψιθύριζω ευχαριστήρια ασυνάρτητα, συγχυσμένα σε λέξεις και φράσεις, ενώ θερμά δάκρυα έτρεχαν στα μάγουλά μου.

Περιμένετε, μου είπε τότε ο έγχρός μου, η νίκη μου θα είναι ακόμα πιο τέλεια... Από μέναν εξαρτάται η νεότητά σας να είναι ή να μην είναι ευτυχισμένη... Υπάρχει κάποιος εδώ, που σας αγαπά... κάποια ψυχή, που θα την αγαπούσα θέβαια εγώ ο ίδιος, αν δεν της είχε κλέψει την καρδιά ένας άλλος... Δεν έχω παρά μία λέξη να πω. Ένα νόημα να κάνω...

Σάπασε και με κύταξε μ' ένα βλέμμα σταθερό και δεσποτικό. Μου φαινόταν πως θρσκόμουν μπροστά σ' έναν δικαστή, που απήγγελλε την κατηγορία μου. Δεν μπορούσα να κάνω αλλοιώτικα κι' αποφάσισα να του φερώ σαν σ' έναν άνθρωπο, που έσωζε τη ζωή του πατέρα μου.

— Κάνετε, δι, τι επιθυμείτε, του είπα ταπεινά.

— Υποκύψτε;... Αναγνωρίζετε, ότι θρσκόσχετε απόλυτως στην εξουσία μου;

Χαμήλωσα το κεφάλι μου και ψιθύρισα ταπεινά:

— Το αναγνωρίζω!

— Τότε, είπεν εκείνος με φωνή σοβαρή, ζητήστε από μένα το χέρι της!... Σας αγαπά... Είναι δική σας!

Νόμισα πως θα σωριαζόμουν χαμώ από τη συγκίνηση. Η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά και λυγμοί με συντάρταζαν δλόκληρον.

Γονάτισα τότε, πήρα τα χέρια του Δαμάν κι' άρχισα να τα καταφιλά μ' ευγνωμοσύνη, ενώ εκείνος ψιθύριζε με παρόδοξο ύφος.

— Η εκδίκησις είναι φαγητό που τρώγεται και κούρ!

Η ΟΜΟΛΟΓΙΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 20)

ΟΛΟΚΛΗΡΗ Η ΑΙΘΟΥΣΑ. — Άρκετά! Βουλώστε το στόμα σας! Κόφτο! Κόφτο!...

Ο ΔΟΥΚΑΣ. — Άθλια, θ' αποθάνης!...

ΕΝΑΣ ΓΕΡΟΣ ΜΥΩΠΑΣ. — Τι ευτυχισμένη πρόδωξι! Η διεύθυνσι φαίνεται πως άγκαζάρισε τέλος έναν καλλιτέχνη, για να διαβάξει δυνατά τους τίτλους.

Η ΔΟΥΚΙΣΣΑ (ταπεινή, σαν μία άμαρτωλή του Εὐαγγελίου). — Δεν υπάρχει ούτε μία γωνίτσα του κορμιού μου που να μην έχω δεχτή τα φιλά του... Τα χείλη του γνώριζαν όλα του τα μυστικά...

Ο ΔΟΥΚΑΣ (έξω φρενών). — Σ' αυτές τις καταραμένες πολυθρόνες, δεν μπορεί κανείς να κουνήσει ελεύθερα τα χέρια του! Το θρωμέρο σου αίμα θα είχε κιόλας κυλίσει ως την ορχήστρα! Η κοινές γυναίκες είναι άγγελιοι μπροστά σέ σένα!

ΟΛΟΚΛΗΡΗ Η ΣΑΛΛΑ. — Είναι τρελλός! Φωνάζετε τον διευθυντή! Την άστυνομία! Άνάψετε το φώς! Το φώς!

Ο ΔΟΥΚΑΣ (που καταλαβαίνει πως θ' ανάψουν τα φώτα και μη μπορώντας πεία να κρατήσει την εκδίκησή του, ύψώνει απότομα το χέρι του και στέλνει μέσα στο σκοτάδι, έναν δυνατό μπάτσο προς το μέρος της γυναίκας του). — Πάρε, άθλια!

(Μέσα στο σκοτάδι όμως το χαστοκι του δοῦκα πέφτει στο κεφάλι μιας γρηούλας).

Η ΓΡΗΟΥΛΑ. — Βοήθεια! Πιάστε τον δολοφόνο! (Κείνη τη στιγμή ανάβουν τα φώτα)

Θελήσατε να με σκοτώσετε, άθλιε;...

Ο ΔΟΥΚΑΣ (που δεν θέλει να δημιουργήσει ένα σκάνδαλο εις θάρος του ονόματος των Κουρβουαζιέ). — Όχι, όχι, κυρία μου, κάνετε λάθος. Πήγα να χειροκροτήσω κι' οσς χτύπησα κατά λάθος! Παρντόν!

(Στη γυναίκα του)

«Έτσι δεν είναι αγάπη μου;

ANDRÉ DAHL.

ΕΝΑ ΣΥΝΝΕΦΊ ΚΙ ΣΤΟΝ ΓΑΛΑΖΟ ΟΥΡΑΝΟ

(Συνέχεια από τη σελίδα 13)

μου πή την αλήθεια, να μου εξομολογηθώ, Έτσι και μία φορά, ένα σφάλμα του. Άλλά, καθώς σου είπα, ήταν ο άντρας μου και δεν μίλησα ποτέ, για να σώσω την τιμή μου και την υπόληψή μου.

Άφθονα δάκρυα έτρεχαν τώρα από τα μάτια της ηλικιωμένης γυναίκας... Η Νέκλα κύταζε με ελπίδα αυτήν την γυναίκα με τ' άσπρα μαλλιά, που στεκόταν μπροστά της σαν ένα σύμβολο της άταπαρήσεως.

— Παιδί μου, πρόσθεσεν η θεία της, πρέπει να σε γαρποιή το γεγονός, ότι μετά το πρώτο του σφάλμα, ο άρραβωνιαστικός σου έτρεξε σε σένα, για να σου το εξομολογήθω. Πρέπει να είσαι ευχαριστημένη από τη μοίρα σου.

— Άγαπητή μου θεία, είπεν η Νέκλα, πόσο θα υποφέρατε στη ζωή σας!...

— Δεν αξίζει τον κόπο να μιλάς γι' αυτό, παιδί μου... Η μεγαλύτερή μου ευτυχία θα είναι να μη σε βλέπω δυστυχισμένη, εσένα...

Η Νέκλα πήρε έναν καθρέφτη στα χέρια της και ενώ πουδραριζότανε:

— Σ' ευχαριστώ, θεία μου, είπα, για το άραιο μάθημα που μου έδωσες... Δεν θα το ξεχάσω σ' όλη μου τη ζωή...

— Και τώρα, της είπεν η θεία της, υποσχέσου μου πως θα πäs να συμφιλωθής με τον άρραβωνιαστικό σου.

Η νέα κύταξε τη θεία της με μάτια που είχαν γεμίσει πάλι από χαρά:

— Πηγαίνω να τον θρώ άμέσως, είπα χαμογελώντας, λαμποντας από ευτυχία.

TURGUT ZAIN

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΞ

(Συνέχεια από τη σελίδα 44)

— Παιδί μου, φώναζε τώρα ο θαρῶνος Πιέρ ντε Καστανιάκ, πετώντας τη μπλούζα του υπηρέτη του με τις μαύρες και κίτρινες ρίγες, που φορούσε, και την άσπρη του ποδιά, έλα απόψε εδώ! Φόρεσα αυτά τα ρούχα για να γνωρίσω καλλίτερα τις υπηρέτριες που θα μου έστέλνει το μεσιτικό γραφείο. Σὺ δεν είσαι σαν τις άλλες, θέλεις να εργαστής και είσαι τίμια! Καλῶς ὠρισε, λοιπόν. Ο αῶρανός με ανταμείβει για τις άλλες, που πέρασαν προητέρως.

Έτσι ο θαρῶνος θρήκε μία υπηρέτρια-θαῦμα. Δεν ήταν ούτε διεφθαρμένη, ούτε τεμπέλα, ούτε κλέφτρα. Όταν αυτό δεν κράτησε πολύ, γιατί ένα μήνα αργότερα ο θαρῶνος την έρωτεύθηκε κι' έτσι εκείνη του έκλεβε από την τσέπη πάνω από πενήντα φράγκα την εβδομάδα, χωρίς να κάνει καμμία δουλειά, μίαν δλόκληρη δεκαετία...

δ. ΚΟΡΤΕ

Μόνον το ΤΥΛΟΦΘΟΡΟΝ

ΣΑΣ ΑΠΑΛΛΑΣΣΕΙ ΑΠ' ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΤΥΡΑΝΝΙΑ

είδικό ὑπόρ δια τούς κάλους-εξάλειφνται εντός 6 (6) ημερών

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ:

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ ΠΑΝΟΥ ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΥ ΟΜΟΝΙΑ

θαυμάσιο χρώμα

χωρίς να δείχνεται μακιγριασμένη

ΝΕΑ ΠΟΥΔΡΑ «ΑΕΡΟΠΟΙΗΜΕΝΗ»

ΙΟΡΑΤΟΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΟΣ

Δίδει χάριν φρέσκια και μαγευτική. Πούδρα τόσο λεπτή και ελαφρά ώστε είναι άορατος επί της επιδερμίδος — κανείς δεν θα ήδύνατο να φαντασθή ότι η άραιότης σας δεν εινε τελείως φυσική. Το μυστικόν συνίσταται εις ένα νέον τρόπον αερίσματος της πούδρας κατά τον όποιον παρασκευάζεται η Πούδρα Tocalon. Δέκα φορές λεπτότερα και ελαφρότερα απ' ότι θα μπορούσε κανείς να φαντασθ. Δοκιμάσατε σήμερα ήδη την νέαν Πούδραν Τοκαλόν αεροποιημένην. Έργασθητε ήδη την ήμέραν εις το γραφείον, το κατάστημα ή το σπίτι το πρόσωπόν σας δεν θα γυαλίση ποτέ. Χορέψατε ήδη την ὤκτα, το χρώμα σας θα μείνη ορέσκο και χαριτωμένο. Προμηθευθήτε σήμερα ακόμη το χρώμα μίς συναρπαστικής και διαρκούς άραιότητος, που μόνον η Πούδρα Τοκαλόν μπορεί να δώση.

ΟΧΙ ΨΗΓΜΑΤΑ, ΤΑ ΟΠΟΙΑ ΝΑ ΕΠΙΦΕΡΟΥΝ ΑΛΛΟΙΩΣΙΝ ΚΑΙ ΝΑ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΟΥΝ ΤΟ ΣΜΑΛΤΟ ΤΩΝ ΟΔΟΝΤΩΝ

Οδοντοκρέμες, έμπιέρευσαι ψήγματα ή άλλα παρόμοια σκληρά συστατικά είναι καταστρεπτικά γιά τα σμάλτα των οδόντων. Η ΚΟΛΥΝΟΣ δεν περιέχει γρανίτην, είναι δε εύχρηστη κατά την διάρκεια του καθαρισμού. Φυσιοποιήσατε μόνοι σας τ' άνωτέρω. Επιδάμαστε ότι η ΚΟΛΥΝΟΣ καθαρίζει και μεταλλών. Θα παρατηρήσετε ότι η ΚΟΛΥΝΟΣ καθρίζει και θαρίζει την επιφάνεια τούς οδόντας, χωρίς να προκαλή την παρμικροτέραν καταστροφήν εις το σμάλτο των

ΚΟΛΥΝΟΣ Η ΑΝΤΙΣΗΠΤΙΚΗ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

Ο Βορονώφ των παλαιών βορειότατων εινε αι Γερμανιαι Βασφι «ARTI».

ΝΙΚΟΣ Γ. ΜΠΑΛΑΝΗΣ ΙΑΤΡΟΣ

Τ. Έσωτερικός Νοσοκομείου Α. Συγγραφέ

Δερματικά - Γυναικολογικά.

Κουμουνοδούσου 21 - Αθήναι

(Έναντι Βασ. Θεάτρου)

10 1)2-1 1)2 π.μ. 5-8 μ.μ. Τηλέφ. 52-623

ΣΟΦΙΑ ΠΡΟΥΣΑΛΟΓΟΥ

Χειρουργός - Οδοντίατρος

Πτυχιούχος Έθνικού Πανεπιστημίου

Πατησίων 54

Παρά το Μουσείον

Ώραι έπισκέψεων: 10-1 π.μ. και 5-8 μ.μ.

Γ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ

Έπί 16ετίαν έπιμελήτης της

Ιδιαίτερας Κλινικής του καθηγητού κ. Γ. Φωτεινού, δέχεται

δδός Κεφαλληνίας και Τεγέας 1

Ώραι 8-11-4-6

Άριθ. Τηλέφ. 80215

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ

ΔΥΣΜΟΡΦΙΑ

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ

ΙΑΤΡΟΣ

Κ. ΑΝΑΓΩΣΤΙΔΗΣ

Βερανζέρου 12α. Τηλ. 54-019

HAIR'S RESTORER FATTORI

(ΜΙΛΑΝΟ)

ΕΝΔΥΝΑΜΩΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΚΟΜΗΣ

Εξαφανίζει την πιτυρίδα. Υποβοηθεί την τριχοφυΐαν και δυναμώνει τας ρίζας των τριχών.

Επαναφέρει τας λευκάς τρίχας εις το αρχικόν των χρώμα.

ΠΟΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΚΑΙ ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΑ

Γεν. Αντιπρόσωπος δια την Ανατολήν Α. ΦΑΡΟΥΓ ΓΙΟ.

Παρακαταθήκη: δδός Λυκούργου 7, Αθήναι τηλ.

PERMANANT ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ,

Η ΝΕΑ ΜΑΣ μυστική PERMANANT, που παρουσιάζουμε γιά τη θερινή περίοδο, θα εκπλήξη όχι μόνο σας, αλλά και πολλούς διακεκριμένους συναδέλφους μας.

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΤΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ ΜΑΣ

ΟΔΟΣ ΔΩΡΟΥ 14Γ

(Όμόνοια). Τηλέφωνον 54-287.

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ - ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ

ὑπερέχουσιν
εἰς ποικιλίαν καὶ
εἰς εὐελκτικότητα

ΑΦΟΙ
ΓΙΑΝΝΑ

Ἑρμού 49

